

A photograph of a man and a woman dancing together in a social setting, possibly a bar or club. The woman is wearing a black, off-the-shoulder, long-sleeved top and has her hair styled in an updo. The man is wearing a dark shirt and is looking down at the woman. The background is slightly blurred, showing other people and a window with a grid pattern. The text "Lấy em làm điểm tâm" is overlaid on the right side of the image in white, and "Sachitv.com" is at the bottom right in purple.

Lấy
em
làm
điểm
tâm

Sachitv.com

Mục lục

- [Chương 1: Hắc Lang Gặp Bạch Thỏ](#)
- [Chương 2: Lấy Em Làm Điểm Tâm \(1\)](#)
- [Chương 3: Lấy Em Làm Điểm Tâm \(2\)](#)
- [Chương 4: Lấy Em Làm Điểm Tâm \(3\)](#)
- [Chương 5: Hầu Gái Và Trịnh Thiếu Gia Bí Ẩn](#)
- [Chương 6: Trong Phòng Tắm](#)
- [Chương 7: Không Thể Trốn Chạy](#)
- [Chương 8: Ông Xã](#)
- [Chương 9: Em Chi Được Là Của Riêng Tôi](#)
- [Chương 10: Chiêu Chuông Người Phụ Nữ Của Tôi](#)
- [Chương 11: Tình Địch Xuất Hiện](#)
- [Chương 12: Xung Đột Giữa Ninh Kiến Thần Và Lý Huân Hy](#)
- [Chương 13: Trừng Phạt Nhó \(1\)](#)
- [Chương 14: Trừng Phạt Nhó \(2\)](#)
- [Chương 15: Trừng Phạt Nhó \(3\)](#)
- [Chương 16: Thỏ Trắng Trong Showbiz](#)
- [Chương 17: Cái Tát Thứ Hai](#)
- [Chương 18: Lý Huân Hy Đến](#)
- [Chương 19: Âm Muội Với Lý Huân Hy](#)
- [Chương 20: Tôi Sẽ Là Người Cho Em Sự Ấm Ấp](#)
- [Chương 21: Theo Tôi Hay Hần](#)
- [Chương 22: Cô Có Chết Cũng Là Người Của Ninh Kiến Thần](#)
- [Chương 23: Đã Uớt Thế Này Còn Xấu Hồ Sao \(H\)](#)
- [Chương 24: Cô Đang Ghen Phải Không \(H\)](#)
- [Chương 25: Cảnh Sắc Trong Xe \(H\)](#)
- [Chương 26: Em Là Của Một Minh Anh \(H\)](#)
- [Chương 27: Can Thiệp Vào Cuộc Sống Của Cô](#)
- [Chương 28: Cảm Giác Bất An](#)
- [Chương 29: Bị Sàm Sỡ](#)

[Chương 30: Nổ Súng](#)

[Chương 31: Cái Giá Phải Trả Là Như Thế Nào](#)

[Chương 32: Ăn Chết Em \(1\)](#)

[Chương 33: Ăn Chết Em \(2\) Sm](#)

[Chương 34: Ăn Chết Em \(3\) Sm](#)

[Chương 34+2: Seitsume \(Giải Thích\)](#)

[Chương 35: Ăn Chết Em \(4\) Sm](#)

[Chương 36: Tôi Rất Vui](#)

[Chương 37: Khóc](#)

[Chương 38: Lô Tiểu Thư Có Thai](#)

[Chương 39: Bị Bất Cốc \(1\)](#)

[Chương 40: Bị Bất Cốc \(2\)](#)

[Chương 41: Cút](#)

[Chương 42: Khiêm Mặc](#)

[Chương 43: Gặp Lại Mặt Di](#)

[Chương 44: Tới Cứu Lô Vỹ Tinh \(1\)](#)

[Chương 45: Tới Cứu Lô Vỹ Tinh \(2\)](#)

[Chương 46: Bộ Tứ Gia Tộc](#)

[Chương 47: Lý Huân Hy Còn Sống?](#)

[Chương 48: Nói Lại](#)

[Chương 49: Ngoại Truyện 1: Sự Thật Về Lý Huân Hy](#)

[Chương 50: Ngoại Truyện 2: Lễ Cưới](#)

[Chương 51: Ngoại Truyện 3: Hai Tiểu Cục Cưng Nhà Họ Ninh](#)

[Chương 52: Ngoại Truyện 4: Chuyện Vợ Chồng Và Kiếp Thê Nô](#)

[Chương 53: Ngoại Truyện 5: Lấy Em Làm Điểm Tâm \(H Nhẹ\)](#)

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 1: Hắc Lang Gặp Bạch Thỏ

Lô Vỹ Tinh tóc dài cột cao đơn giản, váy trắng liền thân, đồng màu với làn da càng tôn lên da dẻ trắng nõn trong suốt.

Đứng trước cổng vào công ty Ninh Ba, công ty chế tác game lớn nhất, nổi tiếng nhất, nhiều nhân tài nhất cả nước hiện nay. Lô Vỹ Tinh ngược lên nhìn toà thị chính to lớn khiến suýt chút ngã rạp vì choáng ngợp.

Cao gì mà cao thế?

Một...

Hai...

Mười một...

...

Hai mươi...

Hai mươi lăm

Ôi...những hai mươi lăm tầng. Một công ty có cần lớn như vậy không? Địa điểm mà công ty đặt tại cũng là nơi thiên địa nhân hoà, hẳn không biết tiêu phí bao nhiêu a.

Không hổ danh là Ninh Ba đại Boss.

Hôm nay Lô Vỹ Tinh có cuộc phỏng vấn ở đây, nơi mà ước mơ của cô đặt tại.

Là một sinh viên vừa tốt nghiệp ngành kỹ thuật thiết kế của trường đại học công nghệ T, tất nhiên nơi đây sẽ là ước mơ của bất cứ ai học ngành này.

Siết nhẹ quai xách balo, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, thở một hơi sâu lấy bình tĩnh.

Ok. Vào thôi.

*** _____

Trên hành lang cao cấp lát toàn gạch sứ cao cấp, sáng bóng đến có thể soi gương vào đó.

Lô Vỹ Tinh tay siết balo, nhìn quanh ngó dọc.

Công ty gì mà lớn vậy? Thế có phải là hại cô rồi không?

Cô lạc đường rồi.

Trong điện thoại gọi phỏng vấn nói là tầng cao nhất. Nhưng tầng cao nhất rốt cuộc là phòng nào mới được chứ.

Lô Vỹ Tinh đành bấm bụng đi vòng quanh tầng cao nhất toà thị chính với suy nghĩ: phòng phỏng vấn thì phải là phòng có nhiều người ở ngoài để chờ phỏng vấn.

Năm phút...

Mười phút...

Mười lăm phút...

Huhu...đã đi mấy vòng rồi, nhưng là vẫn không thấy phòng nào nhiều người a.

Chẳng lẽ cô nhầm?

Không thể nào.

"Hôm nay phỏng vấn nhiều người nhỉ?"

Nhân viên A nói với nhân viên B, dù khoảng cách không gần nhưng hai chữ 'phỏng vấn' thì cô không thể nhầm được.

"Ừm. Xem lý lịch thì toàn là nhân tài không. Mà thấy bảo phòng của Ninh tổng giám đốc..."

Tiếng nói xa dần, Lô Vỹ Tinh chỉ còn một thông tin duy nhất tồn tại trong não.

Phòng của Ninh tổng giám đốc.

Phòng của Ninh tổng giám đốc à?

A...đây rồi.

Nhìn vào tấm biển 'Ninh tổng' treo trên cánh cửa gỗ to lớn trước mặt, Lô Vỹ Tinh nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt nai xinh đẹp vô tình vẽ thành hình trăng khuyết.

Bên ngoài phòng không còn ai, chắc là phỏng vấn hết rồi. Nhưng là giờ phỏng vấn vẫn chưa đến nên họ không thể bắt tội cô đến muộn được.

Chỉnh sửa lại quần áo một chút, bày ra khuôn mặt rạng rỡ hơn một chút.

Lô Vỹ Tinh cầm lấy nắm đấm cửa, mở ra.

'Cạch'

Một giây...hai giây...

Không khí tựa hồ đông cứng lại.

Trước mặt cô hiện ra cảnh tượng thật khiến người ta mặt đỏ tía tai.

Trên sofa, một người phụ nữ trần truồng, đang không ngừng lấy bộ ngực sữa cọ xát lấy tấm ngực rắn chắc sau lớp áo sơ mi của hắn.

Hai chân dang rộng ngồi lên hạ bộ hắn. Làn da trắng như tuyết, bàn tay ôm lấy cổ hắn, vặn vẹo thân thể như rắn, cúi đầu hôn lên cổ hắn cộng với tiếng thở dốc dâm dục.

Còn hắn, Lô Vỹ Tinh liếc nhìn, bất giác lại đỏ mặt chuyển ánh mắt.

Hắn thật đẹp quá đi.

Cơ thể to lớn cường tráng, cơ bắp rắn chắc hiện hữu sau bộ tây trang còn nguyên vẹn trên cơ thể, chỉ lộ ra chiếc cổ với đường gân xanh vì lộn xộn cổ áo.

Tóc đen mềm, mày đậm. Đôi mắt đen bóng thần kỳ, tựa như báo săn mồi. Cuồng dã mà đầy mùi nguy hiểm.

Hắn ngồi giữa trên sofa, mặc cho nữ nhân dáng vóc mê người kia đang vận dụng hết khả năng đưa hắn tới nơi cao nhất của đỉnh núi dục vọng. Nhưng là...

Không phải chứ?

Hắn đang nhìn cô. Nhìn cô bằng cái thứ ánh mắt chết tiệt làm chân cô nhũn ra, tựa hồ không còn khí lực.

Ngón tay đang đặt trên nắm đấm cửa run lên.

Bất giác, cô cảm thấy nguy hiểm đang cận kề.

"Ra ngoài."

Người đàn ông nói, giọng có chút bực tức, ánh mắt vẫn dán chặt lên người cô.

Cô gái trên người hắn nghe vậy thì càng ôn nhu quẩn lấy hắn, ánh mắt hướng về phía cô nhẹ nhàng giương ra nụ cười.

Gì chứ?

Tưởng tôi thích ở đây mà làm bóng đèn cho đôi dâm phu dâm phụ các người?

Lô Vỹ Tinh đang định nhấc chân bước ra thì thanh âm trầm thấp ngông cuồng nhưng đầy uy mãnh kia lại vang lên.

"Ai cho cô rời khỏi đây? Thư ký Ly, tôi bảo cô ra ngoài."

(*thông báo: từ chương 2 trở đi => toàn H)

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 2: Lấy Em Làm Điểm Tâm (1)

Sau khi Ly thư ký ra ngoài ném một ánh mắt hung dữ khi đi ngang qua cô thì cửa phòng được đóng lại.

"Cô. Lại đây."

Âm điệu ra lệnh buộc người khác không thể không tuân.

Lô Vỹ Tinh ngờ nghếch bước từng bước nhỏ, tựa hồ di chuyển dích dắc.

"Nhanh một chút."

Người nào đó không kiên nhẫn nhú lại đôi mày, Lô Vỹ Tinh giật thót vội chạy lại trước mặt hắn.

Hắn nheo lại đôi đồng tử sắc sảo, nhìn vào kẻ đang đứng cúi đầu như đứa trẻ có lỗi.

"Cô biết tôi là ai không?"

Lô Vỹ Tinh lén lút mím môi nhìn hắn.

"Ni...Ninh tổng?"

Ninh Kiến Thần gật gật đầu tỏ ý tán thưởng. Bàn tay to lớn vỗ nhẹ lên ghế sofa ý bảo cô ngồi.

Mặt Lô Vỹ Tinh nhất thời ửng hồng, đây là Ninh Ba, làm sao có thể ngồi chung với đại boss như vậy.

Cô bỗng kinh hãi không khỏi tự chủ lui ra phía sau một bước.

"Cô muốn phỏng vấn?"

Ninh Kiến Thần không nhanh không chậm nhìn cô tựa dã thú rình mồi mà nói.

Vấn đề lớn đây. Phỏng vấn a. Tất nhiên rồi.

Liên như phản xạ không điều kiện, cô cúi đầu ngồi xuống.

Nhưng cô không biết, cô không biết rõ, ánh mắt người đàn ông bên cạnh như một con sói, một con sói đã đói khát rất lâu, đôi mắt hằn đen láy thâm trầm, mang đục vọng nồng đậm, giống như dao nhỏ muốn hung hăng lóc từng mảng da thịt cô, tựa hồ muốn lột trần, ăn thịt cô đến xương cốt cũng không chừa lại.

Bỗng bên eo cô xuất hiện một bàn tay, thêm lực đẩy người cô nghiêng sang một bên.

Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, lại ngã vào một lồng ngực mạnh mẽ, chiếc váy rộng cổ tuột ra, nhất thời lộ một mảnh trắng muốt, đồng tử người đàn ông kia gắt gao co rút lại, hơi hơi nheo mắt, từ trên nhìn vào cổ áo cô.

Bộ ngực tuyết trắng mềm mại lộ ra hơn phân nửa, khuôn ngực nhấp nhô, khiến đoá hoa nhỏ trên đó cũng di động, như hai quả dâu tây hồng trên bánh bao, dụ dỗ hấn cắn lên.

Cảm giác rõ ràng hô hấp nặng nề từ phía sau, bàn tay to nóng bỏng đang đặt trên eo giống như bàn ủi, Lô Vỹ Tinh vội vàng đứng thẳng người, chỉnh lại cổ áo chính mình: "Á, tôi...tôi xin lỗi."

"Không cần. Tôi cố ý đấy."

Giọng nói Ninh Kiến Thần trầm khàn và nhỏ, mang chút áy muội và dục vọng, hần cũng không buông tay, đốt ngón tay thô ráp cách y phục thật mỏng vuốt ve cô eo, một mảnh nóng cháy.

Lô Vỹ Tinh cắn chặt môi, khẽ nhích người, nhưng bàn tay người kia vẫn dính chặt như keo, gắt gao ghì chặt trên thân thể cô.

“Đừng, đừng như vậy.”

Cô duỗi tay cố gắng đẩy hần ra, nội tâm vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, nhưng lại không dám lớn tiếng hét lên.

“Anh làm gì thế, nơi này là công ty, là phòng làm việc của tổng giám đốc, có camera, sẽ bị người khác nhìn thấy... A!”

Lô Vỹ Tinh kinh hãi thở gấp, đôi bàn tay di chuyển từ eo lên phía trên, gấp gáp nắm lấy một bên ngực, thô lỗ xoa nắn.

“Ý cô là nếu không để người khác thấy thì được?”

Nam nhân dồn thân thể mảnh khảnh của cô vào góc sofa, đưa mắt nhìn xuống liền nhìn thấy đôi ngực chính mình bị người đàn ông phía sau nhào nặn thành đủ mọi hình dạng, một vật thô kệch sát eo cô, khiến cô hít thở dồn dập.

“Không, đừng!”

Cô nôn nóng vịn vẹo thân thể, không tưởng tượng cảnh tượng tiếp theo. Mong muốn chạy thoát khỏi đây.

Tay người đàn ông kia cường tráng mạnh mẽ, giam cầm cánh tay đang giãy giụa của cô ở phía sau, khiến cho bầu ngực căng tròn càng ưỡn cao, càng thuận tiện cho bàn tay hần chà đạp, hô hấp hần càng dồn dập, nặng nề mút gặm cổ cô, vật căng thô to cọ vào hông cô, không ngừng ma sát, cho

dù cách lớp quần áo, Lô Vỹ Tinh cũng rõ ràng cảm giác vật nam tính khổng lồ kia đang nóng cháy, nhất là cô càng giãy dụa, vật kia lại càng lớn hơn.

“Em thật thơm ngọt, thật khiến tôi muốn nếm thử.”

Nam nhân vừa nói những lời hạ lưu, tay vừa lần vào trong váy cô, không để ý đến sự vũng vấy yếu ớt của cô, cưỡng hãn in dấu tay lên nơi tư mật nhất của người con gái, đùa bỡn đoá hoamẩn cảm.

“A!”

Thân người Lô Vỹ Tinh mạnh mẽ run lên, cảm thấy bụng không ngừng co rút, một luồng khí nóng dâng trào, một loại cảm giác kỳ quái mà xa lạ khiến cô xấu hổ và giận dữ không biết phải làm sao.

“Đừng, đừng mà” Cô thét chói tai khóc ra, “Van cầu anh, đừng.”

“Đừng ngừng sao?”

Ninh Kiến Thần cũng dần khó khăn thở dốc, hai ngón tay thô lỗ chen vào hoa huy*^t cô, sờ soạng phần thịt mềm bên trong

"Tiểu yêu tinh, kẹp tôi chặt vậy, a, thật muốn giết chết em."

“Đừng! Van cầu anh.”

"Yên tâm đi. Phòng tôi không có camera. Không ai nhìn thấy đâu."

Ngón tay hãn chọc ra vào trong cơ thể cô, dính đầy hoa dịch trắng mịn

“Xem kìa, rõ ràng đã muốn, lại sống chết làm dáng điệu trình tiết liệt nữ.”

Hắn rút ngón tay ra, xoa xoa chất lỏng dính ở đầu ngón tay nhớt nhát, hô hấp không ổn liếm nhẹ vành tai cô, tay còn lại kéo cao phần chân váy,

thanh âm trầm thấp khàn khàn.

“Tiểu yêu tinh, em rõ ràng đang cầu xin tôi đâm chết em.”

Lô Vỹ Tinh hoảng sợ giãy dụa, nhưng lại bị người đàn ông kia ghì chặt không thể động đậy.

Tay kia chạm vào thắt lưng, động tác thoát quần rất lưu loát, một giây sau cô liền cảm giác được vật nam tính khổng lồ thô dài ép sát trên hông, nóng cứng như một chiếc gậy sắt.

“Em phá hỏng món điểm tâm dù chán ngắt của tôi. Nhưng em vẫn phải đền bù.”

Ninh Kiến Thần thở gấp, âm thanh từ trong kẽ răng cố gắng phát ra

“Tiểu bạch thỏ, em quả là trời sinh quyền rũ đàn ông!”

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida
dtv-ebook.com

Chương 3: Lấy Em Làm Điểm Tâm (2)

“Không! Đừng. Ninh tổng giám đốc.”

Phát hiện ra người đàn ông kia muốn làm gì, Lô Vỹ Tinh toàn thân khẩn trương đến cứng nhắc, nói sao thì nói, dù là đã hai mươi tư tuổi nhưng nàng vẫn còn là con gái, vẫn là chưa biết gì về những loại chuyện thế này, chưa biết mùi đời là như thế nào.

Lô Vỹ Tinh bị hấn gắt gao càn quấy, lại còn trên sofa, lại còn là ban ngày, mỗi một hành động một đường nét chính là đều bị thu vào tầm mắt.

Cô không khỏi sợ hãi kích động với sự tình này. Nhất là, người đàn ông này, cô chẳng hề quen biết!

“Đừng nói không, em rõ ràng cầu xin tôi đâm chết em!”

Cảm nhận hoa huy*t nàng đã có chút ẩm ướt.

Hấn cắn răng, mạnh mẽ động thân, thô bạo chọc vật thô to kia vào trong!

“A...a...a~~~~a~~~~”

Hai người đồng thời phát ra tiếng tiếng thét.

Lô Vỹ Tinh là đau đớn, còn hấn là sướng khoái.

Phía dưới thân truyền lên cảm giác đau muốn xé rách, thứ chất dịch màu trắng bao quanh nơi giao hợp, pha lẫn một ít tơ máu.

Quả là một tiểu bạch thỏ a.

“Rút ra! Rút ra! Đau....á...huhu”

Lô Vỹ Tinh thanh âm đau đớn la hét, ra sức giãy dụa vặn vẹo, nhưng chỉ có thể tuyệt vọng cảm giác vật khổng lồ cứng rắn kia đang xé rách bên trong cơ thể.

“Tiểu yêu tinh, em muốn bức tôi điên sao!”

Ninh Kiến Thần chỉ cảm thấy bên trong cô bó chặt căng siết, làm người khác phát điên, giống như có vô số miệng nhỏ hung hăng hút chặt lấy hân, khiến hân không sao kiềm chế được.

Bạch thỏ muốn dụ dỗ ta trầm luân a.

Gầm nhẹ một tiếng, hưng phấn vỗ cái móng tuyết trắng của cô một cái, không để ý đến tiếng kêu khóc nức nở, hân dùng sức mạnh mẽ nhấp nhô eo, điên cuồng đưa đẩy.

“A! Đau! Buông, buông ra!”

Lô Vỹ Tinh bị ép chặt ở trên sofa không thể động đậy, hai chân cô bị người đàn ông kia bá đạo kia đặt lên sofa, sau đó dùng tay giang rộng ra.

Lực va chạm mạnh nên cô tựa hồ muốn nhũn ra, từ từ mềm nhũn trên sofa mềm mại, trọng lượng toàn thân tựa hồ cũng tập trung tại một điểm kết hợp cùng hân, mỗi khi cô muốn trượt xuống, lại bị hân mạnh mẽ chọc mạnh đẩy lên.

Va chạm mạnh mẽ vì thứ to lớn khiến toàn thân cô đau đớn run rẩy, nhưng rồi lại dâng lên khoái cảm không lời.

Loại khoái cảm làm cô thấy bất lực, trong vô thức khụy ngã, lại lần nữa nghênh tiếp dục vọng của hân!

Hết lần này đến lần khác, tiết tấu người đàn ông kia không có bất kỳ kỹ xảo nào, chỉ có mạnh mẽ va chạm, nhiều lần vọt tới đỉnh điểm, mỗi khi đội lên hoa tâm, quy đầu cực đại ngang ngược đâm vào lõi mồn hoang vu chưa từng được khai phá của cô, rồi lại nhanh chóng rút ra, cọ mạnh vào vách thịt non mềm.

Đau đớn bén nhọn cùng khoái cảm xa lạ hòa trộn cùng một chỗ, khiến Lô Vỹ Tinh khẽ phát ra tiếng nức nở, nhưng tựa hồ cũng như tiếng rên rỉ khoái cảm.

Trong căn phòng tổng giám đốc của Ninh Ba, một loại không khí nóng rực bao vây lấy hai người đang hoà nhập trên chiếc sofa màu đen bóng.

“Tiểu yêu tinh, em kẹp anh thật chặt. A~~~~”

Hắn hưng phấn ngửa đầu lên, hạ bộ không ngừng di động tại nơi kết hợp, bàn tay thô lỗ xoa bóp mông cô, sau đó vỗ mạnh, phát ra những âm thanh 'bộp chát' nhức tai.

“A!”

Lô Vỹ Tinh khóc đến hai mắt nhòa lệ, phía trên truyền đến cảm giác đau đớn khiến cô run rẩy không thôi, tiểu huyết mạnh mẽ co rút lại!

“Đáng chết!”

Đôi mắt Ninh Kiến Thần tối sầm lại, thô bạo rút gậy th* t ra, quy đầu to giật giật mãnh liệt, tựa hồ sẽ xuất tinh ra bất cứ lúc nào.

Một hồi lâu sau, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn con mèo nhỏ đang vô lực thờ dốc trên ghế.

Hắn đột nhiên kéo cô sát lại, cúi đầu hôn môi cô, đầu lưỡi trơn ướt linh hoạt thừa dịp cô đang thờ dốc tiến quân thần tốc, khuấy đảo khoang miệng

cô, cuốn lấy chiếc lưỡi non mềm của cô, mút sâu vào.

“Đừng~~~Đừng mà, ưmm!” Lô Vỹ Tinh vừa định thừa dịp hăn dứt ra để đàm phán, lại bị hăn nâng một chân lên rồi điên cuồng tiến vào sâu bên trong.

Người đàn ông kia không 'đánh đấm' lung tung như trước, mà tiếp tục hôn cô say sưa, thông thả đưa đẩy, để Lô Vỹ Tinh có thể cảm thụ được vật cứng rắn nóng rực đang từng chút từng chút đâm vào bên trong, cương quyết bày ra tư thế mạnh mẽ, chiếm đoạt nơi thần bí nhất của cô, dùng vật nam tính ấy dần đánh thức dục vọng sâu thẳm trong cô.

“Ưm....ân....”

Lô Vỹ Tinh vô thức phát ra tiếng rên rỉ, cô chợt bị tiếng kêu của mình làm sợ hãi, đây chính là tiếng của cô sao?

Cô trước giờ không bao giờ nghĩ bản thân lại có thể phát ra loại rên rỉ dâm dăng này.

Con người đen láy nồng đượm tình dục của hăn thoáng hiện nét khó hiểu, hăn khẽ nhếch môi, vừa dùng đầu lưỡi liếm làn môi cô, vừa dùng ngón tay vuốt ve mặt cô, giống hệt đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt vậy, chậm rãi lướt qua làn mi cô, mắt cô, luồn sâu vào mái tóc đen bóng của cô, cảm giác giữa đùi cô xuân triều tuôn ra, phần phân thân của hăn lại tà ác chậm rãi phình to, lại nặng nề chọc vào sâu hơn sâu hơn!

“A a a a —”

Không kêu la như trước, Lô Vỹ Tinh cơ hồ chỉ biết khóc lóc, đầu óc cô trống rỗng, chỉ biết vô thức ôm lấy cổ hăn, thành vách tiểu huyết vừa trắng vừa mềm không ngừng chèn ép gây th*t to lớn, như muốn ép khô lấy nó.

“Đúng là bạch thỏ dâm dăng, đã ướt sớm vậy ư.”

Người đàn ông kia căn mạnh lên cổ cô, không để ý đến tiêu huyết mẩn cảm của Lô Vũ Tinh co rút mãnh liệt.

Rút ra, rồi thúc mạnh vào trong, làm chất nhờn của Lô Vũ Tinh chảy đầm đìa, khiến nơi kết hợp hai người va chạm tạo ra âm thanh hoan ái vô cùng kích thích giác trần ngập trong căn phòng rộng lớn.

Cô là chưa từng trải đời, sao chịu nổi sự va chạm thô bạo của hắn.

Nhưng mà sức đẩy của cô so với người đàn ông cường tráng trước mặt lại giống như con mèo nhỏ gãi ngứa không đáng nói.

Bàn tay nhỏ bé của cô càng ra sức đẩy ngực hắn, những xúc cảm mềm mịn tinh tế càng làm người đàn ông kia dục vọng tăng cao, hiện rõ trong đôi mắt vẫn đục, lại càng thúc mạnh eo, ép chặt cô vào thành ghế, điên cuồng đút vào rút ra.

“Tiểu tạo hóa, tôi làm em thật thoải mái. Phải không?”

Vùi sâu mặt vào ngực Tuyết trắng của Lô Vũ Tinh, giọng nói khàn đặc, nồng đậm tình dục, hắn có chút đặc ý nhếch khoé miệng.

“Ừ... Đau quá, buông tôi ra! Buông tôi ra, được không.”

Lô Vũ Tinh bị hắn chèn ép đến nỗi đông rung tây hoảng, cơ thể đã sức cùng lực kiệt mà nhũn ra, cô không thể không duỗi tay bám lấy vai người đàn ông kia làm điểm cố định.

Thân thể lại nổi lên phản ứng, hắn gầm nhẹ.

Thân người nồng nặc mùi mồ hôi, bầu không khí nồng đậm hương vị hoan ái cùng những âm thanh kích tình, làm cô đỏ mặt đến mang tai.

Phía dưới cô rất đau, bị hắn va chạm mạnh run lên bần bật, nhưng lại không thể đè nén được khoái cảm, cứ thế dâng trào, khiến cô trở tay không

kip.

“Ừm...a~~~~”

Lô Vỹ Tinh khẽ ngẩng đầu lên, hàm răng bặm chặt lấy đôi môi hồng như vỏ sò khép miệng, khóe mắt ướt át không thể che hết xuân ý, dù cô cảm thấy muôn phần nhục nhã, song lại không thể ngăn cản được khao khát của cơ thể, cô cong người lên, không tự chủ nghênh đón đưa đẩy của hắn, tiểu huyết sưng đỏ hồng nhuận ướt đẫm, chặt vật dâm đang phun ra nuốt vào gậy th*t màu đỏ tím của người đàn ông kia, vừa như kháng nghị sự thô bạo của hắn, lại vừa như mời mọc hắn tới chà đạp.

Người đàn ông kia rõ ràng bị cảnh trước mắt làm bộc phát thú tính, hắn nâng cao đùi ngọc của cô, gác hai đùi cô lên bả vai mạnh mẽ của hắn, trọng tâm toàn bộ thân thể rơi vào gậy th*t kia.

“A, dừng!”

Lô Vỹ Tinh bị hắn làm giật nảy mình, vội ôm chặt lấy cổ hắn, thấp giọng cầu khẩn

“Mạnh quá. Lớn quá. Sẽ...sẽ rách mất....A~~~~”

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 4: Lấy Em Làm Điểm Tâm (3)

"Aaa~~~~đừng như vậy. Sẽ rách mắt."

Lô Vỹ Tinh đau đớn truyền lên, vội vàng la hét.

“Không xé rách em, làm sao có thể xé rách món điểm tâm chết người này?”

Ninh Kiến Thần cười tà mị, cánh tay hơi hơi buông lỏng, người Lô Vỹ Tinh ngồi lên gậy th*t kia, nặng nề bổ nhụy hoa cô, đảo thẳng hoa tâm!

“A...”

Khoái cảm tuyệt đỉnh như núi đổ biển động đánh vào giác quan Lô Vỹ Tinh, cô cảm thấy bản thân như muốn bị hấn đâm chết như vậy, nhưng mà một giây sau, cánh tay đàn ông nhắc cao người cô thật mạnh, lần nữa nặng nề bổ xuống!

“A! Khôngggg....Ninhtốngg...”

Lô Vỹ Tinh kêu khóc run run, loại khoái cảm này mãnh liệt quá kích thích, khiến cô khó chấp nhận!

“Đừng kêu Ninh Tổng, kêu tôi, Thần.”

Hấn cắn chặt vành tai cô, lại một lần nữa nâng đẩy người cô, cảm thụ khoái cảm được gặt gao bao phủ kia

"Nhớ kỹ, em đừng phóng vấn. Từ bây giờ tôi chính là cấp trên của em, mọi điều tôi nói em đều phải nghe."

"Thần. Thần. Xin anh."

Lô Vỹ Tinh khóc đến nhòe mắt, cắn lên vai hấn, "Đủ rồi, đủ rồi, đừng, đừng động nữa!"

"Ư...ừm...ừmmm..."

Ninh Kiến Thần chặn môi cô, dồn cô vào tường thang máy, bàn tay to giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, toàn thân khẩn trương căng thẳng, đưa đẩy trong cơ thể cô.

"A, Thần~~~~"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lô Vỹ Tinh khóc đến đỏ bừng, chỉ biết không ngừng gọi tên người đàn ông kia, giống người sắp chết bắt lấy hy vọng cuối cùng, cô đã quên mất chính người đàn ông này đã cưỡng bức mình, cô chỉ biết bây giờ hấn là ông trời của cô, là vị thần của cô.

"Muốn nói gì? Hử?"

Mồ hôi trên trán hấn rơi xuống đọng lại trên da thịt non mịn của cô, gậy th*t hấn trong cơ thể cô đảo một vòng lớn, cứng rắn như cây gậy sắt, điên cuồng đâm vào cô, giống như con ngựa hoang đứt cương, không khí nồng đậm mùi hoan ái vang vọng những âm thanh kích tình, hai người đều không thấy đau, chỉ khao khát sâu hơn! Mạnh hơn! Hung ác hơn! Mạnh liệt hơn!

"Thật sướng! A...Thần. Thật sướng. Em không thể, không thể! A a~~~~"

Lô Vỹ Tinh cuồng loạn lắc đầu, hoàn toàn quên mất bản thân đang bị nhục nhã, chỉ biết run run ôm eo người đàn ông kia, cong người như con

tôm, hai chân mạnh dạn đưa ra sau lưng hắn, kẹp chặt lấy lưng hắn.

Trước mắt một màn trắng xóa, như thủy triều hung hãn tập kích cô, khiến cô choáng váng.

Người đàn ông kia xiết chặt miệng, khiêu khích nơi tư mật Lô Vỹ Tinh, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, rớt cục vào khi hắn đang điên cuồng rút ra đâm vào rút ra, chất lỏng trắng đục phun trào ra, chậm chậm phun lên mặt cô.

Ninh Kiến Thần tiếp tục cầm gậy th*o màu đỏ tím thượng xoa nắn kéo dài dư vị cao trào cho đến giọt tinh dịch cuối cùng.

Hắn duỗi tay nắm gò má Lô Vỹ Tinh, hơi hơi dùng lực bắt miệng cô mở ra, nhét quy đầu vào miệng nhỏ của cô, để miệng cô mềm mại tẩy sạch âm dịch còn sót.

Lô Vỹ Tinh là đang nhũn ra thờ gập trên sofa, nhú lại mi tâm, trong khoang miệng vật cực nóng kia không ngừng khuấy đảo làm cô hết sức không thoải mái, cô khẽ rên lên, muốn tránh ra, cầm lại bị khống chế không sao động đậy, người đàn ông kia cúi đầu nhìn vật cực đại của mình trong miệng cô, ham muốn mãnh liệt khiến con người đen láy trở nên sâu hút, vật nam tính kia vốn đã mềm nhũn lại cương cứng, cắn chặt trong khoang miệng cô, khiến việc đẩy đưa cũng khó khăn.

“Tiểu yêu tinh!”

Ninh Kiến Thần cắn răng rên lên, ngửa đầu nhắm mắt hưởng thụ sự ôn nhuận trong khoang miệng cô, chậm rãi ra vào

"Em rất có tố chất khiến đàn ông phát điên."

Miệng Lô Vỹ Tinh bị nhét đến nỗi phồng to lên, hô hấp cũng trở nên khó khăn, người đàn ông ấy đưa đẩy tuy rằng không mãnh liệt, nhưng lại chậm

chậm gia tăng tốc độ, khiến cô cơ hồ không thở nổi.

“Ừm... Ừm...”

Trời ạ, đây có phải là ác mộng không?

Cô chỉ muốn tìm một việc làm.

Chỉ đến đây để phỏng vấn thôi mà.

Sao lại phát sinh ra loại sự tình này chứ!

Nếu như hết thảy là giấc mộng, van cầu ông, mau để cô tỉnh lại đi!

Lô Vỹ Tinh đỏ mặt liều mạng đẩy đùi hẳn ra, ngửa cổ muốn lui về sau, nhưng chiếc ghế nhỏ hẹp đã chặn hết đường lùi, cô chật vật nuốt nước miếng, khoang miệng co rút bao lại vật thể cực đại kia, như muốn nuốt vào trong cổ họng.

Không chỉ người đàn ông kia ngọt ngào hừ một tiếng, cô cũng bị ghen muốn ói.

“Chết tiệt!”

Người đàn ông kia thầm rủa một tiếng, bất chấp cô có ngạt thở hay không, đôi móng sắt chắc thúc mạnh vào miệng cô, rút ra, xé rách Lô Vỹ Tinh như con búp bê vải, rồi hung hăng đâm vào hoa đạo cô.

“Á!”

Lô Vỹ Tinh đau đớn không ngừng giãy dụa, cái kia của hẳn quá lớn, hẳn tiến vào quá mạnh, khiến cô không chịu nổi.

"Thả! Thả tôi đi!"

Người đàn ông kia thở hỗn hển, đâm sâu vào cực hạn mấy chục cái liên tiếp, đến khi cô cơ hồ muốn ngất xỉu mới cắn mạnh môi cô.

"Em nghĩ có thể dễ dàng rời khỏi đây?"

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn lắc lắc khuôn mặt, trong mắt hấn nổi lên ý cười mơ hồ, hấn mút thật mạnh môi cô, hôn cô đến mức ngạt thở, rồi mới rút phân thân ra khỏi người cô.

Áp lực đột ngột rút lui khiến Lô Vỹ Tinh nhẹ nhàng thở ra, nhưng một giây sau hoàn toàn nhận ra bản thân đến sức lực mà đứng lên cũng không đứng nổi.

Ninh Kiến Thần kéo cô vào trong lồng ngực.

"Tiểu bảo bối. Em thực là mê người."

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 5: Hầu Gái Và Trịnh Thiếu Gia Bí Ẩn

Một chiếc xe hơi đen bóng sang trọng chạy vào khu nhà cao cấp Trịnh Hoa nằm giữa trung tâm thành phố.

Chiếc xe rẽ vào toà nhà lớn mang mang cách Âu Mỹ cổ điển.

Cánh cổng rộng lớn nạm vàng chứng tỏ sự sa hoa cao quý của chủ nhà mở ra.

Từ bên trong là hai hàng thang tấp, ai nấy đều vạm vỡ to lớn, một thân tây trang màu đen cúi chào kẻ đang ở trong xe.

Cánh cửa ô tô 'cạch' một tiếng liền được mở ra.

Một người đàn ông cao lớn bước từ trên xe xuống, vai rộng hông nhỏ, áo sơ mi để hở, trang sức màu bạc tinh xảo trên cần cổ làm nổi bật lên làn da màu đồng trông hết sức gợi cảm.

Người ấy còn cố tình nhếch môi mỉm cười, tác phong đầy bỡn cợt làm người khác không khỏi động lòng.

Hắn gỡ kính mát xuống, lộ ra đôi mắt sâu thẳm cuồn cuộn đã phóng đảng. Lười nhác ưỡn lưng, liếc sang Lô Vỹ Tinh đang cố sức kéo hai chiếc va li lớn, tâm tình hẳn dường như rất vui vẻ.

Dù đã là khá quen với gương mặt của hắn, Lô Vỹ Tinh mím môi. Vẫn là thấy người đàn ông này quá bá đạo cuồn cuộn ngạo.

Lại nhìn một thân trang phục trắng tinh của Lô Vỹ Tinh mặc trên người hết như cô hầu gái bận rộn, hẳn lại cảm thấy rất khoan khoái.

Một tên vệ sĩ đứng trong hàng cần thận nhìn sắc mặt Ninh Kiến Thần, do dự hỏi.

“À, tiểu thư, có cần...”

“Không cần.”

Giọng nói trầm thấp cắt ngang lời anh ta, Ninh Kiến Thần vẫn thong thả ngắm nhìn Lô Vỹ Tinh nhút nhát kéo va li tới bên cạnh hẳn.

"Cô ấy là người hầu của tôi, bốn thiếu gia đang vui, nên nhận thêm một kẻ vô sự."

“Cảm ơn, một mình tôi được rồi.”

Lô Vỹ Tinh gượng nhìn anh vệ sĩ nói cảm ơn, rồi nặng nhọc túi lớn túi bé đi theo sau hẳn.

Người hầu hay giúp việc cũng được, cô không quan tâm lắm. Bởi chỉ cần Ninh Kiến Thần quắc mắt một cái, hẳn nói gì cô cũng không có ý kiến.

Nhớ lại hôm qua hẳn cưỡng dâm, ăn sạch cô xong. Lại bá đạo đem cô đang mê man sau hoan ái mà dụ dỗ làm hầu gái cho hẳn.

À khụ...rõ ràng không phải dụ dỗ mà là ra lệnh.

Hẳn chỉ liếc mắt nhìn cô một cái rồi bảo 'từ ngày mai sẽ đến nhà tôi. Tôi cho cô thời gian thử việc là một tháng.'

Sao lúc đó lại gật đầu? Lô Vỹ Tinh tự hỏi. Thử việc với đến nhà hẳn làm hầu gái thì có liên quan gì không nhỉ?

Lô Vỹ Tinh kéo theo hai va li lớn, gần như chạy theo mới miễn cưỡng bắt kịp tốc độ của Ninh Kiến Thần phía trước, cô không hề nhận biết có một ánh mắt phía sau đã vô tình dõi theo bóng lưng chật vật của mình cho đến khi khuất dạng.

Đằng sau cửa kính đen, mặt người thanh niên ngồi phía trong không có chút biểu cảm, đơn giản áo sơ mi trắng và quần âu được đặt may riêng, lại tôn lên vóc dáng tuyệt mỹ, tóc ngắn được tỉa gọn, anh ta hẳn là người duy nhất mặc sơ mi trắng nhưng vẫn không che hết được khí chất cao quý lạnh lùng của mình.

“Trịnh thiếu gia, chúng ta đi được chưa?”

Tài xế mặc đồng phục đen cung kính hỏi.

Rèm mi cong dài hạ xuống, che đi vẻ mặt không nhìn ra nét biểu cảm, anh khẽ cất tiếng "ừ".

Sao cô ấy lại xuất hiện ở chỗ này. Lại còn là nhà của Ninh Kiến Thần.

Cô ấy bây giờ, nhất định vô cùng nghèo túng trong mấy năm nay.

Tiếng thở dài như có như không, cuối cùng bị vùi lấp trong âm thanh khởi động của ô tô.

*** _____

Ở trong phòng hẳn trên lầu hai, Lô Vỹ Tinh nặng nhọc xách vào đồng hành lý kia. Đau mỏi xoa bóp cánh tay.

Ninh Kiến Thần đến bên tủ quần áo cởi ra y phục trên người.

Thân thể cường tráng sau một giây liền hiện ra. Cơ ngực dày, cơ bụng rắn chắc. Phần hông thon gọn như khiêu gợi.

Nhìn một màn này, Lô Vỹ Tinh bất tri bất giác mặt đỏ tậ mang tai nhớ lại chuyện phát sinh hôm qua tại công ty.

Aaaaa....không phải hần...hần...sẽ định nữa chứ?

"Tôi muốn tắm. Giúp tôi tắm rửa."

Ninh Kiến Thần quay người nhìn cô, ánh mắt hoang dã bá đạo, khoé môi giương lên nụ cười.

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 6: Trong Phòng Tắm

Lô Vỹ Tinh vịn vôi nước vào bồn, cho tay vào sờ cảm thấy độ ấm vừa đủ định đi ra báo cho hấn một tiếng thì đã nhận thấy được một áp lực từ đằng sau.

Hấn cởi trần, chỉ mặc trên người độc nhất chiếc quần lót màu đen, vật to lớn cũng rõ ràng nhô cao cho thấy hấn đang có ý nghĩ trong đầu.

Lô Vỹ Tinh khẩn trương vội vàng tránh né muốn chạy khỏi thì đã bị hấn kéo lại ép lên tường.

Trong phòng tắm yên tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc nho nhỏ. Khói bốc lên mờ ảo như tiên cảnh.

A, ừm...”

Bị Ninh Kiến Thần ôm lấy hông, dần dần đặt cô chuyển xuống tắm thảm mềm mại tối màu. Khuôn mặt vì bị hấn cuồng nhiệt hút lấy hô hấp mà hít thở không thông trở nên đỏ ửng.

Hấn nhanh chóng đưa tay vào trong lớp áo đặt lên đôi núi trắng như tuyết, hô hấp dần trở nên ngẫu đục.

Lô Vỹ Tinh nhạy cảm mà giật mình run rẩy, lại bị hấn không nhẫn nhịn mà thô lỗ xé rách quần áo như mớ dẻ rách, để lộ thân thể trắng muốt mê người.

Nơi đó của hắn chỉ còn độc nhân chiếc quần lót màu đen, với con rồng bị nhốt đang vùng vẫy ngẩng cao đầu. Cũng được hắn thả tự do.

Lô Vỹ Tinh chống tay nằm sấp trên mặt đất, thân thể trắng nõn nhỏ xinh bị ép buộc mở chân thành chữ N, khu vực bí ẩn non mềm, đang bị một vật nam tính thô to nhe nhàng ma sát, sau đó xỏ xuyên mãnh liệt, tiết tấu cuồng dã, khiến hai chân cô run nhè nhẹ.

Ninh Kiến Thần híp mắt, siết miệng lại, không ngừng đưa đẩy dục vọng, sướng đến mức liên tiếp thốt ra những tiếng rên khẽ.

Nín nghẹn suốt từ lúc hôm qua đến giờ, hắn thật sự không thể nhịn được nữa, sự căng chặt của cô mê luyện hắn không thôi, tiếng khóc ư ử như mèo kêu của cô, lại càng khiến Ninh Kiến Thần muốn chà đạp dữ dội hơn, không ngơi nghỉ giây phút nào.

“Ừm... Thần...Ninh tốngg...”

Lô Vỹ Tinh đang thả lỏng đột ngột bị xâm lược nhúu mi, nỗ lực thích ứng với gậy th*t to lớn đã kích thích cô mạnh mẽ của hắn.

Ninh Kiến Thần quả là quá sức thô bạo, như muốn đâm thủng cô, nhưng cô phát hiện bản thân lại nổi lên phản ứng, nhận ra điều này khiến cô một hồi xấu hổ, chỉ dám cắn răng không để tiếng tên rỉ phát ra. Tránh lại bị hắn khi dễ.

Nhưng là...

Bốp!

Một tiếng động vang lên lạnh lạnh, Lô Vỹ Tinh kêu khóc ưm ưm, cái mông trắng nõn nhất thời xuất hiện vết hồng, nhưng tiểu huyết hồng nhuận lại khẽ giật, gậy th*t thô cứng đang chà sát tường thịt non được rút ra, cảnh tượng dâm mỹ khiến người ta phát điên.

“Không phải đã dạy cứng kêu như thế nào rồi à? Hửm?”

Ninh Kiến Thần không vui xoa nắn cặp lông mày tuyết trắng của cô, dục vọng đáy mắt như ngọn lửa xanh lam, ngón tay chậm rãi lần xuống cúc hoa dưới lông mày, chỉ nhẹ nhàng nhấn một cái, ngay tức thì sẽ thấy được tầng tầng tường thịt đang co rút dữ dội.

“U’mmm....~~~~~”

Lô Vỹ Tinh ngẩng phắt đầu lên, kinh hoàng duỗi tay chặn hẳn lại.

"Thần..., đừng, đừng! Nơi đó, không được!"

“Shit... bảo bối.”

Ninh Kiến Thần thở hắt ra vì kinh ngạc, cúc huyệt cô thật khả ái, khiến hẳn muốn vùi giập vào trong đó nếm thử cảm giác mỹ vị đến mức nào.

"Thả lỏng, đừng khẩn trương.”

“Thần, đừng...”

Lô Vỹ Tinh thấp giọng cầu xin, cô không thể tưởng mình ngày đầu tiên đến đây, lại ở trong phòng tắm, làm ra loại chuyện dâm loạn như vậy với hẳn.

Hơn nữa...

Nếu để người nhà cô biết được, nhất là người anh trai kia của cô. Chắc hẳn sẽ giết cô a.

“Thần, á!”

Ninh Kiến Thần rõ ràng hứng thú với cúc huyệt kia vô cùng, chỉ mới là ngón tay thôi, phân thân hẳn liền cương cứng hơn, khiến tiểu huyệt cô

căng khít, mặc dù chảy rất nhiều dâm dịch, nhưng vẫn tiến vào khó khăn..

Lô Vỹ Tinh cắn môi dưới, thân thể nhỏ xinh bị hấn va chạm mãnh liệt, khiến cô không chịu được bị đẩy lên phía trước. Quy đầu khổng lồ rút ra nhanh rồi lại thúc mạnh vào với tốc độ kinh người, mỗi một lần đều đâm thẳng tới đỉnh hoa tâm, ma sát vách thịt mẫn cảm non mềm của cô, đục vọng vừa cứng rắn vừa nóng bỏng, làm cô khó mà chịu được, nhưng trong khoảnh khắc cô cảm thấy mình sắp chết thì lại đột ngột thấy sung sướng như ở trên thiên đường, kích thích đến điên cuồng.

“A, tiểu dâm phụ, kẹp thật chặt!”

Ninh Kiến Thần cảm thấy phân thân chính mình bị cô xiết quá chặt, tựa như muốn bẻ gãy, mỗi một lần rút ra hết sức vất vả, mỗi một lần sáp nhập cũng gian nan không kém, nhưng như thế càng khơi dậy đục vọng chinh phục của hấn, sức lực toàn thân hấn như tập trung vào nam căn khủng lồ kia, hăng hái đâm mạnh vào sâu bên trong, xô xuyên như đóng cọc vào cô, in lại những vết tích, mùi hương của hấn vào nơi bí ẩn chứa người đàn ông nào khai phá kia!

“A~~~~Thầnnnn.....”

Lô Vỹ Tinh rốt cục kêu khóc lên tiếng.

Cô chịu không nổi! Chịu không nổi.

Cô không thể không dùng sức cắn chặt cánh tay chính mình, ngăn cản bản thân không khóc to.

“Nhanh một chút, được không, tôi chịu hết nổi! Chịu hết nổi rồi!”

Thật sáng khoái, cô muốn.

“Sao thế tiểu bạch thỏ dâm dăng? Em bắt đầu lộ ra điểm đáng yêu rồi đấy”

Ninh Kiến Thần ác ý xuyên tạc ý tứ của cô, hần xoay người hôn lên sống lưng bóng loáng của cô, ngón tay thon dài suông sã luôn vào giữa hai chân cô, nhẹ khẩy hạt trân châu mẫn cảm, sau đó vân vê mạnh hơn.

“A không ——”

Khuôn mặt Lô Vỹ Tinh đỏ bừng, run lấy bầy, một dòng chất lỏng như đê vỡ giữa nơi hai người kết hợp trào ra.

“Thật ướt...”

Hần cười dâm dăng, đút ngón tay ướt đẫm vào môi cô, chơi đùa với chiếc lưỡi mềm nhẵn, quy đầu cọ sát vào hoa tâm sừng phòng. Cúi đầu cười bên tai cô.

“Bảo bối, em nói đi. Chúng ta vào đây để tắm mà. Có nên thử trong nước không?”

Lô Vỹ Tinh bưng lấy gò má ửng hồng đã tức khắc chuyển sang trắng bệch của mình, thân thể trở nên cứng đờ.

Nghe vậy Lô Vỹ Tinh đến thở cũng không dám thở mạnh, ngay cả tiểu huyết cũng trở nên cứng ngắt, điên cuồng đè ép nút lấy thể nội khổng lồ, khiến Ninh Kiến Thần suýt nữa nổ súng sớm. (Nghĩ là xuất ***** sớm ấy mà. Hắc hắc)

Ninh Kiến Thần có hơi choáng váng rút ra dục vọng, quỳ trên đất, ghé trên bụng Lô Vỹ Tinh mà thỏa mãn thở gấp.

Đùi Lô Vỹ Tinh còn duy trì trong tư thế mở lớn, làm sao cũng cảm thấy không khép lại được. Hai người không nói chuyện, chỉ lẳng lẳng cảm thụ cơn mệt mỏi từ thể xác và sung sướng từ tinh thần sau khi kết thúc màn một.

Hai mắt Lô Vỹ Tinh chuyển động, nghĩ đến tình hình ban nãy thật thấy không thể tưởng tượng nổi, rõ ràng có hơi đau, còn pha thêm loại khoái cảm làm người ta sợ hãi, dù thật đau cũng nhưng cô đã biết qua mùi vị đàn ông, lỡ nghiện thì làm sao sống nổi đây.

Lô Vỹ Tinh thật sự mệt mỏi, toàn thân cũng không còn khí lực. Chỉ có thể nâng cánh tay, như vuốt như trêu trên bụng tên trước mặt.

Ninh Kiến Thần cố gắng gượng thân, ôm lấy Lô Vỹ Tinh đang mềm nhũn vào bồn tắm, trên mặt nhìn cô với nụ cười nham nhở.

Thân thể Lô Vỹ Tinh dấm chặt lên lồng ngực hẵn, ở trong nước sánh sóng lại càng là hình ảnh dâm mỹ mê người.

Hắn lấy tay sờ khắp dọc cô, được sờ đến thoải mái, ư a trong miệng, giống như con nít mà cọ cọ cô vài cái.

Lại sờ đến nơi u động, cảm giác được kiều hoa của cô.

Chỉ thấy bên ngoài ngoại âm đều ướt hết cả, chất dịch nhờn xuôi theo cửa mình, chảy xuống những vùng lân cận và bờ mông tròn. Nơi đó đang âm thầm đáng thương khép mở, màu hồng diễm lệ, còn hơi sưng. Lại xem hoa huy*t tiêu hồng của cô, động nhỏ còn đang đóng mở.

Ninh Kiến Thần cẩn thận dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng đụng tiểu huyết, bảo bối liền mẫn cảm rên khê, bảo huyết cũng lập tức mát, như muốn hút hẵn vào. Nơi đó của hắn cũng căng cứng muốn nổ tung.

Lô Vỹ Tinh còn đang rên rỉ vì thoải mái thì gậy th*t lại tiếp tục chậm rãi đi vào trong nhục động của cô.

Bởi có thủy dịch bôi trơn, hơn nữa còn nước ấm khiến Ninh Kiến Thần tiến vào cực kỳ dễ dàng. Lô Vỹ Tinh thì chịu không nổi, bởi có ngoại lực tác động, nước chảy vào bên trong cô, vốn đã căng tức, dòng nước lại đập vào miệng tử cung, ép vách thịt bên trong. Hả mới mới kéo ra đẩy vào hai cái mà cô đã cảm thấy bên dưới tê dại, hả khuấy động dòng nước, vừa trướng mà lại còn có chút đau.

Cô quay đầu lại giọng thảm thương.

"Thần..., đừng làm trong nước được không? Tôi...tôi khó chịu!"

Ninh Kiến Thần cho rằng cô chỉ đang làm nũng, không thèm ngừng mà còn đâm thêm hai cái, phát hiện bảo bối lại cắn chặt môi dưới, khuôn mặt đầy hoảng sợ, không giống như đang hưởng thụ nên nhận ra cô quả thực không thoải mái nên không ép cô nữa. Hả rút ra, đứng dậy trên thành bồn, tiếp theo đỡ thân thể mềm mại của cô ngồi lên trên.

Hả duỗi một ngón tay, nhẹ nhàng đưa vào trong hoa huy*t, tháo nước bên trong ra, cơn th*t đã cương lên đến phát tím.

Ninh Kiến Thần nhẹ nhàng mân mê đài hoa, thấp giọng nói.

"Bảo bối, làm em khó chịu rồi, tôi sẽ bồi thường cho em thật tốt."

Tay trong lúc đó cũng không ngừng nghỉ, chậm rãi vân vê hạt ngọc trong cô, khảy cho đến khi hoa huy*t bên trong thít chặt không ngừng.

cơn th*t đã chôn vào trong âm huyết không hề chuyển động, Ninh Kiến Thần như một thợ săn kiên nhẫn, chỉ hơi nhúc nhích móng, khiến công thịt không hề di dịch mà từ đầu đến cuối đều cố định một chỗ. Trong kiểu hợp

nhập tình tế thế này, Lô Vỹ Tinh tuy có sung sướng, nhưng có cảm giác như toàn thân đang treo lơ lửng, không thể thỏa mãn nổi.

Cô muốn loại khoái cảm ra vào tuyệt diệu kia, nên vận vẹo hông, huyết động co rút lại, nhưng Ninh Kiến Thần đằng sau lại không thêm động, đây đọa cô không thể thỏa mãn được.

“Thần...xin anh...!”

“Em muốn tôi làm gì? Phải nói ra!”

Ninh Kiến Thần lưu manh ghé sát tai cô, bức cô đến phát điên.

Lô Vỹ Tinh do dự, vừa nãy là lời ý loạn tình mê, giờ thì ngại lại chẳng dám nói nữa.

Ninh Kiến Thần thấy vậy lại tỏ vẻ không đồng tình, nhướng mày nhìn cô.

“Không nói a. Xem ra phải để em học ngoan một chút.”

Nói rồi bàn tay trên đùi tiểu hạch bỗng nhiên mạnh lên, mãnh liệt cọ xát, hấn dùng đủ loại thủ đoạn, một chốc thì dùng hai ngón tay nhéo, một hồi lại xoay tròn, làm tới nội cả bàn tay cũng dập dính.

“A! A! Không...ừm... Thần... Ừm... Không được...”

Bàn tay để trên đùi thật bất chấp, chỉ biết liều mạng nắm lấy cổ tay hấn, muốn hấn dùng tay, tiếc rằng nam nữ khác biệt, cô trừ việc bất lực giữa đầu ra thì không còn cách nào khác.

“Nghe lời, xin tôi làm em đi.”

Lô Vỹ Tinh không cam tâm, nghiêng người tới trước, để đầu trên bả vai hấn, mở miệng cắn chặt, cố gắng ngăn tiếng rên đã đến trên đầu môi.

A...tiểu yêu tinh.

Ninh Kiến Thần tay lại càng thêm điên cuồng ỨC HIẾP HOA HẠCH của cô, dịch chuyển nhẹ nhẹ, cơn th*t của hắn bên trong tiểu huyết cũng không có động tác gì lớn, chỉ là chậm rãi cọ cọ, quy đầu mượt mà náo động hoa tâm, thông thả như mài mực.

“Đừng~~~Thần...anh nói sẽ bồi thường...”

Cô cuối cùng cũng nghĩ đến việc thực hiện lời hứa.

“Tôi đương nhiên sẽ bồi thường sau khi em cầu anh!” Bản tính hồ ly đã lộ ra.

Cô cố gắng kéo lý trí trở về, tận lực quên đi khiêu khích.

“Bảo bối thật là kiên nhẫn nha...”

Ninh Kiến Thần cười nghiền ngẫm, đột nhiên nắm lấy eo cô nâng lên trên, lúc cơn th*t sắp rời khỏi huyết động lại ngưng hẳn, hắn dùng quy đầu thật lớn quét tại cửa huyết một vòng, rồi lại cắm vào, cả quá trình đều hết sức chậm rãi, khiến cô ngửa đến nỗi tâm cũng ngưng.

Càng ghê gớm hơn là, mỗi lần kích thích đến nỗi nhục huyết sắp lên đỉnh, bắt đầu co rút lại, thì hắn lại dừng hẳn, khiến cô gần lên đến đỉnh lại bị kéo xuống, loại cảm giác từ thiên đường rơi xuống đất cuối cùng cũng khiến cô nhẫn không nổi mà nức nở.

Ninh Kiến Thần cười tà, hôn lên lưng trần nhẵn bóng của cô.

"Tiểu bảo bối, sớm nói có tốt không, đỡ tôi phải ép người!"

Kỳ thật anh cũng không biết mình có thể chống được đến bao lâu, dương v*t đã cương lên tím ngắt, vừa đưa vào mỹ huyết của bảo bối là đã muốn nổ tung.

Anh bắt đầu ra vào, chọc cô thấp giọng rên rỉ. Ninh Kiến Thần là lần đầu tiên như kiên nhẫn như thế này với một phụ nữ, khàn đặc giọng hướng dẫn:

“Bảo bối ngoan, hiện tại ai đang làm em?”

“A... Ừm ừm... Thần...là Ninh tổngg...”

“Tốt lắm, vậy, tôi đang lấy gì để thương em?”

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 7: Không Thể Trốn Chạy

"VẬY TÔI ĐANG LẤY CÁI GÌ ĐỂ THƯƠNG EM?"

Ninh Kiến Thần trầm thấp giọng mê hoặc.

"Ơm..."

Lô Vỹ Tinh cắn lấy môi dưới mê người cố nén không để cho tiếng kêu phát ra, Ninh Kiến Thần không hài lòng mà cố ý dừng lại hạ thân, chậm rãi rút ra.

"a..đừng...."

Lô Vỹ Tinh nhắm nghiền hai mắt, khó chịu lên tiếng.

Ninh Kiến Thần độc ác đã đem cô xơi mức này rồi còn bức cô phải nói ra những lời đáng xấu hổ như thế a.

Ninh Kiến Thần tay phải xoa nắn lấy nụ hoa mà gầy, tay kia không an phận mò xuống khu cấm địa.

Bàn tay với những ngón dài của hắn hạ xuống trên bờ mông tròn của cô, làn da cô mát lạnh trong đêm tối, mướt mà sau khi hoan ái một lượt đã nóng lên, đỏ ửng toàn thân. Vuốt ve một hai cái, bàn tay kia lại lần ra trước, Ninh Kiến Thần dùng ngón tay cái nhẹ nhàng ma sát, cảm nhận rõ ràng độ ướt càng lúc càng đậm.

Ngón tay xấu xa còn đẩy vào trong thêm một chút, Lô Vỹ Tinh nhận khoái cảm tiếng rên rỉ phát ra rõ ràng, bàn tay nắm lấy bả vai hắn mà siết

chặt, in lên những lần móng tay.

Dáng điệunày của cô cực kỳ mê người, phòng tắm càng ngày càng tràn đầy hơi thở nóng rẫy vì bị kích thích. Bên dưới của hân đã đau đên muốn đâm chết cô ngay bây giờ tiếp tục cứng lên, đội thành một cây gậy th*t to lớn.

Ninh Kiến Thầnđưa mặt đến đối diện với cấm địa của Lô Vỹ Tinh, mũi tràn đầy mùi đục dịch, không khiến hân thấy phản cảm, ngược lại còn kích thích nhóc bên dưới hơn.

Ninh Kiến Thầnđưa tay lật mặt cỏ, lần vào mép thịt bên trongđang co giật đóng mở vì trận kịch liệt vừa rồi, nhẹ nhàng nắn miết.

"a...ừm....."

Lô Vỹ Tinhvô thức đẩy hông lên thật nhẹ, như còn muốn thêm nữa. Ninh Kiến Thần từ từ cúi đầu xuống, lưỡi liếm vào lần thịt non bên trong, quét lấy ẩm ướt ấm nóng từ đóa hoa của cô một cái rồi rời đi. Như cảm thấy không đủ, lại liếm thêm một lần nữa.

"A...không cần...Thần...đừng trêu chọc tôi nữa mà. làm ơn,,làm ơn..."

Cản nhận con mèo nhỏ đã bị kích thích đến không thể chịu được nữa, Ninh Kiến Thần cười tà ác, khàn giọng nói bên tai cô.

"ngoan. nói tôi lấy gì để thương em?"

Lô Vỹ Tinh vẫn cố chấp lắc đầu, nhắm nghiền đôi mắt.

Tay phảirời khỏi mép thịt, dùng hai ngón cầm vào trong động, vừa mút mát, vừa đưa đẩy ra vào. Cơn tình triều trong Lô Vỹ Tinh càng lúc càng dâng cao, cảm xúc tê dại gần như run rẩy.

Ninh Kiến Thầnngón tay vào thật sâu, bên trên thì nút lấy hoa hạc kịch liệt, một khắc cũng không hề buông tha. Hai ngón tay dần đẩy nhanh tốc độ, ban đầu còn chút nhịp nhàng nhưng dần dần như ngựa không cương, vào ra với tốc độ ánh sáng. Trong ngoài kích thích, Lô Vỹ Tinh nhanh chóng cảm giác được cơn tê dại đang ập đến, mà Ninh Kiến Thầnlại càng tăng tốc độ ngón tay. Lô Vỹ Tinhrùng mình kịch liệt, nhưng không đủ. không đủ. muốn hơn nữa.

“Á,,đừng. xin anh... đừng... ừm...”

"Nói. Xin tôi cái gì?"

ngón tay vẫn kịch liệt ra vào, bỗng nhiên rút ra, hấn thẳng mắt nhìn Lô Vỹ Tinh đang thống khổ trong cơn mê mà đỏ ửng thân thể.

Lô Vỹ Tinh nức nở, cảm giác này khiến cô không thể chịu nổi, cắn răng thút thít mở ra đôi môi

"Là...là....xin anh hãy đẩy vào..."

"hử?? đẩy vào? Em muốn tôi đẩy cái gì vào? Đẩy vào như thế nào? mạnh hay nhẹ? nhanh hay chậm?"

"Á...là..là tôi muốn..."

Reng reng renggggggg.....

Lô Vỹ Tinh còn chưa dứt câu, tiếng chuông điện thoại rất biết căn thời điểm mà reo lên.

Xít ra một hơi chửi thề, Ninh Kiến Thần vỗ 'chát' vào cái mông tròn trịa của cô một vùng đỏ ửng rồi cố nén ý định muốn giết người xuống, gương mặt toát ra khí lạnh bức người.

Khốn kiếp. Hấn sẽ cho kẻ không muốn sống này toại nguyện.

Lô Vỹ Tinh vẫn đang trong cơn dục vọng chưa nguôi mà hai mắt nổi lên một tầng nước, mềm nhũn nhìn theo thân hình to lớn sẵn chắc đang ung dung loã thể nghe điện thoại.

Ninh Kiến Thần mày kiếm nhú chặt

"Trịnh Liệt? Gọi tôi? Không phải là ngày mai có động đất hay sóng thần đấy chứ?"

Trịnh Liệt?

Lô Vỹ Tinh giật bắn mình nhìn Ninh Kiến Thần khi nghe phải cái tên đó, không phải chứ?

Anh trai cô...anh ấy...

"Đang ở trước cửa nhà tôi? Có chuyện? Hào."

Cái...cái...gì?????????

Không được, cô phải trốn đi. anh trai cô là một người rất lạnh lùng, độc tài và tàn ác đến mức khiến cô phải bỏ nhà đi biệt xứ suốt ba năm qua.

Nếu như anh thấy cô như thế này chắc chắn sẽ lôi cô về Trịnh gia sau đó dùng gia pháp mà giết chết cô.

Đang miên man suy nghĩ nên trốn đi đi bên trên cô đã bị một áp lực đè xuống.

"Không....á...."

Không cần,cô phải trốn đi a.

"Á...không...."

Cô trần truồng nằm giữa hai đùi bị hấn mở rộng mở rộng, không ngừng lấy tay cùng lưỡi đùa nghịch hoa huy*t mẫn cảm,

“Không...THần.... quá nhiều...”

“Tiểu yêu tinh vui vẻ sao. Vậy hảo. trong lúc chờ đợi bạn của tôi lên, tôi sẽ cùng em vui vẻ.”

hấn ngâng đầu cười cười, tay phải vuốt ve hạt đậu trên bầu ngực, tay trái chơi đùa viên chân châu nho nhỏ giữa hai chân

“Xem một chút đi, rất nhiều nước nha!”

“Đừng...”

Lô Vỹ Tinh dao động cơ thể, cô thực sự quá kiều nhỏ, bàn tay to của hấn đã hoàn toàn nắm chặt thân thể cô, muốn chạy trốn cũng không có khả năng. Nhưng nhiệt đỉnh hoan du, toàn thân run rẩy.

“Tiểu yêu tinh, chảy nhiều nước một chút.”

Ninh Kiến Thần lần nữa cúi xuống giữa hai chân cô gái, dùng lưỡi đùa hoa hạch, quyến rũ cô toàn thân một trận khinh chiến, tiểu huyết không nhìn được phun ra chất lỏng.

Hấn cười gian tà, tiếp tục đùa giỡn, “Tiểu yêu tinh, em thật dâm đảng a!”

“Ô ô...”

Tiểu huyết liên tiếp dâng lên khoái cảm làm cô vô lực thừa nhận hoan du nhiều hơn, nhưng hấn lạitham lam căn bản sẽ không bỏ qua cơ hội, một lần lại một lần làm càn, ép cô tiếp nhận khoái cảm rồi phun triều.

" Thần....aaa... ta thật sự không được.”

Lô Vỹ Tinhthấp giọng khóc, cô không thể tiếp tục nữa, anh trai cô sắp lên đến nơi rồi, hơn nữa vừa làm một lần xong, thân thể của cô sao chịu được quá trình hoan du không gián đoạn như vậy? Cô năm nay dù đã hai hơn hai mươi, nhưng những việc như thế này vẫn là chưa từng trải qua.

“Tiểu yêu tinh”

Ninh Kiến Thầntráng kiện nhắc thân, kéo kéo cự vật kích thước kinh khủng của hắn, đặt nơi cửa huyết.

“Tiểu bảo bối. thật chặt a”

“Ô ô...”

Lô Vỹ Tinhvô lực lắc lắc đầu.

“ không nên. không được..” Côkhóc nước nỡ, “Ta, ta tận lực...” Vừa nói, cô gái vừa lôi kéo cơ thể, “Ninh tổng...sờ..., sờ ta a, sờ...”

Luỡi Ninh Kiến Thầnlinh hoạt đùa nghịch hoa hạc nhỏ bé của,cảm giác thân thể hắn lần nữa bắt đầu buột chặt, liền phi tốc dò xét vào trong tiểu huyết của cô, cự vật dưới thân giờ phút này đã thũng trương.

Ninh Kiến Thần không kiên nhẫn mới mở rộng hai đùi Lô Vỹ Tinh, đem đỉnh cự vật nhét vào huyết khẩu, mãnh liệt đem cự vật to lớn đâm vào nơi sâu nhất của cô.

“A...á.....”

Lô Vỹ Tinhthê thảm thét chói tai, khóc lóc hô to: “AAAA....hự...khô... không nên...lớn quá, mạnh quá.... ”

Ninh Kiến Thần đột ngột đánh vào làm Lô Vỹ Tinh cảm giác đau đớn như bị xé nứt.

Ninh Kiến Thần không cần biết cô muốn gì, chỉ biết bản thân hắn đã nhịn quá đủ rồi, liền hung hăng mà đâm thật mạnh, thật nhanh.

Tong phòng tắm tiếng thở dốc, tiếng ngâm nga quý dị, và cả tiếng nơi giao hợp va chạm nhau thật lớn vang lên, tạo ra khung cảnh dâm dục tuyệt mỹ.

Ninh Kiến Thần mạnh mẽ cố gắng xuyên thẳng, rút ra đâm vào, mũi nhọn của cự vật một lần lại một lần đánh sâu vào tận trong hoa huyệt. Đồng thời, một mặt hắn lấy tay niết bóp viên chân trâu sung huyết vi trưởng, kéo dài cố gắng, một mặt nhìn tuyết trắng lỏa thể của Lô Vỹ Tinh, nhìn tiểu kiều hồng nhuận nơi bầu ngực phối hợp theo động tác của hắn lay động.

“A A ——”

Lô Vỹ Tinh điên cuồng lắc đầu, diệt đỉnh khoái cảm làm cô căn bản không chịu nổi,, bên trong tiểu huyết cuồng nhiệt giáp hấp cự vật của hắn, không muốn hắn rời khỏi chỉ một chút.

“aaa....Thần...”

Lô Vỹ Tinh khóc hô, quên mất rằng bản thân đang muốn trốn chạy mà hét

“Sướng quá —— ta muốn, muốn nữa a!”

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên.

"Ninh Kiến Thần, tôi Trịnh Liệt. Mở cửa"

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 8: Ông Xã

Nghe tiếng đập cửa lẫn giọng nói quen thuộc đã lâu đến mức khiến cô tưởng như quên kia làm Lô Vỹ Tinh giật mình lấy tay bịt lấy miệng chính mình.

"Tiểu yêu tinh, em sợ bị người khác nhìn thấy? THật đáng yêu a. Nhưng thật không may, tôi chính là muốn người khác thấy em mê người như thế nào>"

nói rồi Ninh Kiến Thần động tác càng nhanh, liên tục đâm vào hoa huy*t ướat át thật mạnh.

thẳng đến nơi sâu nhất trong cô mà đâm tới, Lô Vỹ Tinh hoảng hốt lại bị chính cái thứ cảm giác mãnh liệt kia đem lại mà không thể không rên rỉ.

"á...umm....ừn..."

Lô Vỹ Tinh bịt càng chặt miệng mình, lắc đầu quây quây.

Không được, không được. Quá lớn, quá mạnh, cô không thể chịu nổi nữa.

"Aaa...Thầnnn....Sướng quá....ừmmm...."

cạch. Cánh cửa mở ra.

Lô Vỹ Tinh giật mình quay đầu nhìn.

Người đó. Trịnh Liệt đang đứng đó nhìn cô.

Lô Vỹ Tinh liền không nghĩ ngợi mà đẩy Ninh Kiến Thần ra, lại bị hấn cho là sức lực của con mỗi mà xem thường, tiếp tục luật động hung hãn.

Căn phòng tràn đầy tiếng thở dốc mà tiếng hạ bộ va đập.

"AAAaa..."

Ninh Kiến Thần gầm một tiếng, mông rần chắc hẳn mạnh vào hoa huy*^t cô, nơi sâu nhất bị va chạm mà nhận lấy thứ ấm nóng của hãn.

Lô Vỹ Tinh cũng gian nan ưỡn hông nghênh đón.

Lần này chết chắc.

Đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu Lô Vỹ Tinh lúc này.

nhìn vào con người luôn đợc nhất áo sơ mi trắng với khí lạnh bức người kia. Lô Vỹ Tinh có chút giật mình rụt cổ lại, đứng cúi đầu như đứa trẻ có lỗi.

"Anh."

Trịnh Liệt ngồi trên sofa không nói gì, chỉ nhìn vào đứa em gái mà hãn tìm kiếm mấy năm nay đến muốn phát điên lại là ở đây, ngay trong nhà bạn thân của hãn mà hưởng hoan lạc.

Thật hảo a.

"Ninh Kiến Thần, đành nhờ cậu chăm sóc nó giúp tôi vậy."

Ninh Kiến Thần cũng đã quần áo chỉnh tề, ngồi trên sofa, chân này gác lên chân kia, ung dung xoay xoa chiếc bút trong tay.

"Hảo. tôi sẽ không phụ kỳ vọng của cậu."

Trịnh Liệt đứng dậy đi qua cửa thì đứng lại, không quay đầu mà nói vọng vào cho cô biết.

"Thỉnh thoảng về thăm nhà đi. Bà nội rất nhớ em."

nói xong liền đi ra, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Lô Vũ Tinh ngơ ngác đứng đó mở lớn mắt.

Không phải chứ??

Anh trai dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy sao?

Dù chỉ là anh em cùng cha khác mẹ nhưng anh cô luôn quản mọi việc của cô. Từ bạn bè đến ăn mặc, thậm chí là tương lai của cô.

Chỉ vì anh cô bắt phải qua Mỹ du học, lại học ngành cô không thích nên mới trốn đi biệt tích. Vậy mà bỏ qua dễ dàng thế sao?

Đang suy nghĩ mông lung thì Lô Vũ Tinh nhanh chóng phát hiện bên eo có thủ lực. Liền cảnh giác mà tránh đi.

Ninh Kiến Thần cười tà.

"Em nghe rồi đấy, anh trai em bảo tôi chăm sóc em."

Nói xong liền bế cô lên giường.

AAAAAAA.....không cần. Cô vừa mới trải qua hai lần. Thực sự là không cần.

Hai tháng sau.

Lô Vỹ Tinh lúi cúi mặc bộ đồ hầu gái, vào phòng Ninh Kiến Thần lấy quần áo đi giặt.

Khốn kiếp.

Dù hẳn nói thời gian thử việc đã qua nhưng cô vẫn phải làm hầu gái cho hẳn.

Ông trời, đây là cái đạo lý gì thế này?

Vừa định xách giỏ quần áo đi giặt thì cả người cô bỗng bị nâng lên, là Ninh Kiến Thần.

“Thần, anh làm gì vậy, thả em xuống, em đang phải giặt quần áo.”

Ninh Kiến Thần không để ý tới sự giãy dụa của cô, ôm cô tới nơi giường êm ái đặt cô lên trên, thấy cô vẫn còn đang giãy dụa, hẳn liền áp chặt cô dưới thân, duỗi tay ra bắt hai tay cô đang đấm đá lung tung, ngăn chặn mọi hành động của cô.

"Bảo bồi ngoan. Quần áo để sau đi. Bây giờ là lúc em nên nấu món điểm tâm cho tôi a."

‘Roẹt’.

Chưa dứt lời, Ninh Kiến Thần đưa tay xé y phục cô ném qua một bên, cúi đầu hôn cổ của cô, hơi thở dồn dập

“Ừm...”

Chỉ là sức lực yếu ớt nhưng cô vẫn nhất quyết giãy dụa.

Không phải chứ. mấy hôm nay ngày nào cũng làm. Cô không phải là con búp bê mà không biết mệt a.

Bầu ngực mềm mại của cô bởi vì không ngừng vắn vẹo mà cọ vào lồng ngực hẵn, châm ngòi dục hỏa hẵn càng lớn hơn, hẵn duỗi một tay mạnh mẽ bắt lấy một bên xoa nắn.

“A...” Bầu ngực mềm mại đột nhiên bị nắn bóp khiến Lô Vỹ Tinh kêu lên sợ hãi, nhưng cô vừa mới há miệng, Ninh Kiến Thần liền nhân cơ hội đưa lưỡi vào, không ngừng càn quét cái miệng nhỏ của cô.

Bàn tay đang xoa nắn trên vú cô dần dần lặn mò tìm kiếm xuống phía dưới, cứng rắn chen vào giữa hai chân cô lục lọi nơi thần bí

Đồng thời hẵn nhả cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ của cô, thuận theo môi cô hôn xuống phía dưới, cắn cắn hai cái trên xương quai xanh rồi mới hôn xuống ngực cô, kìm lòng không được ngậm lấy điểm hồng hồng trước ngực cô, cắn thật liếm mát.

Nam nhân trên người cô nằm im không nhúc nhích, bàn tay to cuối cùng cũng chen vào giữa hai đùi cô mò tới cửa hoa huy*, hẵn hưng phấn chen một ngón tay thô dài vào trong.

“A...” hoa huy* lại không tự chủ tiết ra mật dịch để thích ứng với dị vật xâm lấn.

Bầu ngực mềm mại bị hẵn cắn không ngừng dâng lên cảm giác tê dại cùng đau nhức, trên người cũng dần dần mất đi khí lực giãy dụa,

cuối cùng nhận ra sức lực của mình quá là nhỏ bé như hạt cát giữa sa mạc, Lô Vỹ Tinh cùn thỏa hiệp khẽ cắn chặt cái lưỡi đang chạy loạn trong miệng hẵn, điên cuồng mút mát.

Cùng lúc đó hai tay hẵn bóp chặt eo cô, nâng mông cô dán sát vào hạ thân mình, cự vật nhanh chóng đặt trước hang động, sau đó chôn sâu trong cơ thể cô hung hãn dung nhập.

“Ừm... Ừm...”

Lô Vỹ Tinh bị hấn xâm nhập nước nở thành tiếng, bản thân vẫn không quên thẳng lưng nghênh đón hấn, trêu chọc khiến hấn càng thêm điên cuồng.

Hấn đã là đối bụng đến phát điên, cô còn trêu chọc, thế là động tác càng mạnh hơn, cơ hồ muốn làm cô bay ra ngoài.

“A... Chậm một chút... Ông xã... Em không được... Anh... Chậm một chút... A... Nhẹ chút...”

"Ông xã?"

Ninh Kiến Thần nở nụ cười tà ác.

"Em đã nghe câu 'chồng mà không đê vợ thì không phải là người đàn ông tốt' chưa?"

Còn có cả câu đó? Lô Vỹ Tinh trợn mắt nhìn hấn.

Cuối cùng Ninh Kiến Thần cũng tha cho miệng cô, nhưng lại mở rộng đùi cô tối đa, nửa thân dưới lại mạnh mẽ đâm vào khiến Lô Vỹ Tinh càng kêu lớn.

Thấy tốc độ của hấn càng lúc càng nhanh, khoái cảm trong cơ thể cô càng lúc càng nhiều, hoa huy*t mãn cảm không ngừng bị ma sát, cuối cùng Lô Vỹ Tinh hét lên một tiếng đã lên đỉnh.

hoa huy*t run rẩy phun ra một lượng lớn dịch mật, tất cả đều bị gậy th*t của Ninh Kiến Thần ngăn lại ở thành âm đ*o, theo tiết tấu ra vào mạnh mẽ của hấn phát ra tiếng động ‘Phạch phạch’ khiến người khác mặt đỏ tim đập.

hoa huy*t của cô lúc lên đỉnh không ngừng vụn vụn khiến Ninh Kiến Thần có chút đau, thế là kéo cô dậy, để cô ngồi trên người mình, bàn tay

nắm lấy hông cô nâng lên rồi kéo quy đầu ra đến cửa hoa huy*t, sau đó buông tay ra để cô ngồi xuống.

“A...”

Kích thích quá lớn khiến Lô Vỹ Tinh kêu thét, cô sợ nhất tư thế này, cô vừa sợ vừa đau, bắt đầu van xin

“A...Thần...không được... Xin anh...”

Ninh Kiến Thần lật người cô lại,xấu xa cắm gậy th*t vào nơi sâu nhất của cô, khe vuốt phần bụng hơi nhô của cô, ánh mắt nóng bỏng.

“Căng quá... A a... Rút ra đi.... Rút ra ngoài đ.... Xin anh.... Đừng đi vào nữa.... A...”

Lô Vỹ Tinh chịu không nổi kêu gào cầu xin, hoa huy*t không khống chế được co bóp, bắp chân ở hông hấn khua loạn xạ.

Ninh Kiến Thầncuối cùng cũng không thể chịu được lần co rút này của cô, gậy th*t kịch liệt run theo, tinh dịch nóng bỏng phun ra.

Sau khi lên đỉnh Ninh Kiến Thầnnằm bên Lô Vỹ Tinh ị trướng rất khó chịu, thở ra một hơi, liền đưa bàn tay nhỏ bé chống trước ngực hấn nghẹn ngào năn nỉ

“Thần, người ta khó chịu, anh rút ra được không?”

"Hử??? em gọi ai?"

"Thần."

Ninh Kiến Thần nhăn mặt.

"Không đúng. Lúc này e gọi khác lắm cơ mà."

Xin chúa. Chẳng lẽ hẳn bắt cô gọi hẳn là...????

Dù sao cũng chỉ mới là bạn giường, hẳn còn chưa nói yêu cô hay tỏ tình với cô nữa nga.

Lô Vỹ Tinh nghĩ đến viễn cảnh Ninh Kiến Thần tỏ tình cô. Rùng mình một cái.

Thôi bỏ đi. Chuyên đó là vô khả năng.

Thấy Lô Vỹ Tinh trầm ngâm không nói gì, Ninh Kiến Thần liền xấu xa mà hầy mông.

“A... Anh mau rút ra, căng lắm.”

Cảm giác hẳn vừa cứng lên, bụng Lô Vỹ Tinh càng trướng khó chịu, không chấp nhận được.

"VẬY NÓI ĐI. TÔI MUỐN NGHE."

Ninh Kiến Thần...không phải là đang làm nũng chứ???

Nhìn thấy ánh mắt đang chờ đợi của hẳn, Lô Vỹ Tinh ho khan một tiếng.

"Khụ...ông...ông xã."

HOÀN

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 9: Em Chỉ Được Là Của Riêng Tôi

Phần hai này là nối tiếp phần một còn dang dở của Lấy em làm điểm tâm.

"Lấy em làm điểm tâm 1" là lần đầu tiên tôi viết truyện sắc nên chưa có kinh nghiệm. Còn ngu ngơ nên mấy cảnh H ấy, nói nhẹ nhàng làm mượn, mà nặng lời thì là cồng của các truyện khác. Tôi nói thẳng ra đây để sau này khỏi ai xỏ xiên này nọ.

Sau khi hoàn thành thì tôi có edit vài bộ truyện sắc nên kinh nghiệm viết đã có chút tiến bộ, sau đó tôi hoàn thành bộ Mộng Dục với sự ủng hộ nhiệt tình của các độc giả.

Và bây giờ tôi trở lại với "Lấy em làm điểm tâm 2" với quyết tâm biến nó trở thành một bộ truyện không cầu huyết và sẽ cố gắng nhất để biến nó trở thành đứa con tinh thần của tôi chứ không phải là mượn của người khác.

Bởi từ chương 9 trở đi tôi thách đứa nào nói truyện tôi giống cái này cái kia nữa đấy! (Còn mấy cảnh H từ chương bốn đến chương tám thì bỏ qua đi, tôi sẽ sửa lại sau)

Cuối cùng, mong các bạn hãy tiếp tục ủng hộ mình cho những tác phẩm tiếp theo *cúi đầu*.

"Khụ...ông... ông xã."

Lô Vỹ Tinh ho khan một tiếng, nói ra hai chữ đó liền đỏ mặt quay sang hướng khác không dám nhìn vào mắt Ninh Kiến Thần, lại bị bàn tay Ninh Kiến Thần kéo về, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

Đôi mắt hắn sâu thẳm tựa hồ không thấy đáy khiến Lô Vỹ Tinh có chút cảm giác như mình đang rơi vô định ở trong đó, bất giác cô khẽ cựa quậy người muốn tránh né, lại vô tình khiến cho nơi hai người đang giao hợp càng thêm sít sao.

Ninh Kiến Thần thềm than một tiếng, khẽ nghiêng răng nhìn Lô Vỹ Tinh, nói: "Em là đang cố ý đúng không?"

Sau câu nói đó, hắn lập tức rử một nửa cây gậy th*t ra, rồi lại lập tức đâm sâu vào, đập mạnh đến mức hoa huy*t của cô muốn tan ra, khoái cảm cứ thế dâng trào.

Lô Vỹ Tinh ưỡn người nghênh đón, khoái cảm kỳ lạ cứ lần lượt xâm chiếm đầu óc cô khiến cho cô dần dần mất đi ý thức mà chìm vào trong hoan lạc.

một lần lại một lần, Ninh Kiến Thần cứ thế đưa côn th*t ra vào hoa huy*t, mỗi lần sáp nhập là như muốn dùng toàn bộ sức lực để đánh phá vào bên trong cô vậy.

côn th*t to lớn đối nghịch với hoa huy*t chật hẹp, tần suất ra vào lại vô cùng lớn khiến Lô Vỹ Tinh chịu không nổi mà phải hét lên: "AAaa.. Không được... Thần. Mạnh quá rồi...ân... ra đi... chịu không nổi.... aa..."

Ninh Kiến Thần vẫn ra vào thật mạnh, phát ra những âm thanh dâm mỹ khi hạ bộ hai người va chạm vào nhau. Mật dịch ở hoa huy*t của Lô Vỹ Tinh càng chảy ra nhiều, tạo ra những mảng bọt trắng xóa phát ra tiếng nhóp nhép khiến người nghe phải mặt đỏ tía tai.

"Aa...em xem. Em đang kẹp chặt tôi thế này, bảo tôi làm sao nữa đi ra." Nói rồi Ninh Kiến Thần nhếch miệng một cái, gầm nhẹ, động eo, vật to lớn lại đi thật sâu vào trong cơ thể Lô Vỹ Tinh.

Tiểu huyết vô cùng khẩn trương, đại nhục bông của hắn sáp nhập chỉ cảm thấy như thể đang có vô số miệng nhỏ đang cắn nuốt lấy hắn vậy. Hắn cơ hồ là cười ở trên người cô, tần suất ra vào vô cùng thần tốc, khoái cảm như nước, mãnh liệt ào tới, hắn cơ hồ cầm giữ không được, liền hung hăng nắm lấy một bên bắp đùi trắng như tuyết của cô, tà mị nói: "Thật sự rất chặt...aa..."

Câu nói này của Ninh Kiến Thần khiến cho Lô Vỹ Tinh miễn cưỡng lấy lại thần trí, cô mở lớn mắt nhìn về phía vật thô dài của người đàn ông đang ra vào thần tốc ở tiểu huyết của mình, lại được một phen đỏ mặt.

Nhìn bộ dạng của hiện tại khiến Ninh Kiến Thần càng phát tác bản lĩnh chiếm hữu hoang dã, hắn càng dùng sức, đâm thật mạnh vào bên trong tiểu huyết ướt đẫm của cô.

Theo mỗi một lần va chạm, cô gái ở phía dưới thân hắn đều không thể tự chủ được mà ngâm khẽ một tiếng, giọng mũi kéo dài như đang cố sức kiềm chế, như trách móc vừa khiosk than, điều này làm cho hắn càng đi vào sâu ác hơn. Hắn nhìn chằm chằm đôi ngực tròn trịa đang lắc lư, nảy lên nảy xuống theo từng đợt va chạm của hắn, trong mắt hắn dường như hận không thể đem cô làm đến hỏng.

Lại thêm một lần đi sâu vào tận đỉnh bên trong, Ninh Kiến Thần đưa ngón tay vân vê thêm vùng xung quanh nơi sáp nhập của hai người, điều này lập tức khiến cho Lô Vỹ Tinh bị khoái cảm làm cho mê man, ưỡn hông thật cao, đôi môi đen thâm thúy của hắn như hiện lên ý cười, sau đó cứ mỗi một lần va chạm là một lần hắn không buông tha cho nơi đó của cô, so với lần trước lại còn dùng nhiều sức hơn.

"AAaaa... ừm... Không được. Xin anh... không cần...."

Cô chưa bao giờ trải qua cái cảm giác như thế này, tiểu huyết bị đâm chọc đến tê dại ngứa ngáy, hạ thân một mảnh bụn rùn ướt đầm, dần dần rơi vào trong cuộc hoan lạc do chính Ninh Kiến Thần âm mưu, không tự chủ được mà nâng mông lên nghênh hợp.

Ninh Kiến Thần nheo nheo đôi mắt sắc bén nhìn Lô Vỹ Tinh: "Em nói đi, ông xa của em thế nào?" Vừa nói, dưới thân tiếp tục trùng trùng điệp điệp ra vào.

Hai mắt Lô Vỹ Tinh tràn đầy sương mù nhìn Ninh Kiến Thần, đôi môi khẽ cắn nhẹ.

Thấy cô im lặng, Ninh Kiến Thần lập tức rút ra nửa phân côn th*t khiến Lô Vỹ Tinh cảm thấy khó chịu, cô vắn vẹo, ý muốn tìm cái gì đó để khiến cho cô có thể sáng khoái hơn, thỏa mãn nhiệt thân đang muốn bùng cháy.

"Ân...Thần... ông xã rất tuyệt...aaa... rất tuyệt..."

Nghe Lô Vỹ Tinh nói vậy, Ninh Kiến Thần nở nụ cười đầy thỏa mãn. Cúi xuống cắn nhẹ vành tai cô: "Em thật hư. Phải trừng phạt em mới được."

Lô Vỹ Tinh ý thức đã sớm mơ hồ, hơi thở nóng hổi của Ninh Kiến Thần phả vào khiến cô vắn vẹo, lẩm bẩm nói: "Thần... em muốn... cho em..ừm..."

côn th*t của Ninh Kiến Thần cứng rắn như thép, bị cô động đập xoay người, thiếu chút nữa là đã tiết ra, hấn cắn răng gặm nhẹ: "Em chỉ được là của tôi thôi. Nhớ cho kỹ nhé. Nếu như em phạm sai lầm, đừng trách tôi sao độc ác." Dưới thân lập tức đi vào nơi sâu nhất hoa huy*t.

Một cổ tê ngứa như thế bị kiến cắn nhanh chóng tràn ngập ra toàn thân, tiểu huyết một trận co rút, không ngừng co bóp cực đại, Lô Vỹ Tinh âm

thanh mị hoặc như dụ dỗ người ta phạm tội: "Aa...Aaaaa.... ưm...." khuôn mặt ửng đỏ, tóc đen tứ tung, xõa loạn lên đôi ngực tuyết trắng đang nảy lên xuống, tiểu huyết không thể khống chế, cả tiểu huyết lẫn cự vật của Ninh Kiến Thần cùng lúc phun trào ra.

Hai người thở dốc.

Ninh Kiến Thần thì thào vào tai cô: "Em đúng là bảo bối của tào hóa mà."

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 10: Chiều Chuộng Người Phụ Nữ Của Tôi

Buổi sáng

Lô Vỹ Tinh cảm thấy toàn thân đau nhức. Mùi đồ ăn thơm phức xộc vào mũi khiến cái bụng rỗng của cô khẽ lên tiếng.

Mi mắt hơi động. Còn chưa kịp mở mắt ra, chiếc chăn trên người Lô Vỹ Tinh đã bị lật tung, cả người nằm gọn trong vòng tay của Ninh Kiến Thần.

Cô hơi rụt vai lại, ái ngại nhìn hẳn.

Còn hẳn thì rất ung dung ôm cô trong vòm ngực, bước vào trong nhà tắm.

Bồn tắm đã được xả đầy nước, còn rải hoa hồng nổi trên mặt nước. Hương hoa thoang thoảng bay vào mũi, Lô Vỹ Tinh nhin không được thâm thân một tiếng "thật dễ chịu".

Cơ thể cô được Ninh Kiến Thần đặt vào trong bồn tắm. Làn nước trong veo thơm phức mùi sữa tắm và hoa hồng trộn và nhau, bám lấy da thịt trắng nõn của cô.

Đôi ngực tròn trịa qua lớp nước càng phô rõ những đường cong tinh tế của tạo hoá.

Ninh Kiến Thần nuốt ực một ngụm nước miếng, đánh mắt đi chỗ khác.

Aizzz...

Vừa trải qua một trận cuồng hoan xong, hẳn là sợ cô không chịu nổi mất.

Ninh Kiến Thần mang khuôn mặt không được tự nhiên bước ra khỏi phòng tắm, để lại câu nói: "Tôi cho em hai mươi phút tiếng. Đúng hai mươi phút sau có mặt tại phòng ăn."

Lô Vỹ Tinh ngơ ngác. Sau đó bĩu môi thở dài.

Cô đi xin việc làm mà lại gặp phải đại boss bá đạo kiểu này. Thật không có tương lai mà.

Bỗng mắt cô ánh lên một tia loé sáng, đôi mâu xinh đẹp hiện lên vẻ tinh nghịch.

Đúng rồi. Cô có thể nghỉ việc mà. Cô vốn thích tự do hơn là bị giam cầm. Không thể cứ ngày ngày ở bên cạnh hắn như con mèo nhỏ bị xích cổ lại được.

Gật đầu một cái như thể đã quyết định.

Được rồi. lát nữa phải trao đổi với đại boss về vấn đề xin nghỉ việc mới được.

"Được thôi. Vậy bây giờ em muốn làm gì?"

Lô Vỹ Tinh mở lớn hai mắt nhìn Ninh Kiến Thần vẫn thản nhiên dùng dao cắt miếng bít tết trong đĩa.

Ô?

Sao đại boss của cô lại dễ dàng chấp nhận cho cô nghỉ việc như vậy? Không hề có ý định ngăn cản luôn? Hay là...

Hắn đã nghĩ tới việc sẽ đuổi việc cô từ trước rồi?

Lô Vỹ Tinh nheo nheo mắt nhìn Ninh Kiến Thần.

"Đừng suy nghĩ nhiều quá. Tôi chỉ muốn nuông chiều người phụ nữ của tôi một chút thôi." Ninh Kiến Thần ngược mắt, nhìn Lô Vỹ Tinh cười tà mị: "Chiều chuộng em để buổi tối em còn có tinh thần mà vận động."

Lô Vỹ Tinh chết lặng, một mực cúi mặt ngồi ăn, không dám nói thêm gì. Chỉ là cô đang tưởng tượng miếng bít tết trong đĩa là Ninh Kiến Thần mà dùng dao nĩa xâu xé tận lực.

Ninh tổng đại Boss à. Anh thật vô sỉ. Vô sỉ, vô sỉ, vô sỉ... cô đã tự niệm một nghìn lẻ một lần.

Ninh Kiến Thần buông dao nĩa xuống, khoé miệng co giật nhìn cô đang tức giận vì xấu hổ.

Hắn than thầm trong bụng, may quá, hắn không phải là miếng bít tết đó.

Ninh Kiến Thần dựa lưng vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, hơi hơi mím môi, giọng nói trầm trầm mang theo ý tứ dò hỏi: "Vậy em muốn làm gì sau khi nghỉ việc ở Ninh Ba?"

Lô Vỹ Tinh nghe đến đây mới như chợt phát hiện ra thế giới mới, cô im lặng hai giây, sau đó cười giả lả, nói: "Em đã nộp hồ sơ tuyển chọn diễn viên cho bộ phim 'Hoa tuyết ly biệt' rồi?"

Aizzz... đây là bộ phim cô rất thích. Lô Vỹ Tinh đã phải từng canh từng giây đồng hồ để đợi tới giờ phát sóng mà xem. Nhưng cái kết của nó chưa làm cô thấy thoải mái.

Nghe nói đã có kịch bản cho phần hai của bộ phim nhưng nữ chính của phần một đột nhiên bị thương, mà nhà sản xuất muốn tạo cơ hội cho những

người muốn diễn suất không chuyên. Nên đã tạo ra một cuộc tuyển chọn cho vai nữ chính.

Aaaaa...

Cô muốn đi thử. Cô không thể đợi phim ra mắt, cô muốn biết trước kết cục của hai người ra sao.

" 'Hoa tuyết ly biệt'?" Ninh Kiến Thần khẽ nhú mày: "Thời gian?"

"Mười giờ mười lăm phút sáng mai, lầu một của công ty Lan San. Diễn thử cảnh thứ nhất ở đó..."

"Được. Tôi sẽ đưa em đi."

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 11: Tình Địch Xuất Hiện

Chiếc xe màu đen sang trọng sáng loáng dừng lại trước cửa công ty Lan San đại thế giới mới

Đây là công ty giải trí lớn nhất nhì trong nước. Mọi ngôi sao tên tuổi hiện thời hầu hết dường như đều được ở chung trong một cái nôi mang tên Lan San này.

Nghe đâu...

Người thành lập ra Lan San đại thế giới mới là một người đàn ông trẻ tuổi

Nghe đâu...

Người đàn ông đó có tên là Lý Huân Hy

Nghe đâu...

Lý Huân Hy chính là ngôi sao hàng đầu hiện tại ở trong nước và vô cùng nổi tiếng ở cả ngoài nước

Anh ta được coi là một hiện tượng, người người nhà nhà đều gọi đó là "hiện tượng Lý Huân Hy".

Ninh Kiến Thần đi trước, Lô Vỹ Tinh bước đằng sau. Trên tay cô không còn bận bịu như những ngày trước mà chỉ cầm theo một chiếc túi xách nhỏ, kết hợp với chiếc váy hơi trễ ngực màu đỏ khiến cô trông vô cùng quý phái. Thoạt nhìn cô trông xinh đẹp quyến rũ đến kẻ khác không thể rời mắt.

Khụ... đây chính là lý do khiến Ninh Kiến Thần đen mặt, một mực đi trước mà không thèm nhìn cô lấy một cái.

Lô Vỹ Tinh mang theo giày cao gót chạy đuổi theo Ninh Kiến Thần. Vừa chạy vừa chửi thầm tên khốn nào đó không biết thương hoa tiếc ngọc.

Chả phải hẳn nói muốn chiều chuộng cô sao? Vậy cô muốn mặc chiếc váy này có gì sai?

Hôm nay là ngày tuyển chọn nên hai Lô Vỹ Tinh và Ninh Kiến Thần khá là dễ dàng tìm được nơi diễn ra cuộc diễn thử để tuyển chọn diễn viên.

Ninh Kiến Thần ngồi xuống một chiếc ghế ở hàng đầu tiên ở phía bên trái.

Vì hàng đầu tiên vô cùng cận giáp với dãy ghế của ban giám khảo nên dường như không ai dám ngồi ở đó, vậy nên hàng ghế đó vốn chỉ ít ỏi có năm chiếc ghế nay lại càng trở nên cách biệt khi có một người đàn ông tuấn mỹ đến từng xen-ti-mét ngồi ở đó. Hắn đẹp tựa như tượng cổ thần Hy Lạp được điêu khắc đến hoàn hảo.

Bên cạnh hẳn lại là cô gái xinh đẹp, phong thái凛凛 khí chất toát ra đều bức người, mỗi một cử chỉ, một cái chớp mắt đều khiến kẻ khác phải hoài nghi rằng liệu họ có phải là minh tinh nào đó hay không. Thật sự là khiến người ta phải tự ti đi ba phần.

Lô Vỹ Tinh kéo kéo tay áo của Ninh Kiến Thần, khẽ ghé sát tai hẳn, nhỏ giọng thì thầm: "Ninh tổng, anh có cảm thấy mọi người đang nhìn mình không?"

Ninh Kiến Thần cũng ghé sát tai cô, thì thầm: "Bọn họ là đang bị vẻ đẹp trai của tôi cuốn hút đấy, không phải nhìn em đâu."

Ý hẳn là Lô Vỹ Tinh cô rất mờ nhạt, không có sức hút chứ gì?

Lô Vỹ Tinh liếc hẩn một cái, sau đó đứng dậy, hờn dỗi nói: "Em đi vệ sinh một chút." Sau đó đi thẳng. Bỏ qua Ninh Kiến Thần đưa đôi mắt dõi theo cô, trên môi nở nụ cười yêu chiều.

Lô Vỹ Tinh bước trên hành lang được ghép gạch đá hoa cương sáng bóng

người trên hành lang rất ít, hầu như không có mấy người. Có thể là hôm nay có buổi tuyển chọn quan trọng nên mọi người đều rất bận rộn nhỉ?

Lô Vỹ Tinh thăm nghĩ rồi bước tiếp. Nhà vệ sinh nữ....

Hình như là quẹo phải ở góc hành lang.

Tiếng giày cao gót lộc cộc bước trên nền hành lang. Vang vọng khắp không gian rộng lớn của Lan San.

Bỗng qua chỗ ngoặt, cô không cẩn thận mà đụng phải một người nào đó khiến bước chân cô đứng không vững mà lao đảo muốn ngã.

Lô Vỹ Tinh tay chới với như muốn níu lấy cái gì đó làm điểm tựa, và có cái gì đó cô vờ abaaus vú được thì phải.

Là một mảnh áo trước ngực bị cô túm đến nhăn nhúm lại, là một cánh tay rắn chắc đang ôm vạy vòng eo mảnh khảnh của cô, là một bờ ngực rộng lớn với mùi đàn ông bay vào mũi cô nhẹ nhẹ.

"Cô không sao chứ?" Một giọng nói rất có từ tính vang lên phía trên đầu cô khiến cô giật mình, vội buông tay ra.

"A... xin lỗi. Xin lỗi không chú ý đụng phải anh." Lô Vỹ Tinh cúi đầu xin lỗi đầy vẻ thành ý, sau đó ngẩng đầu lên, trong mắt chứa những ánh sáng nhỏ li ti như mang theo cả chân thành trong đó.

Người đàn ông vẫn giữ nguyên nụ cười trên khuôn mặt, nói: "Không sao. Là do tôi đụng phải tiểu thư đây." Sau đó rút ra một tấm danh thiếp: "Đây là danh thiếp của tôi. Có gì cần cứ liên lạc. Bây giờ tôi có việc gấp cần phải đi."

Lô Vỹ Tinh cầm lấy tấm danh thiếp, trên đó có dòng chữ khiến cô phải để tâm, đó là "Lý Huân Hy".

Lý Huân Hy. Cô đứng chết lạng ba giây, sau khi nhìn lên thì đã không thấy bóng dáng Lý Huân Hy đâu nữa.

Người đàn ông tên Lý Huân Hy bước xuống, ngồi vào vị trí trống duy nhất còn sót lại ở vị trí ban giám khảo. Anh ta bước vào, ngay lập tức tiếng xì xào ồn ào liền ngưng bật, im lặng đến mức cả tiếng lông mi chạm vào nhau khi chớp mắt cũng nghe thấy rõ mồn một.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo chút gì đó yêu nghiệt nở nụ cười, Lý Huân Hy nghĩ về cô gái vừa gặp, ngón tay chạm môi dưới, đôi con ngươi nâu đen hiện lên hai từ 'thú vị'.

Thật không ngờ, trên đời này còn có kẻ gặp anh mà không bị phẫn khích. Nhận được tấm danh thiếp của anh mà cũng không có biến đổi gì. Dù cho là đang diễn thì cũng diễn quá tốt đi. Nếu vậy thì cũng rất đáng để đưa vào ứng cử viên sáng giá cho việc đảm nhận vai nữ chính này. Còn nếu không phải diễn... aizzz... Thú vị rồi đây.

Dù gì anh cũng là nam chính của bộ phim, hẳn là sẽ có nhiều cái để xem rồi. haha

Bất giác Lý Huân Hy cảm thấy dường như có ánh mắt đang nhìn mình rất lợi hại, đánh mắt sáng bên trái một cái. liền bắt gặp lấy một đôi mắt vô cùng sắc bén. Người đàn ông này sở hữu đôi mắt như thể xuyên thấu anh vậy.

Không hiểu sao... có cảm giác không ổn. Như thể điềm báo cho việc sắp có biến cố gì đó vậy.

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 12: Xung Đột Giữa Ninh Kiến Thần Và Lý Huân Hy

Lô Vỹ Tinh bước quay về phòng tuyển chọn, trong lòng vẫn còn nghĩ về người đàn ông với dáng vẻ tuấn mỹ yêu nghiệt có tên là Lý Huân Hy kia.

Anh ta thật sự là Lý Huân Hy sao?

Đang suy nghĩ mông lung thì cô đã bước chân đến trước cánh cổng của phòng tuyển chọn rồi. Lô Vỹ Tinh đưa tay mở cửa

Cạch.

KHông khí như ngưng đọng.

Cái gì thế này?

Lô Vỹ Tinh mở to mắt nhìn về phía trước.

Cái gì thế này? Đây là lần thứ n cô tự đặt câu hỏi này cho mình.

Trước mắt cô đang diễn ra cái gì thế này?

Ninh Kiến Thần và người đàn ông tên Lý Huân Hy kia đang đứng giữa sân khấu, nơi dành cho các thí sinh diễn ra cuộc thi tuyển. Nhưng hai người họ đang làm cái gì thế kia?

Ninh Kiến Thần và Lý Huân Hy đang đứng ở đó, đối diện với nhau. Nhìn nhau bằng ánh mắt sệt qua những tia lửa điện. Bao quanh hai người là một vùng hào quang sáng chói mang tên băng tuyết, cách biệt với tất cả mọi người xung quanh.

Lô Vỹ Tinh nuốt ực một ngụm nước bọt, nhẹ nhàng đi lại chỗ ngồi của mình.

Rốt cuộc trong thời gian ngắn ngủi cô đi vệ sinh đã có chuyện gì xảy ra vậy? Ai nói cho cô biết có được không?

Lô Vỹ Tinh ngồi xuống, nhìn xung quanh ai ai cũng đang nhìn vào hai người kia.

Cô cũng đè nén sự tò mò đang nổi dậy trong lòng, đưa mắt nhìn Lý Huân Hy và Ninh Kiến Thần.

Hai người đàn ông nổi bật, hai người đàn ông cao lớn mang trong mình khí chất cao ngạo, lãnh mặc đến có chút bức người. Hàn khí tỏa ra từ hai người họ khiến người ngoài nhìn vào bất giác lạnh sống lưng.

Lô Vỹ Tinh đang không hiểu mô tê gì, bỗng có ngón tay vỗ nhẹ vào vai cô. Cô quay đầu nhìn thì thấy một bé gái tầm sáu đến bảy tuổi gì đó ở phía sau lưng mình đang bày ra bộ dạng lén lén lút lút như kẻ trộm. Cô bé liếc đông liếc tây một lượt rồi liếc hai người đàn ông đang là tâm điểm kia, sau đó ghé sát tai Lô Vỹ Tinh mà thì thầm: "Chị ơi, hai chú đẹp trai kia đang sắp đánh nhau đấy."

Lô Vỹ Tinh nghe vậy thì giật mình, mở lớn mắt nhìn cô bé kia, cũng ra vẻ bí mật thì thầm lại: "Đánh nhau? Tại sao lại đánh nhau?"

Ôi. Chỉ trong vòng chưa đầy năm phút cô đi vệ sinh mà hai người kia đã xảy ra xích mích gì để dẫn đến tình trạng này thế này?

Ninh Kiến Thần vốn không phải là người hay nói chuyện với người lạ, hẳn cũng không bao giờ quan tâm những thứ xung quanh mình. Đối với hẳn, vốn dĩ hẳn sinh ra đã là bá chủ, là cái rốn của vũ trụ rồi. Làm sao hẳn lại đi gây sự với Lý Huân Hy vậy?

À không...phải là ngược lại mới đúng chứ. Chẳng lẽ là Lý Huân Hy vô cớ gây sự với Ninh Kiến Thần?

Aizzz.... nghe kiểu nào cũng không thấy đúng nha.

"Hình như là đánh nhau vì một cô gái. Không phải là chị sao?" Bé gái nhú nhú lông mày nhìn cô nghi ngờ. Hai má phúng phính phồng ra, hai mắt to tròn nhìn cô chớp nhẹ một cái.

Đánh nhau vì một cô gái? Chẳng lẽ... là vì cô thật sao?

Lô Vỹ Tinh bỗng dưng nhớ tới vừa rồi cô gặp Lý Huân Hy trên đường đi tới toilet cô đã gặp Lý Huân Hy, anh ta đã ôm eo cô, rồi còn đưa danh thiếp cho cô. Chẳng lẽ là Ninh Kiến Thần đi theo cô nên nhìn thấy...

Vì vậy nên...

Nên hẳn mới tức giận mà... mà...

Cô không dám nghĩ tới. Nhưng nếu thật sự là do cô thì cô phải là người phá giải mọi hiềm khích này. Hừm...

Lô Vỹ Tinh nắm chặt nắm tay vẻ quyết tâm.

Còn hai người đàn ông đang đứng đó thì đưa mắt nhìn nhau. Ai cũng ngời ngời anh tuấn, mười phần mê hoặc.

Nắm tay Ninh Kiến Thần đưa lên túm lấy cổ áo của Lý Huân Hy. Lý Huân Hy không nói gì chỉ đứng yên, liếc nửa con mắt nhìn Ninh Kiến Thần. Sau đó nhếch môi cười một cái.

"Oaaa.... đẹp trai quá..." tiếng trầm trồ ồ lên khi Lý Huân Hy nhếch môi lên.

Ninh Kiến Thần dường như rất tức giận vì cái nhếch môi của anh ta, trong mắt hần lên những tia máu nhỏ li ti, hần dơ nắm đấm lên, sau đó vụt một tiếng. Cả hội trường ở đó ồ lên như càng tăng thêm kịch tính.

"Dừng tay!" một tiếng hét vang lên, sau đó là một cô gái xinh đẹp mặc bộ váy màu đỏ chạy tới, nắm lấy tay Ninh Kiến Thần ngăn cản: "Anh đang làm gì vậy. Em xin lỗi, em không nên gần gũi với người khác. Lúc này anh ta đã ôm em nhưng đó chỉ là vì sự cố. là anh thấy em suýt bị ngã nên mới đưa tay ra giúp em thôi. Ninh tổng, anh đừng đánh người ở đây có được không?"

Đúng vậy, muốn đánh thì về nhà, anh cứ lôi một tên vệ sĩ nào đó ra mà đấm cho hả dạ. Còn đây là buổi phỏng vấn tuyển chọn của cô, anh không nên làm loạn.

Ninh Kiến Thần nheo mắt nhìn Lô Vỹ Tinh vẻ khó hiểu. Ngay sau đó, Lô Vỹ Tinh cảm nhận được một luồng sát khí lạnh sống lưng. Aa... Ninh Kiến Thần đang nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn.

Hần nở nụ cười thâm hiểm: "Tiểu yêu tinh, em đang nói cái gì vậy? Ôm ư?"

"Phân đoạn vừa rồi anh diễn thử rất tốt. Anh nói anh không phải là diễn viên sao? Tôi có thể biết quý danh không?" Lý Huân Hy bước đến, nở nụ cười.

Ninh Kiến Thần quắc mắt nhìn anh ta, sau đó quay mặt đi về bất cần: "Ninh Kiến Thần."

"Ồ, đây là danh thiếp của tôi. Lan San đại thế giới mới luôn chào đón anh." Lý Huân Hy lại tiếp tục giọng điệu muốn chiêu mộ hiền tài.

"Không cần." Ninh Kiến Thần lạnh lùng nói sau đó bước về ghế của mình, ngồi xuống.

Lô Vỹ Tinh ngơ ngác nhìn theo, cúi đầu chào Lý Huân Hy một cái, rồi bước theo ngồi cạnh Ninh Kiến Thần.

Rốt cuộc là sao? Là sao vậy?

Aaaa... cô không hiểu gì hết.

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 13: Trừng Phạt Nhỏ (1)

Lô Vũ Tĩnh ngồi trong phòng tổng giám đốc của công ty Lan San

Bên cạnh cô dĩ nhiên là Ninh Kiến Thần

Còn đối diện cô, vâng, chính là tài tử Lý Huân Hy

Lý Huân Hy nhìn Lô Vũ Tĩnh cười đến rất có thành ý: "Lô tiểu thư, tôi rất bất ngờ về khả năng diễn xuất của cô. Hy vọng lần hợp tác này của chúng ta sẽ đạt thành công như mong đợi."

Lô Vũ Tĩnh được khen thì vô cùng sáng khoái. Cô ngồi thẳng, cố gắng nở nụ cười duyên dáng nhất: "Tôi cũng mong là vậy."

"Em khóc sẽ đẹp hơn cười đấy." Ninh Kiến Thần ngồi một bên, không thèm liếc cô lấy một cái.

Dám cười với người đàn ông khác trước mặt hẳn, cô to gan quá mà.

Lô Vũ Tĩnh liếc mắt sang Ninh Kiến Thần, muốn đánh cho hẳn một cái.

Lô Vũ Tĩnh nhìn Lý Huân Hy, nở nụ cười tựa hồ như ánh nắng bên ngoài. Những tia nắng mùa hạ như nhảy nhót trên những tán lá, phảng phất mùi cỏ non và mùi nắng nồng đậm bay vào phòng qua ô cửa sổ.

Cơn gió nhẹ mang theo chút gì đó mơ hồ của tự nhiên khiến tâm tình bỗng nhiên trong vô thức lại cảm thấy thoải mái.

"Lý tổng, rất hân hạnh vì lần hợp tác này." sau đó cô chìa tay ra.

Lý Huân Hy cũng hiểu ý mà đưa tay ra, nắm lấy bàn tay thon dài trắng nõn xinh đẹp của cô. Hai người nhìn nhau nở nụ cười, nụ cười này lọt vào mắt của Ninh Kiến Thần lại giống như cái gai chọc đau cả mắt.

Hắn đi tới, giật tay Lô Vỹ Tinh ra khỏi bàn tay đang nắm lấy của Lý Huân Hy. Sau đó không nói gì mà lôi cô xềnh xệch ra khỏi đó.

Lô Vỹ Tinh bị kéo đi thì không biết phải làm gì đành nhìn Lý Huân Hy cười trừ, sau đó nhanh chân bước theo Ninh Kiến Thần, nếu không cứ để hắn kéo với sức lực này cô hẳn sẽ bị ngã dập mặt bất cứ lúc nào.

Ninh Kiến Thần và Lô Vỹ Tinh ra khỏi phòng, để lại trong phòng còn lại hai người là Lý Huân Hy và trợ lý kiêm quản lý của mình.

"Quản lý Nam, anh nói xem, chàng trai kia thật sự rất có tố chất, là một tài năng." Lý Huân Hy ngồi trên ghế, đưa đôi mắt sâu thẳm nhìn ra phía cửa đã trống trơn, một chân gác lên một chân. Bộ vest trên người tôn lên khí chất hoàn hảo của anh ta.

Người đàn ông là quản lý của Lý Huân Hy nghe vậy thì nhìn Lý Huân Hy vẻ ái ngại, ho khan một cái, lên tiếng: "Khụ...Lý tổng, Hẳn ta chính Ninh Kiến Thần của Ninh gia trong tứ đại gia tộc."

"Tôi biết."

Hả? Quản lý Nam nghe Lý Huân Hy nói vậy thì há mồm ngơ ngác. Biết mà khi này còn cố tình hỏi hẵn là thí sinh phải không, rồi còn cố tình khiêu khích hẵn ta diễn chung sao?

Quả là không thể hiểu được suy nghĩ của những kẻ có đầu óc không giống người thường.

Quản lý Nam nâng gọng kính trên mắt, sau đó lắc đầu một cái, rồi cúi xuống ghi ghi chép chép vào cuốn sổ tay, không để tâm đến Lý Huân Hy

nữa.

Ngồi trên ghế, Lý Huân Hy nở nụ cười với vẻ thú vị.

Ninh Kiến Thần... sao? Cô gái ấy dù sao cũng thuộc về tôi. Vai diễn vừa rồi chẳng chứng minh được điều gì hết.

Chỉ cần là cứ thứ tôi muốn, thì đừng nói là Ninh gia, dù là cả tứ đại gia tộc, bốn thiếu gia cũng sẽ giành về tay mình.

Nắm tay Lý Huân Hy siết lại thành nắm, trên làn da tay trắng trẻo hiện rõ lên những đường gân đang gồng lên.

Lô Vỹ Tinh

Lý Huân Hy nhắm cái tên này trong miệng một lần, sau đó nở nụ cười yêu chiều.

Lô Vỹ Tinh đang chạy theo sao Ninh Kiến Thần. Bỗng dừng hẳn dừng lại không báo trước mà đập mặt mình vào lưng hắn.

Ui da... cái mũi của cô.

Lô Vỹ Tinh nhăn mặt, theo bản năng, bàn tay đang định đưa lên xoa xoa cái mũi đáng thương thì cả người cô đã bị Ninh Kiến Thần kéo mạnh.

Vào bên trong...

Lô Vỹ Tinh liếc một lượt, đây là nhà vệ sinh nữ mà.

Cạch

Cánh cửa nhà vệ sinh nữ được khoá lại. Ninh Kiến Thần từ từ quay người

Hắn hơi nghiêng đầu, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đôi mắt dài hẹp ưu tú nhìn Lô Vũ Tinh.

Gì vậy? Ninh tổng đang định làm gì vậy?

"Ninh tổng à... anh..." còn chưa nói xong, cô đã bị hắn ép dựa vào tường. Cả người cô bị bao vây bởi hai cánh tay rắn chắc của Ninh Kiến Thần.

Bên tai là giọng nói xấu xa trầm lãnh của hắn: "Bà xã à, em dám mỉm cười đưa tình với tên đó trước mặt tôi. Cái giá... em phải trả rất lớn đấy."

Thình thịch... thình thịch

Tim Lô Vũ Tinh đập nhanh, cả người nổi lên một cỗ nhiệt nóng bừng.

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 14: Trừng Phạt Nhỏ (2)

Toàn thân Lô Vỹ Tinh nổi lên một cỗ nhiệt nóng bừng.

Ninh Kiến Thần đưa tay lên xoa nắn hai đôi núm quỳn rũ đầy đặn trước mặt, sau đó luồn tay ra sau lưng, 'soẹt' một tiếng, khuy áo của Lô Vỹ Tinh bị tháo ra, chiếc váy vì vậy mà cũng theo đà rơi xuống.

Chiếc váy đỏ rực bị cởi bỏ, thay vào đó là làn da dẻ trắng nõn như sữa tươi lộ ra trước mắt Ninh Kiến Thần.

Hắn nhìn cô, trong mắt cô mang theo điểm mờ mịt, hai má đỏ ửng, hai hàng lông mi cong dài nhìn hắn, khẽ chớp nhẹ. Trên người cô bây giờ chỉ còn lại hai mảnh vải mỏng manh che ở nơi bí mật cùng nơi nhũ hoa trên thân thể phấn nộn.

Ninh Kiến Thần nuốt một miếng nước bọt, cúi xuống hôn lên môi cô.

Môi hai người giao triền, quấn lấy nhau. Ở trong miệng cô, hắn càn quấy mọi góc ngách, quấn chặt lấy chiếc lưỡi đinh hương nhỏ nhắn thơm tho.

Đôi bàn tay luôn qua sau lưng, cởi bỏ đi khuy áo ngực, vớt xuống đất. Đôi ngực no tròn liền được phơi bày ra.

Ninh Kiến Thần tham lam đặt hai tay mình lên đó mà xoa bóp, mà nhào nặn. Cảm nhận được sự mềm mại đến khiêu khích của Lô Vỹ Tinh, Ninh Kiến Thần gầm nhẹ một tiếng, sau đó đưa tay lướt xuống vùng bụng phẳng phiu, sau đó đặt lên nơi giao điểm giữa hai chân cô.

Bàn tay hấn nhanh chóng luồn vào bên trong, chạm đến nơi hoa huy*tonon mềm.

Cảm nhận được mình có chút ẩm ướt. Lô Vỹ Tinh đỏ mặt, khép hai chân lại, không cố tình lại kẹp luôn cả tay của Ninh Kiến Thần đang ở đó.

Ninh Kiến Thần ghé sát tai Lô Vỹ Tinh, trầm thấp âm thanh, nói: "Không ngờ em lại muốn kẹp tôi sớm như vậy."

Nghe hấn nói câu này, Lô Vỹ Tinh càng đỏ bừng mặt, đang không biết nên làm thế nào thì một ngón tay của Ninh Kiến Thần đã đi vào bên trong cô.

"Á..." Lô Vỹ Tinh bất ngờ kêu lên.

Ninh Kiến Thần thấy vậy thì nhếch miệng, xấu xa cười: "Đây gọi là một hình phạt nhỏ dành cho em vậy."

Nói xong, ngón tay của hấn lại luật động ra vào càng mạnh mẽ, bàn tay còn lại của hấn cũng rất chuyên tâm nhào nặn đôi ngực tuyết trắng đến không còn có thể nhìn ra hình dạng ban đầu là như thế nào.

Lô Vỹ Tinh ưỡn người, khiến cho bầu ngực càng lên cao, Ninh Kiến Thần cúi người xuống, ngậm thật chặt lấy nụ hoa trên ngực Lô Vỹ Tinh, sau đó hút thật mạnh.

"A..." Lô Vỹ Tinh rên rỉ một tiếng, sau đó nhanh chóng im miệng. Đây là toilet nữ, là nơi rất nhiều người thường xuyên ra vào, nếu quá lớn tiếng, thì sẽ bị phát hiện là đang làm chuyện bậy bạ mất.

Ninh Kiến Thần biết cô đang lo sợ điều gì, hấn mỉm cười một cái, dùng răng cắn nhẹ nụ hoa, Lô Vỹ Tinh lại được dịp phát ra khoái cảm mà ngâm nga thêm một tiếng rên rỉ.

Tiếng rên rĩ vì căn môi mà truyền ra trong đứt quãng, ngón tay của hắn rất có tiết tấu đâm vào ra trong hoa huy*t làm cho mật huyết mẫn cảm của Lô Vỹ Tinh nhanh chóng chảy ra càng nhiều dịch mật.

Lô Vỹ Tinh vận vẹo cơ thể, như là muốn nhiều hơn. Là cô cảm thấy chưa đủ, không thể thỏa mãn, hoa huy*t khó chịu đến ngứa ngáy. Lô Vỹ Tinh khòe mắt mờ đục nhìn Ninh Kiến Thần: "Thần... làm ơn... làm ơn. Khó chịu quá... ừm..."

Thật sự là hạ bộ của Ninh Kiến Thần này giờ đã sớm ngẩng cao đầu, hắn kéo khóa quần, lôi côn th*t to lớn của mình ra ngoài.

Hắn nâng một chân của cô lên, côn th*t ngẩng cao đầu đã sớm đặt tại nơi mật huyết ướt đầm.

hắn áp cô tựa lưng vào tường, đặt chân cô lên thành bồn cầu, sau đó dùng quy đầu to lớn của côn th*t mà nhẹ nhàng cọ xát. Động eo một cái thật mạnh, toàn bộ côn th*t đã nhanh chóng ngập trong hoa huy*t, đi qua tầng tầng lớp lớp sự mềm mại của nhục huyết, con thịt của hắn vừa chậm chạp lại kiên định khuấy đảo ở trong hoa huy*t, cửa động nhỏ nhắn là quá nhỏ đối với côn th*t to lớn kia của Ninh Kiến Thần khiến Lô Vỹ Tinh nhất thời chưa thích ứng được mà ngẩng mặt, nhắm mắt lại.

"Áa...."

Bên dưới là trùng kích ra vào, bên trên lại bị bạc môi của hắn gặm cắn không buông, khiến cho toàn thân Lô Vỹ Tinh như phát hỏa, một loại khoái cảm vừa quen thuộc mà vừa xa lạ đột nhiên trỗi dậy, lan tràn khắp toàn thân, nóng bừng nơi hạ bộ non mềm.

Lô Vỹ Tinh không tự giác cong người lên, hoa huy*t đã mở rộng vì đặt một chân lên bồn cầu rồi mà đối với cô, côn th*t kia của Ninh Kiến Thần vẫn là quá lớn, rất khó dung nạp.

Cô tự cảm nhận được sự co bóp đến khẩn trương của mình lên thứ to lớn của hã đang ở bên trong cô.

Ninh Kiến Thần rút côn th*t ra một nửa, sau đó hã đột nhiên giật thắt lưng một cái mạnh mẽ, côn th*t lại lần nữa đi vào bên trong, chợt dùng sức một cái đè xuống, dương v*t của hã không chút lưu tình đâm vào nơi sâu nhất trong tiểu huyết khiến Lô Vỹ Tinh hét lớn: "AAaa..."

"Quá lớn... quá sâu rồi... Thần.... Á...."

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 15: Trừng Phạt Nhỏ (3)

Lô Vỹ Tinh hét lớn: "Không được... Thần... không được. Quá sâu rồi..."

Lô Vỹ Tinh vừa hét vừa lắc đầu cật lực.

Dù đã chuẩn bị trước tinh thần nhưng mà cơn th*t của Ninh Kiến Thần vẫn là quá lớn, khó có thể dung nạp trong hoa huy*t chật hẹp của cô.

"Cậu nghe thấy tiếng gì không?" Bỗng từ bên ngoài tràn vào tiếng xì xào. Lúc này Lô Vỹ Tinh mới chợt nhớ ra là mình vẫn đang ở trong toilet, và hơn thế là bọn họ đang làm chuyện giường chiếu ngay trong này.

Lô Vỹ Tinh vội vàng lấy tay che miệng của mình.

Khuôn mặt xinh đẹp với làn da trắng nõn này đã ửng đỏ. Bên dưới, Ninh Kiến Thần vẫn không buông tha cho hoa huy*t của cô.

cơn th*t to lớn của hắn vẫn ngang nhiên ra vào đều đặn. Mỗi lần ra vào đều phát ra âm thanh va chạm giữa hai hạ bộ khiến người nghe phải đỏ mặt tía tai.

Vì trong lòng vô cùng khẩn trương nên nhục huyết của Lô Vỹ Tinh co bóp càng mạnh mẽ, khiến cho cự vật của Ninh Kiến Thần bị bóp chặt đến run rẩy.

Khoái cảm xông thẳng lên não, Ninh Kiến Thần cố kìm nén ý định sẽ làm cô đến sức bại lực kiệt ngay lập tức mà từ từ rút ra, rồi lại từ từ đẩy vào.

Tần suất chậm lại khiến cho nơi mẫn cảm của Lô Vỹ Tinh khô khốc, cảm giác nóng bừng như lửa đốt của cô từ hạ bộ chuyển lên khắp toàn thân. Lô Vỹ Tinh khó chịu cựa quậy hoa huy*t, nhẹ nhàng đưa đẩy vùng hông của mình để được cọ xát nhiều hơn với côn th*t của Ninh Kiến Thần.

"Mình có nghe thấy gì đâu."

"Ừ.. vậy chắc là mình nghe nhầm." Bên ngoài lại phát ra tiếng nói chuyện. Sau đó 'cạch' một tiếng.

Cánh cửa dãy toilet nữ đóng lại.

Ngay lập tức Ninh Kiến Thần lại vận sức, đập thật mạnh vào mặt huyết đang co bóp kịch liệt của Lô Vỹ Tinh.

Lô Vỹ Tinh bị đột kích bất ngờ, bàn tay đang che miệng cũng không thể kìm nổi khoái cảm dâng trào này mà kêu lên một tiếng, sau đó, hai tay đưa ra chống vào bức tường phía sau, tránh cho việc bản thân không chịu nổi kích thích mà ngã xuống. Như vậy thì thật mất mặt.

"Em sợ bị người khác nhìn thấy đến thế sao?" Ninh Kiến Thần âm trầm ghé bên tai cô nói, trong thời điểm này, giọng nói mang theo hơi thở nóng hổi của hân lại như quả bom được kích hoạt, khiến cho toàn thân Lô Vỹ Tinh tê rần, da thịt nổi lên từng mảnh đỏ ửng mê người.

Cô thở dốc, đôi mắt tràn đầy sương mù, cắn nhẹ cánh môi dưới căng mọng.

A...Không được. Cô chịu không nổi rồi...

Bàn tay đang tựa vào tường của Lô Vỹ Tinh run nhẹ, nhục huyết bên trong co rút càng lớn, tận sâu bên trong, cô cảm nhận được sự to lớn của hân đang đưa đẩy, ma sát tận lực trong từng góc ngách của cô.

Từ bên dưới trào lên một cảm giác thống khổ đến khó tả, thống khổ đến vui sướng khiến cho Lô Vỹ Tinh như muốn phát điên.

Tiếng hạ bộ đập mạnh vào nhau phát ra tiếng bạch bạch cùng mật dịch ướt đẫm, trơn trượt.

"Tiểu dâm đang, em quá chặt rồi... hự... Thả lỏng đi... nếu không tôi sẽ ra mất..a..."

Ninh Kiến Thần khó nhọc nói, trong lúc đó cơn th* t vẫn rất chuyên tâm đi sâu vào hoa huy*t của Lô Vỹ Tinh. Mỗi lần đi vào đều như muốn phá thủng, đâm xuyên qua người cô. Lô Vỹ Tinh cắn răng, mắt nhắm lại, hai má đỏ bừng mà lắc đầu.

Cô không thể... không thể nữa...

Cảm nhận được sự chặt chẽ đến phát run của Lô Vỹ Tinh. Ninh Kiến Thần khẽ nhếch miệng cười.

Rất tốt.

Biết sợ rồi.

Nghĩ xong, Ninh Kiến Thần lấy đà, rút ra phân nửa, sau đó thật nhanh, thật mạnh đi vào.

"Á..." Lô Vỹ Tinh bất ngờ kêu lên.

Hai chân cô gần như vô lực, run rẩy muốn khụy xuống.

Ninh Kiến Thần thấy vậy, cúi đầu xuống, thì thầm bên tai Lô Vỹ Tinh: "Em mà ngã, tôi dám chắc em sẽ phải hối hận."

Nghe mấy từ này từ miệng của Ninh Kiến Thần thốt ra khiến Lô Vỹ Tinh như tỉnh lại từ cơn say tình, cô cố gắng đứng lên. Vì gắng sức nên hoa

huy*t vốn đã chật hẹp, nay lại càng căng cứng vì căng thẳng.

Ninh Kiến Thần không thể chờ đợi thêm, hấn đâm thật mạnh vào bên trong.

Ra vào như vũ bão khiến Lô Vỹ Tinh rên rỉ đến ám muội, trong toilet một màn kịch tình nóng cháy.

"Ừm... Aaa...ừmmmm....."

Cảm giác được cô căng thẳng đến co rút, Ninh Kiến Thần gặm nhẹ một tiếng, vui thật sâu vào bên trong cô.

"Áaaaaa....." Lô Vỹ Tinh kêu lên, toàn thân run rẩy, tiểu huyết trùng điệp co rút, cắn mút lấy phân thân của Ninh Kiến Thần. Cô vô lực ngã vào lồng ngực rắn chắc của hấn: "Ninh tổng, anh vô sỉ."

Ninh Kiến Thần nghe giọng nói mang theo điểm trách móc lẫn nũng nịu của cô thì khóe môi khẽ nhếch lên một độ cong: "Chỉ cần em thích, tôi không ngại ngày nào cũng vô sỉ."

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 16: Thỏ Trắng Trong Showbiz

Thời tiết đầu hạ khá dễ dãi mang theo cơn gió nhẹ nhàng mơn trớn trên làn da trắng nõn mượt mà như men sứ của Lô Vỹ Tinh.

Cô ngồi bên cửa sổ, tay cầm cuốn sách, ngón tay thon dài xinh đẹp đưa lên, nhẹ nhàng lật ra một trang giấy.

Đôi mắt cô chăm chú nhìn vào trong trang sách, tựa hồ rất chuyên tâm.

Bên ngoài cửa sổ, cây hoa phong lan tỏa mùi hương thoang thoảng bay vào qua ô cửa sổ, quanh quẩn bên người Lô Vỹ Tinh.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, chiếc váy đồng phục trường, mái tóc dài cột cao, nhẹ nhàng theo làn gió man mác lướt qua trêu đùa mái tóc dài mềm mượt, có vài sợi bay bay trước mặt.

Quanh người Lô Vỹ Tinh tỏa ra một khí chất dịu dàng của nữ sinh thuần khiết.

Bỗng nhiên, trong khung cảnh vô cùng thần tiên ấy...

Có một tiếng động phá tan.

Rầm một tiếng. Cánh cửa phòng học mà nãy giờ chỉ có một mình Lô Vỹ Tinh bỗng bị đập ra, va mạnh vào bức tường bên cạnh. Cú va chạm khá mạnh giữa cánh cửa và bức tường khiến cho tần số âm thanh trong phòng có điểm bất thường, bên ngoài, những con bướm với những đôi cánh mềm

mại xinh đẹp cũng giật mình mà rời khỏi bông hoa phong lan đang tỏa sắc hương.

Lô Vỹ Tinh nhú mày nhìn ra phía cửa.

Là một cô gái, bộ đồng phục trên người cô gái ấy giống hệt với bộ quần áo trên người cô. Nói như vậy, cô gái ấy là bạn cùng trường với cô?

Hai đồng tử mắt của Lô Vỹ Tinh co lại, ở trong phòng này chỉ còn một mình cô, điều dĩ nhiên cô gái này hẳn là muốn tìm cô. Nhưng có điều cô không hiểu, đó là... cô quen với cô gái này sao?

Cô gái kia có mái tóc màu đen bóng. Mái tóc thẳng dài, với những sợi tóc mềm mại bay nhảy theo từng nhịp bước chân của cô ấy. Khuôn mặt xinh đẹp và thân hình chữ S kia... thật sự là một mỹ nhân.

Lô Vỹ Tinh trong lòng một hồi khen ngợi.

Cô đang tự nghĩ, bản thân mình thật là hạnh phúc khi được nhận vai diễn này, vừa được đóng nữ chính thứ hai, lại vừa được hợp tác với nữ chính thứ nhất, là thần tượng của cô, tức là cô gái trước mặt này – Mạt Di.

Được đóng chung với ảnh hậu Mạt Di là ước mơ ít ai có thể dám nghĩ tới, vậy mà cô lại có cơ hội tốt như vậy. Nhất định sau cảnh quay này, cô phải xin chữ ký của cô ấy mới được.

Cô gái đứng trước mặt Lô Vỹ Tinh, ánh mắt như nước, hốc mắt đỏ hoe, cắn cắn môi dưới, vẻ mặt vô cùng không cam tâm, nhìn thẳng vào mắt Lô Vỹ Tinh, nói: "Mỹ Nha. Tôi tin tưởng cậu như vậy, coi cậu như người thân duy nhất của tôi. Vậy mà..." Nói đến đây, âm thanh của Mạt Di dường như nghẹn lại nơi cuống họng, cô ta mím chặt môi, ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, tựa hồ làm như vậy thì nước mắt sẽ không chảy ra, thế nhưng nước mắt trong suốt vẫn tràn qua nói khóe mắt, sau đó rất nhanh thì nhau chảy xuống.

Trong lòng Lô Vỹ Tinh xuýt xoa, không hổ danh là ảnh hậu số một, đến khóc cũng cho người ta cảm giác thương tâm đến như vậy, vậy thì cô cũng không thể bị chê cười quá được. Lô Vỹ Tinh nhẹ nhàng đặt cuốn sách xuống bàn, sau đó đứng dậy. Cô nhìn vào khuôn mặt đang đau khổ của cô gái trước mặt, nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười rất nhẹ, như thể lông vũ bay trong gió: "Mỹ Nha tớ đã làm gì khiến cậu trách móc tớ như vậy? Linh Hạ à, cậu đừng đổ oan cho tớ được không? Chẳng phải cậu đã từng nói..." Ngừng một lát, Lô Vỹ Tinh có điểm cao hơn Mạt Di vài phân nên cô hơi cúi đầu nhìn xuống, nói: "Là chị em, cái gì của cậu cũng là của tớ sao?"

Câu nói thốt ra từ miệng của Lô Vỹ Tinh rất từ tốn, rất êm tai, như dòng suối mùa thu, mát rượi cả màng nhĩ của người nghe. Nhưng là khi câu nói này thốt ra, toàn thân Mạt Di khẽ run lên. Hai tay cô ta siết chặt lại.

'Chát' một tiếng thật to.

Toàn bộ dường như im lặng, cả tiếng gió cũng từ từ mà nhỏ dần, sau đó ngừng hẳn lại.

Khuôn mặt Lô Vỹ Tinh nghiêng hẳn sang một bên, trên gò má trắng nõn như sữa hiện lên năm vết ngón tay đỏ chói. Màu đỏ phản ánh cho sức lực của cái bạt tai vừa rồi.

Hai má của Lô Vỹ Tinh tê rần, cô dường như mất đi cảm giác. Phải mất một lúc sau, một tiếng nói từ phía góc phòng phát ra: "CẮT! Làm tốt lắm, mọi người vất vả rồi."

TRong căn phòng trở nên ồn ào, năm sáu người chạy đến bên người Mạt Di. Người lau mồ hôi, kẻ khoác áo khoác lên vai cô ta, người lại quạt cho cô ta như sợ cô ta nóng.

Mạt Di chẳng thèm để ý đến bất cứ ai, cô ta quay người bước đến chiếc ghế sofa gần đó, ngồi xuống, nhắm hai mắt lại. Trên khuôn mặt không còn

lộ ra bất cứ vẻ đau khổ hay đáng thương của vừa nãy nữa, mà thay vào đó là sự kiêu ngạo.

Ở bên này, Lô Vỹ Tinh vẫn chưa hết tê dại nơi gò má.

Đau quá.

"Lô tiểu thư, cô có sao không?"

"Ôi! Sao đỏ lên thế này? Cô ngồi xuống đây để tôi bôi thuốc cho cô."

Một số người trong đoàn làm phim chạy lại xem xét vết sưng đỏ của Lô Vỹ Tinh xuyết xoa. Có người còn trộm liếc mắt sang Mạt Di, sau đó nhanh chóng đưa mắt về.

Mạt Di là ảnh hậu trong năm năm liên tục, diễn suất thì khỏi nói, cát xê của cô ta cũng cao ngất ngưỡng. Cái quan trọng là chỉ cần cô ta xuất hiện, thì bộ phim đó chắc chắn sẽ đạt thành công ngoài mong đợi.

Vậy nên, kiêu căng là việc của người có quyền, bọn nhãi nhép như bọn họ không dám phàn nàn. Chỉ là vết thương của vị Lô tiểu thư này không nhẹ.

Aizzz...

chắc lười một cái, cô gái trợ lý ở trong đoàn làm phim cúi đầu tìm thuốc để bôi lên vết sưng của Lô Vỹ Tinh.

Đúng là không thể tránh khỏi sự ganh tỵ lẫn ích kỷ. Hẳn Mạt Di cô ta có cảm giác bị mất mát khi phải chia đôi sự cố gắng và thành công cho một người người mới lại còn là người không có chuyên môn lẫn kinh nghiệm như Lô Vỹ Tinh.

Hờn nữa...

Có thể một phần lý do khác chính là vì...

"Trong kịch bản không có." Lô Vỹ Tinh bất chợt nói khiến cho người trợ lý đang bôi thuốc cho cô khựng tay lại, có chút mông lung, sau đó mới hỏi: "Hả? Không có gì?"

Lô Vỹ Tinh ngẩng đầu nhìn cô gái trợ lý một cái, nhíu mày nói: "Không có cảnh vừa rồi. Rõ ràng tôi nhớ là sau khi tôi nói vậy thì Mạt Di sẽ đau khổ ngã khụy xuống nền nhà, ôm đầu khóc thật thương tâm mới đúng. Tôi còn sợ mình sai, nhưng sau khi nhìn lại kịch bản thì... rõ ràng là không có."

Nói xong, dường như còn sợ trợ lý không tin, Lô Vỹ Tinh còn giơ tập kịch bản cho cô ấy xem. Cô trợ lý thấy vậy thì chỉ mỉm cười, không nói gì. Sau đó lại tiếp tục chuyên tâm vào vết thương trên má Lô Vỹ Tinh.

Cô gái ngọc này vẫn còn ngây thơ trong giới showbiz đầy rẫy những tranh chấp và ganh đua này quá.

Hẳn là sau bộ phim này, cô thỏ trắng này sẽ không còn quá ngọc ngá nữa.

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 17: Cái Tát Thứ Hai

Người trợ lý ôn tồn xoa thuốc lên vết sưng của Lô Vỹ Tinh, thái độ vẫn giữ nguyên như trước, không có điểm nào là ngạc nhiên hay khó hiểu khiến Lô Vỹ Tinh có chút nghi hoặc.

Lúc này, vị đạo diễn liền bước tới trước mặt cô, nói: "Lô tiểu thư, thật xin lỗi cô. Nhưng kịch bản cô cầm có chút sai sót, vừa mới sửa sáng nay mà tôi quên mất chưa kịp nói với cô."

Nhìn khuôn mặt đã ngoài bốn mươi của vị đạo diễn từng liên tục đạt hai giải oscar trong vòng hai năm đang nhìn cô cười rất hiền từ, đuôi mắt còn hiện lên vài vết chân chim nhỏ, càng làm cho người đối diện cảm thấy nhẹ nhàng và an lòng.

Trong lòng Lô Vỹ Tinh bất chợt cũng nguôi đi phần nào sự nghi hoặc cùng âm ức.

Cô mỉm cười, ngón tay vô thức vuốt nhẹ lọn tóc ra sau vành tai tinh tế, nói: "Không sao đâu đạo diễn. Tôi biết mà." Có thể là để cho phù hợp và kịch tính hơn nên kịch bản đã được thay đổi một chút.

Trong lòng Lô Vỹ Tinh thầm nghĩ.

Sau khi nói chuyện với Lô Vỹ Tinh xong xuôi, thấy thái độ bỏ qua của cô, vị đạo diễn liền nói thêm vài câu thăm hỏi xã giao về vết thương bên má cô, sau đó chào tạm biệt.

Ông ta nhanh chóng bước lại phía Mạt Di.

Cô gái này là ngôi sao hàng đầu trong giới minh tinh. Là ngôi sao sáng giá và điều quan trọng là có diễn suất vô cùng tốt, đáng vẻ lại yêu kiều động lòng người.

Sức ảnh hưởng của Mạt Di đối với công chúng là vô cùng lớn, vậy nên, đối với một người sống lâu năm như ông, ông tự biết nặng nhẹ mà đối xử.

So với một cô gái vừa chân ướt chân ráo bước vào showbiz và chẳng có lý lịch rõ ràng, chỗ dựa để chống lưng cũng không có. Với một cô gái kinh nghiệm dày dặn và tiếng tăm như Mạt Di.

Tất nhiên, cán cân sẽ luôn nghiêng về Mạt Di.

Vị đạo diễn bước lại gần Mạt Di đang ngồi ngả ra phía sau, dựa lưng vào tấm ghế sofa êm ái. Hai mắt lim dim nhắm lại.

Tuy vậy nhưng dường như là giác quan thứ sáu của phụ nữ quá nhạy bén, hoặc cũng có thể là cô ta đã đoán trước được việc đạo diễn sẽ đến chỗ mình, Mạt Di không mở mắt ra, chỉ là đôi môi nhàn nhạt mấp máy: "Ông định nói tôi tự ý thay đổi kịch bản sao?"

Lời nói rất nhẹ nhàng nhưng lại hàm ý nhiều thứ khác. Ví như...

"Tôi nói trước, phim của tôi thì tôi sẽ tự ý quyết định nên hay không nên thay đổi điều gì. Nếu ông thấy không thể hợp tác thì có thể rút lui. Tôi sẽ tìm đạo diễn khác."

Ý của cô ta rất rõ ràng, đây là phim mà cô ta đóng, nghĩa là phim của cô ta. Hai giải oscar mà ông nhận đều là nhờ sự góp mặt của Mạt Di trong đó.

Điều này là một bằng chứng sống cho sức ảnh hưởng của cô ta.

Vị đạo diễn chỉ có thể nuốt xuống ngụm nước bọt mà cười khan: "Mạt Di tiểu thư, tôi chỉ là muốn tới để nói rằng tình tiết mà coi thay đổi trong

kịch bản này rất bất ngờ, nó giống như là một hành động lợi ngược dòng của nữ chính. Chắn chắn bộ phim này sẽ lại thành công vượt ngoài mong đợi thôi."

Mạt Di hừ lạnh, nhếch môi một cái, sau đó chậm rãi mở mắt ra, trong ánh mắt mang theo sự ngạo mạn đến áp bức: "còn tôi lại thấy cảnh vừa rồi diễn không được tốt. Chắc là phải quay lại một lần nữa."

Lời nói vừa dứt, vẻ mặt của vị đạo diễn lập tức cứng lại, nhưng lại rất nhanh chóng trở về trạng thái bình thường. Ông ta cười cười, trên khuôn mặt ẩn hiện sự kính nể người phụ nữ trước mặt, vui vẻ nói: "Tất nhiên rồi. Chúng ta sẽ quay lại một lần nữa."

Cánh cửa bị đập ra

Cô gái mang trên mình bộ đồng phục xinh đẹp, dáng người uyển chuyển bước đi tới gần cửa sổ, nơi đó có một cô gái khác đang ngồi đọc sách.

Bộ dáng của cô gái đó rất ưu nhã, trái ngược hoàn toàn với khuôn mặt đang tràn đầy ưu thương mà khoé mắt đỏ hoe của người đang đi tới.

Cô gái vừa bước tới, đứng trước mặt Lô Vỹ Tinh, giọng nói nghẹn ngào: "Mỹ Nha. Tôi tin tưởng cậu như vậy, coi cậu như người thân duy nhất của tôi. Vậy mà..." Nói đến đây, Mạt Di cắn cắn môi dưới, nước mắt tuôn ra như mưa. Từng giọt từng giọt rơi xuống, lăn trên gò má.

Lô Vỹ Tinh nhẹ nhàng đặt cuốn sách trên tay xuống, sau đó đứng dậy. Cô nhìn vào khuôn mặt đang đau khổ của cô gái trước mặt, nhẹ nhàng nở nụ cười, lần này, nụ cười của cô mang theo chút coi thường, ánh mắt chứa đựng sự mỉa mai. Lô Vỹ Tinh khẽ cau đôi mày thanh tú: "Mỹ Nha tớ đã làm gì khiến cậu trách móc tớ như vậy? Linh Hạ à, cậu đừng đổ oan cho tớ

được không? Chẳng phải cậu đã từng nói..." Ngừng một lát, nói tiếp: "Là chị em, cái gì của cậu cũng là của tớ sao?"

Nói xong, khoé môi Lô Vỹ Tinh kéo lên một độ cong vô cùng phức tạp.

Nụ cười nửa miệng đó của Lô Vỹ Tinh càng khiến cho Mạt Di trở nên chán ghét và căm hận.

Cô ta dơ tay lên.

"CHÁTTTTT"

Dù đã chuẩn bị tinh thần cho cái tát này, nhưng mà đầu óc của Lô Vỹ Tinh vẫn có điểm choáng váng, trong phút chốc cô muốn ngã xuống.

Bên má vì cùng nhận được hai cái tát mà trở nên bồng rập.

Hai chân cô mềm nhũn muốn khụy xuống.

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 18: Lý Huân Hy Đến

Bên má Lô Vỹ Tinh bông rớt vì cái tát thứ hai của Mạt Di.

Cái tát vừa rồi tựa hồ như là cô ta dùng toàn bộ sức lực để đánh lên mặt cô vậy.

Lô Vỹ Tinh hai chân run lên nhè nhẹ, cô cố gắng đứng dậy. Cô không thể ngã xuống đây như thế được. Đây là bộ phim yêu thích của cô, là vai diễn đầu tiên của cô. Cô nhất định phải đứng lên.

NGhĩ vậy, Lô Vỹ Tinh cố gượng để có thể đứng vững trên hai chân. hai hàng lông mày của cô nhíu lại, khó nhọc mở mắt ra.

Định mở miệng nói chuyện, nhưng là bên má đau buốt, sưng tấy khiến cho cô không thể mở miệng.

A... thế này thì lát nữa trở về, cô làm sao mà ăn nói với Ninh Kiến Thần bây giờ?

Lô Vỹ Tinh đứng thẳng lên, mái tóc dài cột cao đã có chút rối, vài sợi còn xõa lên mặt,

Cô mím môi. Cảm giác được bên khóe miệng mình có chút ướt át, phút chốc còn xộc lên một mùi tanh của máu. Máu sao?

Lô Vỹ Tinh vừa đứng thẳng người dậy, cô còn chưa kịp lấy tay quẹt đi máu bên khóe miệng thì một giọng nói lại vang lên: "Quay lại lần nữa."

Câu nói này dường như thức tỉnh tất cả mọi người trong phim trường này giờ vẫn đang đứng yên như tượng vì cảnh tượng trước mặt.

Vị đạo diễn nghe câu nói "quay lại lần nữa" của Mạt Di thì trong mắt hiện lên tia lo lắng, ông ta ái ngại nhìn Mạt Di, hỏi: "Mạt Di tiểu thư..." Lô Vỹ Tinh cô ấy đang bị thương như vậy, e là sẽ khó đóng tiếp.

Tất nhiên, về sau bị đạo diễn nuốt vào trong cuống họng vì ánh mắt như lưỡi dao của Mạt Di đang liếc về phía mình.

Đạo diễn cắn răng, nói: "Chuẩn bị máy quay."

Lúc đầu óc Lô Vỹ Tinh tỉnh táo, là lúc cô cảm đã đứng lên sau khi thả quyển sách xuống bàn. Chỉ là lần này cô còn chưa kịp nói lời thoại, đã thấy cánh tay của Mạt Di đưa vút lên cao, ánh mắt sắc bén vì được trang điểm tỉ mỉ của cô ta nhìn cô đầy hận ý.

Qua hai cái tát kia, Lô Vỹ Tinh đã không còn sức để né tránh, cô chỉ còn biết nghiêng mặt sang một bên theo bản năng, hai mắt nhắm chặt lại. Cô đã chuẩn bị tốt rồi.

Vút....

"Đủ rồi. Cô nghĩ đây là nơi nào mà làm loạn?"

Bỗng một âm thanh xuất hiện bên tai, Lô Vỹ Tinh hé mắt nhìn.

Là anh? Lý Huân Hy?

"Tôi... tôi..." thất Lý Huân Hy xuất hiện, hai mắt của Mạt Di trở nên khó coi, sắc mặt trở nên trắng bệch, lúng túng nói: "Đây... đây là đang đóng phim. Tôi..."

"Được rồi. Không cần nói nữa." Giọng nói của Lý Huân Hy rất từ tốn, âm thanh trầm trầm không có điểm nhấn khiến cho sắc mặt của Mạt Di

càng trở nên mơ hồ.

Cô ta định cầm lấy cánh tay của Lý Huân Hy thì anh đã nhanh chân đi đến bên cạnh Lô Vỹ Tinh, anh nắm lấy bả vai cô, đưa cô bước ra khỏi căn phòng trước ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người trong trường quay lúc này.

Lô Vỹ Tinh như con mèo nhỏ tựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của Lý Huân Hy, hai má cô sưng lên đến mức đau buốt, cô dường như không còn cảm giác, mặc kệ để Lý Huân Hy đưa mình đi đâu.

Hai người đi ra khỏi đó, nhìn qua ô cửa kính của căn phòng học, người ta thấy một người đàn ông tuấn mỹ, khí chất hơn người đang ôm lấy một cô gái xinh đẹp, với mái tóc cột cao, trên người còn mặc một bộ đồng phục học sinh bước lên xe.

Nhưng người ta lại không thấy rằng, ở một góc khuất cách đó không xa, có một bóng dáng ở trong chiếc xe màu đen đang âm thầm đưa mắt nhìn về phía chiếc xe mà hai người kia vừa bước vào trong đang khởi động, sau đó chạy đi trên đường lớn.

Bóng dáng to lớn mang theo vẻ lạnh lẽo cùng áp bách khiến cho không gian xung quanh nhanh chóng lan tràn một loại cảm giác. Hắn ở đó, cô độc mà cao ngạo, tựa hồ như một quân vương áp chế kẻ khác. Khí chất băng lãnh để cho người xung quanh không lạnh mà run.

Ninh Kiến Thần ngồi trong xe, điều thuốc đã cháy đến trên đầu ngón tay. Hắn đưa tay ra bên ngoài cửa sổ, vứt điều thuốc ra bên ngoài. Sau đó đóng cửa kính xe lại.

Bàn tay hắn đặt trên vô lăng, khuôn mặt góc cạnh đẹp tựa như tượng tạc của hắn hiện lên nét lạnh lẽo.

Ninh Kiến Thần cầm lấy vô lăng, khởi động xe, chạy đi.

Chỉ là hần đi theo hướng ngược lại với chiếc xe vừa rời của Lý Huân Hy.

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 19: Âm Muội Với Lý Huân Hy

Trong một góc nhà hàng rộng lớn sang trọng, ánh đèn neon sáng rực chiếu rọi khắp mọi góc ngách cùng tiếng nhạc violon nhẹ nhàng vang lên.

Không gian lắng đọng có vẻ cực kỳ lãng mạn.

Tại một chiếc bàn nơi góc khuất

Lô Vỹ Tinh đang ngồi cùng một người đàn ông vô cùng điển trai.

Người đó không ai khác chính là Lý Huân Hy, người đàn ông trong mộng của hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ.

Anh hôm nay mặc chiếc áo sơ mi màu trắng hồng, càng tôn lên làn da trắng như bạch ngọc của mình. Phối cùng chiếc quần jean màu xanh đen. Anh đang cố gắng giấu mình ở trong góc khuất để tránh đi những ánh mắt dòm ngó của những người xung quanh.

Lô Vỹ Tinh ngồi bên cạnh anh, cô dù chưa quá mức thân thiết với Lý Huân Hy, nhưng từ trên người anh toát nên sự thân thiện gần gũi rất rõ ràng, khiến cho trong lòng cô không có sự bài xích đối với anh.

Với lại thêm lần cứu cô thoát khỏi cái bặt tai kia của Mạt Di, trong khi tất cả mọi người trong trường quay đều chỉ im lặng và nhìn, thì tận sâu trong lòng cô lại tăng thêm một bậc thiện cảm đối với người đàn ông này.

Lý Huân Hy lấy ra lọ thuốc mà lúc nãy anh đã dừng lại trên đường để mua.

Anh vẫn ngồi trong góc khuất, dựa lưng vào ghế, khuôn mặt lộ ra chút ít mệt mỏi, nhưng động tác tay kéo cô lại gần mình thì lại rất chắc chắn.

Anh kéo cô lại trong lúc cô đang kinh ngạc mở to mắt, vừa định mở miệng nói gì đó thì đã bị anh cướp lời: "Em ngồi yên đi. Để anh bôi thuốc." Nói xong, Lý Huân Hy nhanh chóng mở nắp lọ thuốc ra, cúi đầu xuống gần với mặt cô.

Ngón tay lạnh lạnh chạm nhẹ vào má cô, dường như là sợ cô đau.

Lô Vỹ Tinh khẽ cau mày.

"Cố chịu đau một chút, rất nhanh sẽ khỏi." Lý Huân Hy nói, trong giọng nói lộ ra sự dịu dàng cùng thâm thúy.

Lô Vỹ Tinh ơi là Lô Vỹ Tinh. Mày đang nghĩ đi đâu vậy hả?

Nhắm chặt mắt, nhẹ thở hắt ra một cái, cô cố gắng xua đuổi đi mấy cái ý nghĩ đang hiển hiện trong đầu.

Mở mắt ra.

Trước mắt cô hiện tại là khuôn mặt phóng đại gần như hoàn mỹ của Lý Huân Hy.

Làn da trắng tựa men sứ, đôi môi mỏng màu anh đào nhạt, sống mũi cao thẳng, dưới mái tóc cắt ngắn màu hạt dẻ là hàng lông mày đậm, lộ ra thập phần anh khí. Đi xuống một chút nữa...

":Em còn nhìn nữa. Tôi sẽ không nhịn được mắt."

Bỗng một giọng nói trầm trầm vang lên bên tai Lô Vỹ Tinh. Là giọng của Lý Huân Hy?

Sau một giây sững sờ, Lô Vỹ Tinh giật mình rụt đầu về, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên phiếm hồng nhạt.

Thấy cô như vậy, Lý Huân Hy bỗng chốc nở nụ cười, nói: "Haha... đồ ngốc. Em đang nghĩ đi đâu vậy hả? Ý tôi nói là, nếu em còn nhìn thì tôi sẽ bị em làm cho sợ mất." Lý Huân Hy nhìn cô, trên cánh môi vẫn giữ nụ cười, sau đó anh giơ tay lên xoa mái tóc của cô, nhẹ nhàng hỏi: "Hiểu chưa cô bé?"

Biết mình đã hiểu nhầm, Lô Vỹ Tinh hai má đỏ ửng lên, nhìn qua thật giống như hai quả hồng đào thật khiến cho người ta nhìn không được mà muốn cắn một ngụm.

Lô Vỹ Tinh hất tay Lý Huân Hy ra khỏi đầu mình,, bĩu môi vẻ không cam tâm, nói: "Ai là cô bé? Tôi chỉ ít hơn anh có bốn tuổi thôi nhé."

"Được rồi, được rồi. Vậy thì không phải là cô bé." Lý Huân Hy rất quân tử, không thèm tranh chấp với trẻ con. Ngừng một lát, anh nói tiếp: "Vỹ Tinh, còn đau không? lại đây anh xem vết thương nào."

Nói rồi, không đợi cô trả lời, Lý Huân Hy đã đưa tay nắm lấy cằm cô, kéo mặt cô nghiêng qua một bên. Khuôn mặt Lý Huân Hy vì muốn nhìn rõ vết thương mà ghé sát lại gần bên má của Lô Vỹ Tinh.

Trên vùng má bỏng rát đang in rõ ràng năm hằn ngón tay đỏ rực, tựa hồ như thể có thể tuôn ra máu bất kỳ lúc nào đột nhiên cảm nhận được độ lạnh của đầu ngón tay. Sau đó, dường như Lô Vỹ Tinh càng cảm nhận được rõ ràng hơi thở trầm ấm đang phả lên mặt mình.

Gò má trắng nõn của cô bất chợt nóng lên.

Không gian xung quanh vô tình nhiễm thêm chút màu sắc ám muội khó diễn tả.

Hơi thở ám muội quanh quần bủa vây lấy toàn bộ trí não cô.

Hiện tại...

Lô Vỹ Tinh còn có thể ngửi thấy cả mùi đàn ông đầy quyến rũ từ Lý Huân Hy toát ra.

Sau một giây thất thần, lúc cô vừa định đẩy anh ra để tránh đi cái không khí khó chịu kia thì bỗng nhiên có một giọng nói cất lên: "Có vẻ thân mật quá nhỉ?"

Từ trong giọng nói vô cùng nam tính kia, Lô Vỹ Tinh có thể nhận thấy được sự tức giận cùng lạnh lẽo ở trong đó.

Tim Lô Vỹ Tinh đập thịch một tiếng, vội vàng quay đầu nhìn về phía phát ra giọng nói ở sau lưng mình.

Ninh...

Ninh Kiến Thần?!

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 20: Tôi Sẽ Là Người Cho Em Sự Ấm Áp

Khuôn mặt Ninh Kiến Thần đang nhìn vào cô, đôi mắt sắc lạnh, tối sầm lại.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, thì cô xin cam đoan là hiện tại cô đã chết hơn một nghìn lần rồi.

Lô Vỹ Tinh đang ngây ngốc thì chợt giật mình, vội đứng lên, đẩy tay Lý Huân Hy ra, vừa định chạy tới giải thích cho Ninh Kiến Thần hiểu rằng đây chỉ là một sự hiểu lầm, giữa cô và Lý Huân Hy thực ra không có gì hết. Thì lúc này, một thân ảnh thướt tha bước tới, ôm lấy cánh tay của Ninh Kiến Thần.

Đó là một người phụ nữ có dáng người rất đẹp, ba vòng chuẩn, làn da trắng như bạch ngọc.

Lô Vỹ Tinh ngưng lại động tác, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại. Chuyện này là sao?

Tại sao cô ta lại ôm lấy Ninh Kiến Thần?

Cánh môi Tô Vỹ Tinh mấp máy như muốn hỏi hẵn, lại không phát ra được âm thanh nào.

Rốt cuộc thì cô không nên quan quá nhiều cuộc sống của hẵn, đây chắc chắn chỉ là cô đang hiểu lầm mà thôi. Tốt hơn hết, cô hãy cứ chờ đợi câu giải thích từ Ninh Kiến Thần thì hơn.

Nhưng ngược lại với mong mỏi của cô, Ninh Kiến Thần không hề có một điểm nào chứng tỏ là mình se giải thích, mà hơn thế nữa, hẳn rất ung dung đứng trước mặt cô, cao ngạo nâng cằm, sau đó đưa tay lên đặt mu bàn tay trắng nõn đang khoác lấy tay mình của người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia thấy vậy thì nở nụ cười càng tươi, ưỡn à ưỡn ẹo thân hình nóng bỏng với bộ ngực no tròn cọ cọ lên cánh tay của hắn, sau đó cất lên âm thanh ngọt lịm: "Ninh thiếu gia, chúng ta vào trong thôi nha..."

Chữ "nha" cô ta kéo dài, rất dài, như thể muốn đâm thủng lỗ tai Lô Vỹ Tinh luôn vậy.

Lô Vỹ Tinh vẫn đứng đó, hai chân như đông cứng lại, Ninh Kiến Thần sẽ làm sao? Hắn sẽ từ chối? Sẽ nói rằng "bà xã của tôi đang ở đây" đúng không?

Lô Vỹ Tinh ngón tay run run, đốt ngón tay siết lại, có chút trắng bệch. Ninh Kiến Thần, anh nói đi, bảo em về nhà với anh đi.

"Được, chiều ý em. Chúng ta vào trong thôi." Nói xong, Ninh Kiến Thần xoay người, kéo theo người phụ nữ nóng bỏng kia đi theo, bỏ lại một mình Lô Vỹ Tinh đang đứng như trời trồng ở đó.

Tại sao lại như vậy?

Ánh mắt của hắn lại nhìn cô lạnh băng như vậy?

Lời nói của hắn lạnh lùng như vậy?

Thái độ của hắn...Lại hờ hững như vậy?

Rốt cuộc cô đã làm gì sai? Hay vốn dĩ tính cách của hắn đã như thế?

Lô Vỹ Tinh cắn cắn môi dưới, móng tay in sâu trong lòng bàn tay, hai mắt có chút nóng ẩm, nổi lên một chút hồng hồng nhìn theo hai bóng dáng

đang bước vào phòng VIP ở phía đằng kia.

Cánh cửa phòng đóng lại, cũng là lúc một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, lăn trên gò má của Lô Vỹ Tinh.

Cô chợt cảm thấy không khí nơi đây lạnh lẽo, lạnh đến mức hai vai cô run lên. Bỗng có một vòng tay ôm lấy cô, kéo đôi vai nhỏ nhắn đang run lên của cô vào lòng.

Lý Huân Hy đặt cằm mình lên đỉnh đầu cô, để cô dựa sát hơn vào lồng ngực của mình. Hai mắt anh nhìn thẳng vào cánh cửa đang đóng kia, trong đó chất chứa một ít chán ghét, nhưng cũng pha trộn một chút thẳng lợi.

Ninh Kiến Thần đã bỏ rơi em...

Vậy thì...

Tôi sẽ là người cho em sự ấm áp....

Nghĩ tới đây, trong mắt Lý Huân Hy càng thêm chắc chắn. Có điều sự chắc chắn này khi lọt vào mắt Ninh Kiến Thần qua màn hình theo dõi camera ở trong phòng VIP thì lại chả khác nào trò hề.

Ninh Kiến Thần nhếch nhẹ khoé môi, thân hình hoàn mỹ ngời trước bàn tròn khê động, hấn tựa lưng ra phía sau, một tay đặt lên thành ghế, tay còn lại cầm lấy ly rượu thủy tinh trong suốt.

Hắn ngửa cổ, uống cạn một hơi, sau đó lại vô cùng tao nhã đặt ly thủy tinh lên bàn.

Trên cổ hắn liền có một bàn tay xinh đẹp quấn lấy, cánh tay nhỏ nhắn mềm mại tựa hồ như không xương, như rắn quấn lấy Ninh Kiến Thần.

Khuôn mặt người phụ nữ ghé sát bên tai hắn nũng nịu nói: "Ninh thiếu gia, người ta...muốn nha...."

Vừa nói, người phụ nữ vừa cầm lấy tay Ninh Kiến Thần đặt lên đùi mình, chiếc váy cô ta mặc rất ngắn, để lộ hai đùi thon dài, mượt mà, mê hoặc kẻ nhìn vào.

Cô ta cầm lấy tay hắn, tự ý điều khiển bàn tay to lớn của Ninh Kiến Thần nhích dần lên trên, bên tai vẫn phả ra hơi thở nồng rục rục quý mị.

Ninh Kiến Thần vẫn ngồi im như thế mà không hề nhúc nhích, chỉ là ánh mắt hắn vẫn dán chặt lên màn hình camera. Trong đó, có hai bóng dáng vẫn đang ôm lấy nhau, trông có vẻ vô cùng thân mật, vô cùng vô cùng "có gì đó".

Bàn tay đang đặt trên đùi của người phụ nữ kia bóp mạnh một cái. Người phụ nữ kia liền không tự chủ được mà "A" lên một tiếng, khuôn mặt nhăn lại, nhưng lập tức như sự tỉnh mà trở về vẻ mặt bình thường.

Cô ta cố nhịn, cắn răng chịu đau àm nở nụ cười: " Ai nha...Ninh thiếu gia, ngài thật xấu. Lại muốn nhanh như thế."

Vừa nói xong, cô ta định ưỡn người tới, ép bộ ngực căng tròn của mình vào người Ninh Kiến Thần thì đã bị hắn không chút thương tiếc hất mạnh ra.

Hắn nghiến răng, gầm ra một chữ duy nhất: 'Cút!'

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 21: Theo Tôi Hay Hấn

Một tiếng "Cút" từ miệng Ninh Kiến Thần nói ra mang theo sự phẫn nộ khó có thể che giấu.

Người phụ nữ nghe thấy Ninh Kiến Thần nói xong, sắc mặt cô ta liền lập tức trở nên khó coi.

Tại sao hấn lại bỗng nhiên lạnh nhạt như thế chứ? Vừa nãy chẳng phải vẫn còn rất tốt sao? Chẳng lẽ là vì cô gái kia?

Ngước mắt nhìn theo hướng mắt mà Ninh Kiến Thần đang nhìn, trong màn hình camera theo dõi, hai thân ảnh kia đang ôm nhau, sau đó chàng trai hơi buông lỏng, rồi hai người đưa nhau đi ra khỏi cổng lớn của nhà hàng.

Người phụ nữ nhíu mày... Người đàn ông kia, người đàn ông đang cầm tay cô gái kia rất quen mắt.

Kia chẳng phải là Lý Huân Hy? Là tài tử được giới showbiz tôn sùng như một thần thoại đó sao?

Vạ còn cô gái bên cạnh anh ta thì sao? Cô gái đó có gì đặc biệt mà khiến cho Ninh Kiến Thần phải nổi giận với cô ta chứ?

Cô ta không cam lòng để tuột cơ hội này. Ninh Kiến Thần là người như thế nào không phải không ai biết. Nếu có thể tiếp cận được hấn, cuộc đời của cô về sau sẽ là một con đường được trải thảm đỏ.

Cô ta cắn nhẹ môi, cố gắng rặn ra hai giọt nước mắt, đứng dậy, đi đến bên cạnh Ninh Kiến Thần, vẻ mặt ủy khuất nói: "Ninh thiếu gia, anh làm người ta đau quá nha. Đau ở đây này." Vừa nói, cô ta vừa cầm lấy bàn tay to lớn của Ninh Kiến Thần, muốn đặt tay hấn lên bộ ngực no tròn của mình. Kết quả còn chưa kịp cầm lấy tay của hấn, đã bị hấn hất tay một cái. Cả người cô ta ngã nhào xuống nền nhà.

Chỉ kịp kêu "a" một tiếng, ngẩng mặt lên đã không thấy Ninh Kiến Thần ở đâu nữa.

Nắm tay cô ta siết chặt lại trên nền đất. Trong đôi mắt đen hiện lên một tia căm hận. Trong cuộc đời cô ta chưa từng phải chịu nhục nhã như thế này.

Ninh Kiến Thần. Tôi sẽ bắt anh phải trả giá!

Thời gian đã về chiều, ánh nắng chiều nhè nhẹ trải đầy trên mặt đất, một ít còn rơi trên người của Lý Huân Hy và Lô Vỹ Tinh.

Bước ra khỏi cánh cửa nhà hàng, Lý Huân Hy vẫn ôm lấy hai vai của cô, đưa cô ra bên ngoài, hưởng xe của mình mà đi đến.

Nếu như anh không mang Lô Vỹ Tinh nhanh chóng rời khỏi đây, hấn Ninh Kiến Thần sẽ rất nhanh tới đây.

Nếu anh đoán không nhầm thì, Nink Kiến Thần đưa người phụ nữ đó tới là vì muốn để cho Lô Vỹ Tinh ghen, là muốn trêu chọc cô gái nhỏ này mà thôi.

Có thể vì hấn quá cao ngạo nên không nhận ra, có thể cô gái nhỏ này quá vô tư nên không nhận ra, rằng Ninh Kiến Thần đã có tình cảm với cô rồi.

Ai có thể không nhìn ra, nhưng với Lý Huân Hy anh thì mấy trò vặt vãnh này sao qua mắt được anh.

Thân là một kẻ được nghệ thuật nuôi nấng, anh chỉ cần liếc mắt cũng có thể đoán ra được. Chỉ là Ninh Kiến Thần muốn giành với anh thì còn cần phải học hỏi nhiều. Đối với một cô gái vô tư và mỏng manh như Lô Vỹ Tinh thế này, điều cần làm để giành được trái tim cô không phải là cứng rắn cường ngạnh, mà cần phải ôn nhu mềm mại.

Lý Huân Hy đi đến xe, mở cửa cho Lô Vỹ Tinh bước vào. Lô Vỹ Tinh nhìn anh mỉm cười một cái, cảm nhận được sự ân cần của anh, trong lòng Lô Vỹ Tinh chợt dâng lên một cảm xúc ấm áp.

Vừa định nhắc chân bước vào trong xe thì "rầm" một tiếng, cánh cửa xe lập tức bị một sức lực đóng sầm lại không thương tiếc.

Sau một giây giật nảy mình, Lô Vỹ Tinh liền quay đầu. Đập vào mắt cô là khuôn mặt góc nét đầy hoàn mỹ của Ninh Kiến Thần.

Hắn đang đưa đôi mắt dài hẹp nhìn cô đầy nguy hiểm.

Trong nhất thời, Lô Vỹ Tinh hơi giật mình. Nhưng sau khi nghĩ lại, tại sao cô phải giật mình? Vì cái thứ ánh mắt chết tiệt mà hắn đang nhìn cô sao? Tại sao chứ? chính hắn mới là tên xấu xa, dám hẹn hò với người phụ nữ khác, dám không quan tâm lấy cô mà ôm ấp người phụ nữ khác.

Vậy thì có gì mà cô phải sợ chứ?

Nghĩ vậy, Lô Vỹ Tinh đứng thẳng người. Hai mắt hướng về phía Ninh Kiến Thần, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cô bặm môi, ương bướng nhìn hắn: "Sao vậy? Sao lại chạy ra đây vậy? Lẽ nào cô gái đó không làm cho Ninh tổng hài lòng sao?"

Cô vừa nói xong, liền bị một lực đại cầm lấy, cổ tay bị cầm siết đến đau. Lô Vỹ Tinh nhíu mày, muốn giật tay lại nhưng là bị hấn kéo đi không thương tiếc.

Bỗng từ phía sau, bàn tay cô lại được một người nắm lấy, ngăn không cho cô bước theo Ninh Kiến Thần. Cô quay đầu nhìn lại, là Lý Huân Hy. Anh đang nắm lấy tay cô.

"Ninh Kiến Thần. Anh buông cô ấy ra. Cô ấy không muốn đi theo anh." Lý Huân Hy nhìn Ninh Kiến Thần, nói rất có khí lực.

Anh không thể để cô đi như vậy. Cô sẽ gặp nguy hiểm mất.

Giọng điệu kiên quyết của Lý Huân Hy, đổi lại là một ánh mắt lãnh băng của Ninh Kiến Thần. Hấn đứng đó, nhìn Lý Huân Hy một cái. Sau đó buông tay ra, không nhìn vào Lô Vỹ Tinh mà hỏi: "Em chọn đi. Theo tôi hay hấn ta?"

Nghe Ninh Kiến Thần nói vậy, trong mắt của Lý Huân Hy hiện lên tia vui mừng. Anh vội vàng nhìn Lô Vỹ Tinh, trong mắt hàm chứa sự khích lệ. Khích lệ cô hãy đi theo anh.

2:37 6/3/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 22: Cô Có Chết Cũng Là Người Của Ninh Kiến Thần

Ninh Kiến Thần nói xong một câu, lập tức có hai luồng ánh mắt liền nhìn chăm chăm vào cô.

Lô Vũ Tinh nhìn qua Ninh Kiến Thần

Hắn vẫn là khuôn mặt băng lãnh, đôi mắt dài hẹp nhìn cô, hai tay hắn thông dong bỏ túi quần.

Khuôn mặt hắn xuất chúng tựa hồ như tượng điêu khắc, từng đường nét trên gương mặt hắn đều nói lên sự tinh tế của tạo hóa. Đôi mắt thâm sâu, dưới mái tóc ngắn đen nhánh là hai hàng lông mày rậm, thập phần anh khí. Sống mũi cao thẳng, tượng trưng cho sự cao ngạo mà ương ngạnh. Cánh môi mỏng, đường viền rõ nét.

Hắn đang đứng đó, ngược hướng với ánh nắng mặt trời khiến cho khuôn mặt Ninh Kiến Thần càng trở nên lãnh mạc. Bao quanh phía sau người hắn là một vầng sáng xinh đẹp. Kết hợp với khí chất tỏa ra từ người hắn, lại tăng thêm thập phần xa cách mà thần bí.

Lô Vũ Tinh khẽ cắn môi.

Vì sao?

Vì sao hắn lại hỏi câu đó? vì sao hắn có thể ung dung như vậy? Chẳng lẽ Ninh Kiến Thần thật sự nghĩ là cô sẽ đi theo hắn sao?

Lô Vũ Tinh liếc mắt sang người bên cạnh.

Là Lý Huân Hy.

Anh đang nhìn cô, nhưng ánh nhìn này thật dịu dàng. Anh đang nở nụ cười với cô.

LÀ nụ cười tuấn mỹ đến mức hàng ngàn vạn phụ nữ trên thế giới đều phải khóc thét lên vì mê mẩn.

Anh là Lý Huân Hy, luôn đối xử dịu dàng, là người ấm áp như ánh nắng mặt trời.

Lý Huân Hy nhìn cô, đưa một bàn tay ra, ý bảo cô hãy nắm lấy tay anh, hãy theo anh.

TRong ánh mắt của Lô Vỹ Tinh liền có điểm giao động.

Nhìn thấy sự dao động của cô, bàn tay đang bỏ trong túi quần của Ninh Kiến Thần khẽ nắm lại, ngón tay siết chặt vào nhau.

Là hẳn đang cố gắng kiềm chế bản thân mình không ngay lập tức chạy tới ôm cô về.

Cô đang dao động, cô muốn đi với tên Lý Huân Hy kia sao?

Lý Huân Hy vẫn nhìn cô, ánh mắt đào hoa có điểm mê ly mà nở nụ cười. Trên người anh là chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt, đơn giản nhưng lại toát lên sự thanh thuần, khiến cho người đối diện dễ dàng tin tưởng và an tâm. Hoàn toàn trái ngược với sự cường thế cùng áp bách của Ninh Kiến Thần.

Mắt đẹp của Lô Vỹ Tinh nhìn Lý Huân Hy. Khoé miệng gượng gạo nhếch lên một độ cong: "Em có chuyện riêng cần nói với anh ta."

Một câu nói, chỉ đơn giản là một câu nói, nhưng nụ cười trên khoé môi của Lý Huân Hy liền trở nên cứng ngắt.

Bàn tay đang dơ ra giữa không trung của anh cũng buông lỏng, sau đó hạ xuống. Anh đứng thẳng người: "Anh hiểu rồi. Em hãy giải quyết chuyện riêng của mình nhé. Vậy... anh về trước."

Thấy Lô Vỹ Tinh gật nhẹ đầu một cái, Lý Huân Hy liền xoay người, đi tới bên cạnh xe của mình. Mở cửa xe ra, lại chần chừ quay đầu lại, nhìn Lô Vỹ Tinh rồi dơ tay với cô như để chào tạm biệt: "Vỹ Tinh, hẹn gặp em vào ngày mai." Nói xong, anh tinh nghịch nháy mắt một cái với Lô Vỹ Tinh, sau đó liền chui vào xe, nổ ga chạy mất.

Chỉ còn lại Ninh Kiến Thần với Lô Vỹ Tinh vẫn đứng đó.

Nhìn theo bóng xe của Lý Huân Hy đang khuất dần trên đường lớn, hoá vào dòng người. Trong lòng Lô Vỹ Tinh lại nảy sinh một loại cảm giác mềm mại khó nói nên lời.

Còn Ninh Kiến Thần thì vẫn đứng đó. Chỉ là trong sâu thẳm đáy mắt của hắn hiện lên một vài đốm sáng li ti tượng trưng cho sự chiến thắng, hay nói đúng hơn là hạnh phúc. Nhưng là, ngay bản thân hắn cũng không nhận ra.

Lô Vỹ Tinh quay người lại, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Ninh Kiến Thần. Ninh Kiến Thần thấy cô đang nhìn mình thì hắng giọng một cái, định mở miệng nói chuyện thì lại thấy thân ảnh cô lướt qua người mình, không nói một câu.

Cổ tay cô liền bị nắm chặt lấy: "Lô Vỹ Tinh, thái độ đó của em là sao hả?"

Ninh Kiến Thần nói, từng chữ từng chữ nhả ra rất rõ ràng, mang theo vào phần khí lạnh khiến cho nơi cô tay đang bị nắm lấy của cô có điểm tê dại.

Lô Vỹ Tinh dùng sức thoát khỏi bàn tay to lớn của Ninh Kiến Thần, nhưng là càng cố thoát thì cổ tay cô càng bị nắm chặt, chặt đến đau điếng.

Lô Vỹ Tinh nhú mày: "Buông tôi ra."

"Buông? Buông là ý gì? Nói cho cô biết, có chết cô cũng là của Ninh Kiến Thần này." Nói xong, Ninh Kiến Thần kéo mạnh cô hướng về bãi đỗ xe mà đi tới.

Lô Vỹ Tinh căn bản không theo kịp tốc độ bước chân của Ninh Kiến Thần, liền như bị lôi đi xềnh xệch. Cô phải chật vật lắm mới chạy theo được phía sau chân hắn. Vừa đi cô vừa chống cự, muốn thoát khỏi bàn tay to lớn kia.

"Buông tôi ra, Ninh Kiến Thần anh điên rồi. Tôi nói cho anh biết, anh mau buông tôi ra. Buông ra." Lô Vỹ Tinh hét lên, trong giọng nói mang đầy uỷ khuất.

Cổ tay cô bị siết chặt, làn da trắng nõn đã hiện lên vết hằn đỏ, đỏ đến mức tựa hồ có thể bật ra máu.

Lô Vỹ Tinh cố nén đau, cố gắng không khóc, chỉ là không từ bỏ việc chống cự lại Ninh Kiến Thần.

Bãi đỗ xe rất vắng, vậy nên tiếng hét của cô và cả tiếng giày cao gót nện trên nền gạch hoa cương vang lên vang vọng.

Càng làm tăng thêm sự vắng vẻ ở đây.

"Ninh Kiến Thần, anh buông tôi ra. Sao anh có thể bá đạo như vậy? Anh nhìn Lý Huân Hy đi, anh ấy..."

"Im miệng." Lô Vỹ Tinh đang nói dở liền bị Ninh Kiến Thần cắt ngang khiến cô giật bản mình.

Cô há miệng, không thể thốt ra chữ nào. Hốc mắt trở nên hồng hồng, nóng bừng. Quanh viền mắt xuất hiện một vài vệt nước sóng sánh.

Lô Vỹ Tinh hít vào một ngụm khí lạnh, ngăn cản cho dòng chất lỏng nóng hổi kia không rơi xuống.

18:09 22/3/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 23: Đã Ướt Thế Này Còn Xấu Hồ Sao (H)

Ninh Kiến Thần kéo cô đi tới bên chiếc xe của mình, mở cửa xe, sau đó một đạo lực khá mạnh mẽ đem cô vút vào bên trong.

Vì sức lực của Ninh Kiến Thần khá lớn mà sự va chạm giữa tấm lưng Lô Vỹ Tinh và hàng ghế khá mạnh.

Lô Vỹ Tinh cau mày, cắn nhẹ môi dưới, cổ nén đau.

Cô dùng tay chống người dậy, muốn đứng lên thoát khỏi xe thì lập tức bị một thân hình to lớn đè lên người.

Thế lực người này quá to lớn so với sức chịu đựng của Lô Vỹ Tinh, lại nhanh chóng cảm thấy sức nặng đột nhiên giảm đi.

Lô Vỹ Tinh mở mắt nhìn, Ninh Kiến Thần đang chống hai tay xuống ghế, nhất cô lại trong khoảng không giữa hai tay và lồng ngực của hắn.

Cô đột nhiên cảm nhận được hơi thở nguy hiểm toả ra từ người Ninh Kiến Thần, sự nguy hiểm rõ ràng đang tràn ngập và xông thẳng lên đại não của Lô Vỹ Tinh.

Đôi mắt Ninh Kiến Thần khẽ nheo lại, hàn khí lạnh lẽo đến mức khiến cho Lô Vỹ Tinh không lạnh mà run.

Hắn... hắn định làm gì?

"Anh..." ba chữ "bỏ tôi ra" còn chưa nói hết, cánh môi mềm mại màu anh đào xinh đẹp của cô liền lập tức bị đôi môi của Ninh Kiến Thần chiếm giữ

lấy.

Ninh Kiến Thần hôn lên môi cô, điên cuồng chạy loạn trong khoang miệng thơm tho và triền quần với chiếc lưỡi của cô.

Lô Vỹ Tinh cau mày, cô giãy dụa muốn thoát khỏi hân, lại càng làm cho hân thêm thập phần hung hân.

Tựa hồ như mãnh thú đang chiếm giữ lấy con mồi không cho con mồi chạy thoát.

"Ừm... ummm...." Lô Vỹ Tinh muốn nói, nhưng cái miệng nhỏ nhắn đang bị chặn lại, khiến cho âm thanh biến thành những tiếng ậm ừ không rõ. Đầu lưỡi của Ninh Kiến Thần tiến vào trong miệng Lô Vỹ Tinh như một con rắn, tựa hồ như lâu ngày tìm được con mồi, vờn lấy không buông, triền quần với chiếc lưỡi nhỏ xinh đang chạy loạn của cô, lúc thì nhẹ nhàng dây dưa, lúc lại mạnh mẽ mút lấy.

Nhìn thấy khuôn má của Lô Vỹ Tinh ửng lên một mảnh hồng, tiếng ậm ừ trong cổ họng không ngừng phát ra, ánh mắt như nước, cả người vì thiếu oxy mà xụi lơ dựa vào người hân, mặc cho hân tùy ý xâm phạm.

Sau khi gần như là bị Ninh Kiến Thần hôn đến hoa mắt chóng mặt, đầu não hoàn toàn cạn kiệt oxy thì Lô Vỹ Tinh mới được buông tha. Cánh môi vì bị cưỡng chế mà căng mọng lên, có chút ướt át khiến cho trông cô càng trở nên mê hồn.

Lô Vỹ Tinh nhân dịp oxy xông vào mà tham lam hít vào, thở gấp, toàn thân khí lực tựa như đều đã bị rút sạch, không còn một chút sức lực.

Không gian bên trong xe bất giác trở nên nóng cháy mà tràn đầy ám muội.

Bầu trời bên ngoài đã bắt đầu tối dần, ánh dương cuối chiều cũng đã tan, chỉ còn sót lại một vài vệt khí bức vẫn còn le lói ở đằng xa xa hắt lên bãi đỗ xe của nhà hàng sang trọng, ở đây một mảnh yên ắng, chỉ là ở đâu đó truyền tới một tiếng thở dốc trầm đục.

Bên trong một chiếc xe màu đen sang trọng, bóng loáng

Có hai thân hình đang gần như hòa làm một.

Một nhỏ nhắn, thanh thuần, xinh đẹp mà mềm mại tựa như một dải lụa bay trong gió.

Một to lớn, lãnh mạc, âm trầm tựa hồ như một con hổ đang nắm giữ lấy con mồi không cho chạy thoát.

Chỉ là...

Khi hai người này ở chung với nhau, lại tạo nên một cảm giác hòa hợp đến khó tả, giống như một bức tranh thiên nhiên tuyệt mỹ mà hoang sơ.

"Không... không muốn..." tiếng nói của Lô Vỹ Tinh mềm mại đáng yêu như con mèo nhỏ, hai má cô đỏ hồng lên vì ngượng, cô nghiêng mặt sang một bên để tránh đi ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình của Ninh Kiến Thần.

Quần áo trên người cô đã không còn chỉnh tề, chiếc áo đồng phục học sinh khi chiều cô mặc để đóng phim còn chưa thay, nay đã nhăn nhúm, xộc xệch đến lộ hết cả một mảng xuân sắc bên trong.

Trong không gian chật hẹp này, Lô Vỹ Tinh biết, cô có chống cự cũng vô ích. Sức lực của cô lại không thể so với hắn. Vậy nên, cô trước tiên cứ giả vờ nhu thuận theo hắn, sau đó sẽ tìm cách trốn thoát.

Cô không thể quy phục hắn nữa. Nếu cô làm vậy, hắn sẽ coi thường cô mất.

Với cả...

Lý Huân Hy...

Cô không muốn nhìn thấy anh sẽ thất vọng vì mình.

Cô thích anh. Nhưng là tình cảm này chỉ giống như của một đứa em gái đối với một người anh trai mà thôi. Từ nhỏ cô đã sống thiếu tình cảm của một người anh trai, còn Lý Huân Hy lại cho cô sự ấm áp đến khó tả.

Cô trong nhất thời, sinh ra sự cảm mến đối với anh.

Nhưng Ninh Kiến Thần lại đùng đùng nổi giận. Hắn có quyền gì mà nổi giận với cô chứ?

Ninh Kiến Thần đôi mắt đã nhiễm một chút sắc đục, giọng hắn trầm khàn, nói: "Lô Vỹ Tinh, hôm nay tôi phải cho em biết, em là của tôi."

Giọng nói của hắn rất nhỏ, nhưng đủ để Lô Vỹ Tinh thu hết vào, toàn thân Lô Vỹ Tinh liền lập tức trở nên căng thẳng. Cô mở lớn mắt nhìn hắn. Chỉ thấy hắn cũng đang nhìn cô.

Bàn tay Ninh Kiến Thần từ từ đưa tới trước ngực cô, cởi bỏ từng chiếc cúc áo đồng phục học sinh.

Cứ một chiếc cúc áo bị cởi bỏ, là một lần tim Lô Vỹ Tinh lại dội mạnh vào ngực đến khó thở.

Lô Vỹ Tinh muốn hất tay hắn ra ngăn cản, nhưng ánh mắt của Ninh Kiến Thần vẫn như cũ nhìn thẳng vào cô, đáy mắt hắn nổi lên một cỗ bá đạo lạnh lẽo khiến cho cô không thể cử động hay mở miệng nói.

Lô Vỹ Tinh hiện tại chỉ có thể cố trấn an bản thân bằng cách điều hòa nhịp thở, và vô phương nhìn bàn tay to lớn của Ninh Kiến Thần đang dần cởi bỏ đi chiếc áo sơ mi trắng trên người, vứt ra sau ghế, sau đó lại thuận thực luồn tay ra phía sau mà mở cài khuy áo ngực, trong một khắc, khuy áo ngực được cởi bỏ, bầu ngực mềm mại vì được thả rong mà nảy lên một cái.

Bộ ngực sữa tuyết trắng run rẩy nhẹ, nụ hoa trên đó cũng theo từng nhịp thở mà lay động, khiêu khích ánh mắt của Ninh Kiến Thần.

Bàn tay Ninh Kiến Thần không có ý tốt đưa ra phía trước, như có như không chạm nhẹ lên bầu ngực no tròn, làm cho Lô Vỹ Tinh toàn thân căng cứng.

Cô cắn chặt môi, da thịt nổi lên một tầng hồng nhuận.

Bàn tay như có ma lực của Ninh Kiến Thần đi tới đâu, da thịt nơi đó của Lô Vỹ Tinh liền trở nên nóng cháy, miệng lưỡi cô càng trở nên khô khốc.

Hắn đưa tay, chạm rã trượt xuống vùng bụng bằng phẳng, sau đó đi xuống thêm nữa, cầm lấy chân váy, hất lên, vùng tam giác giữa hai chân cô liền lộ ra trước mắt Ninh Kiến Thần với mảnh vải nhỏ.

Ninh Kiến Thần nhìn xuống, khẽ cau mày một cái, tựa hồ như mảnh vải này thật phiền phức, hắn luôn tay vào trong mảnh vải, dùng sức kéo một cái, lại bị Lô Vỹ Tinh khép hai chân lại, khiến cho mảnh quần lót kia không được cởi ra, mà chỉ mắc kẹt ở ngang chùng giữa hai chân.

Ninh Kiến Thần không nói gì, chỉ nhìn cô một cái, sau đó cúi thấp người, ghé sát tai Lô Vỹ Tinh mà ám muội nói một câu: "Bên dưới của em đã ướt rồi này. Còn xấu hổ sao?"

Vừa nói xong, còn chưa đợi Lô Vỹ Tinh kịp xấu hổ, bàn tay hắn đã giật mạnh.

SOẠT một tiếng, chiếc quần lót bị xé rách tùy ý, rồi nhanh chóng bị vứt treo lên thành ghế phía sau.

Hai chân Lô Vỹ Tinh bị Ninh Kiến Thần kéo rộng ra, vòng tay tấm lưng rắn chắc của hắn, hạ bộ còn nằm trong chiếc quần tay xấu xa hạ thấp xuống, cọ xát với nơi tư mật đang mở ra của Lô Vỹ Tinh.

16:26 1/4/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 24: Cô Đang Ghen Phải Không (H)

"Ân... Aaa..." tiếng rên rỉ uyển nhuyễn mềm như có thể tan ra thành nước, lọt vào tai Ninh Kiến Thần lại càng làm cho cự vật đang nằm trong đũng quần của hắn trướng thêm vài phần, đáy mắt dâng lên một mảnh nồng đậm, hắn xấu xa nhếch môi lên, bàn tay đặt lên nơi mềm mại đang được phô bày ra trước mắt, sau đó dùng sức mà nhào nặn.

"Ừm...mmm..." Lô Vỹ Tinh cắn nhẹ cánh môi, không muốn mình lại quy thuận hắn.

Hành động này của Lô Vỹ Tinh khiến cho Ninh Kiến Thần khó chịu. Cô là đang muốn khiêu chiến với hắn sao?

Ninh Kiến Thần nghĩ vậy liền cho là vậy, hắn cúi người, vươn lưỡi ra gặm cắn lấy chiếc cổ trắng ngần cổ cô. Môi hắn điêu luyện cắn mút lấy từng tấc da thớ thịt trên người Lô Vỹ Tinh.

Nhưng hắn càng hôn thì Lô Vỹ Tinh lại càng tránh. Ninh Kiến Thần cau mày, có chút khó hiểu. Chẳng phải vừa rồi cô rất phối hợp hay sao? Sao bỗng dưng lại tránh hắn?

Sự tránh né của cô dường như làm cho lửa giận, hay đúng hơn là sự tự tôn của một người đàn ông kiêu ngạo như Ninh Kiến Thần phải nổi dậy. Hắn điên cuồng dùng răng cắn lên da thịt cô, khiến cho cô vì đau mà khẽ cắn răng nhú mày, cố kìm nén.

"Như thế nào? Dám trốn tránh tôi sao?" Vừa gặm lấy da thịt non mềm của Lô Vỹ Tinh, hắn vừa gầm giọng nói: "Để xem em sẽ phải cầu xin tôi

đâm em đến thế nào. Tôi muốn xem em lát nữa sẽ khác bây giờ ra sao."

Bàn tay hần theo từng lời nói mà lần mò từ bầu ngực, di chuyển xuống vùng bí mật, của Lô Vỹ Tinh vì không còn mặc quần lót mà đang lộ liễu bày ra trong không khí, bàn tay to lớn của hần xòe ra, sau đó nhanh chóng đặt lên vùng nhạy cảm, hoa huy*t của Lô Vỹ Tinh nằm trọn trong lòng bàn tay của Ninh Kiến Thần.

Cảm giác được có chất dịch ẩm ướt dính vào lòng bàn tay. Khóe môi Ninh Kiến Thần nở nụ cười: "Em thấy không... nơi đó... của em... đang ẩm ướt.. và... muốn mời gọi tôi."

Cứ sau mỗi lần nghỉ câu, là một lần hần dùng lòng bàn tay to lớn của mình bóp mạnh lấy hoa huy*t, làm cho toàn thân Lô Vỹ Tinh căng thẳng đến phát run, một loại khoái cảm xộc thẳng lên não bộ, sau đó lan truyền khắp toàn thân.

Cảm giác vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc, tựa hồ như một dòng điện cao áp vừa chạy dọc cơ thể, sau đó ngưng tụ lại ở một điểm cố định, đó là hoa huy*t non mềm xinh đẹp, khiến cho nó không chịu nổi kích thích cả từ ngoại lực lẫn nội lực mà chất dịch càng tràn ra mãnh liệt hơn.

"Aaa... ân..." Lô Vỹ Tinh ưỡn cong lưng, muốn hoa huy*t tiếp xúc nhiều hơn nữa với bàn tay của Ninh Kiến Thần.

Nhưng Ninh Kiến Thần lại không chịu để cho cô được thỏa mãn, mà ngưng lại động tác.

Lô Vỹ Tinh vì thiếu thốn sự "ưu thương" nơi mật huyết mà cơ thể trở nên khô nóng đến khó chịu, cô quên mất luôn cả mục đích của mình là sẽ nhân cơ hội để trốn thoát khỏi hần, hơn thế, giờ đây cô lại khao khát được lấp đầy, phía dưới cô đang kêu gào mãnh liệt: "Ân... Thần... muốn... Động đi..."

Mông cô nâng lên, mục đích là để cho mật huyết của mình chạm tới hạ bộ đang căng trướng nơi dừng quần của Ninh Kiến Thần, nhưng lại bị Ninh Kiến Thần né tránh, hấn dung tay đặt trên bụng dưới của cô, đè mông cô xuống, khiến cô cực kỳ khó chịu mà uốn éo cơ thể.

Nhìn một màn thân hình nóng bỏng đang uốn éo như mời gọi ở trước mặt, Ninh Kiến Thần phải gồng hết sức mới có thể gắng gượng để dục vọng của mình có thể không phát trướng lại, hấn mở miệng, trong giọng nói mang theo điếm mê mang bất định, lại khàn trầm mờ ám: "Vậy em nói xem. Tại sao lại muốn trốn khỏi tôi?"

Ánh mắt Lô Vỹ Tinh như nước, tựa hồ như được bao phủ bởi một tầng sương mù mỏng. Cô đưa đôi mắt đã nhiễm đục màu của dục vọng nhìn Ninh Kiến Thần, cánh môi đỏ mọng ướm át hé mở: "Àn... là anh xấu xa, vừa...ừm.. vừa vui vẻ với cô ta ở trong phòng chẳng phải sao... Áaaa...."

Lô Vỹ Tinh còn chưa nói xong, ngón tay thô to của Ninh Kiến Thần đã chọc thẳng vào hoa huy*t đang ướm đắm dịch mật của Lô Vỹ Tinh, hành động này quá mức đột ngột khiến cho Lô Vỹ Tinh không kịp chuẩn bị tâm lý mà hét lớn một tiếng.

Bên dưới tiểu huyết co thắt lại từng đợt, nhả ra nuốt vào những ngón tay thon dài của Ninh Kiến Thần đang ra vào ở miệng huyết đạo.

Ninh Kiến Thần nhếch môi,tâm tình hấn hiện tại vô cùng sáng khoái. Cái này có thể giải thích rằng, cô đang ghen phải không?

Ninh Kiến Thần muốn bật dậy, cười thật lớn như thể một đứa trẻ vừa được mẹ cho kẹo, nhưng mà tự tôn của một người đàn ông không cho phép hấn làm điều đó.

Mà sự tự tôn đàn ông của hấn nói rằng, phải làm cho người phụ nữ của mình dục tiên dục tử, phải đắm vào người phụ nữ của mình đến sức cùng

lực kiệt, đến lúc cô phải khóc thét xin tha mới được gọi là đàn ông chân chính.

Bởi vậy...

Ngón tay của Ninh Kiến Thần ra vào bên trong Lô Vỹ Tinh với tần suất càng nhanh, nhanh đến mức cả người cô cong lên như con tôm, cái miệng nhỏ vì khoái cảm mà phát ra tiếng rên rỉ ám muội.

Huyệt đạo nhỏ hẹp non mềm dù đã được ngón tay của Ninh Kiến Thần an ủi, nhưng dường như là vẫn chưa đủ. Cô vẫn cảm thấy chưa thể đủ. Cảm giác khô nóng vẫn cứ xâm chiếm lấy cô, khiến cho Lô Vỹ Tinh chỉ có thể vừa tiếp nhận khoái cảm từ bên dưới vừa ngâm nga mà uốn éo cơ thể, như thể đang ra lời mời kêu gọi hãy xâm nhập vào sâu hơn, mãnh liệt hơn.

Nơi nào đó của Ninh Kiến Thần đã sớm ngạo ngễ dương cờ từ lâu, chỉ là hãn hận không thể lập tức liền đem cơn th* t căng trướng đến đâu kia lập tức đưa vào miệng nhỏ của cô mà hung hăng đâm vào, vì còn chưa được. Cơ thể cô mềm mại, tiểu huyết trời sinh vừa hẹp vừa chặt, mà của hãn sinh ra đã vô cùng lớn, nếu chưa khuếch trương đủ sẽ làm cho cô đau.

Hãn cố nén dục vọng, hai ngón tay đang ra vào tiểu huyết dừng lại một chút, đưa ra, nhìn chất dịch mật dính trên hai ngón tay thật đậm mỹ, hãn lại đưa tới trước miệng huyết, nhưng lần này đâm vào lại là thêm một ngón tay, sự thô to bất thường làm cho Lô Vỹ Tinh lặn nửa hét lên vì khoái cảm.

"Á...áaaaa.... ưm..."

Thiếu nữ chỉ cảm thấy ngón tay của hãn nhét đầy tiểu huyết, rất trướng. Cô vô lực vặn vẹo thân thể mềm mại, tiểu huyết co rút như thể muốn đem dị vật kia nhả ra, nhưng là vô ích, hãn ngược lại còn cười lạnh một tiếng, đem ba ngón tay đâm tới lút cán, thần tốc cắm vào lại rút ra.

"Á... Thần... nhẹ... nhẹ một chút...ân..."

"Mới chỉ dùng ngón tay mà đã kêu như vậy? Lát nữa khi tôi tiến vào em thì phải làm sao?"

Ninh Kiến Thần vô liêm sỉ nói bên tai Lô Vỹ Tinh. Đem không khí vốn đã ám muội nay càng thêm tập phần nóng cháy.

21:44 3/4/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 25: Cảnh Sắc Trong Xe (H)

Câu nói của Ninh Kiến Thần quá mức lưu manh khiến cho Lô Vỹ Tinh không kịp được mà xấu hổ không thôi. Cơ thể xuất hiện cảm giác muốn vùng vẫy, lại bị ngón tay thô to của đàn ông nhẹ nhàng đẩy vào rồi rút ra nơi cánh hoa ướt đẫm: "Thật mẫn cảm mà, mới như vậy đã ướt thế này rồi. Thật khiến tôi muốn đâm vào em một cái thật mạnh."

Lô Vỹ Tinh nghe hẳn nói xong, khuôn mặt liền trở nên đỏ bừng, cảm giác nóng cháy lan tỏa khắp toàn thân, vùng mẫn cảm bị ngón tay của Ninh Kiến Thần khiêu khích đến khô nóng, khó chịu, liền không nhịn được mà hét lên: "A... không... đừng... quá nhanh... ừm..."

Động tác tay của Ninh Kiến Thần theo tiếng kêu của Lô Vỹ Tinh mà càng lúc càng trở nên nhanh hơn, dùng hết tốc lực đẩy mạnh ngón tay đi vào, thẳng tới nơi thâm sâu trong hoa huyệt khiến cho ngón chân của Lô Vỹ Tinh không tự chủ được mà co quắp lại.

Mười ngón tay nắm chặt lấy bề mặt ghế phía dưới.

"Không... ừm... không chịu nổi.... aa..."

Nhục huyết điên cuồng co rút lại, mút chặt lấy ngón tay của hẳn, hẳn liền rút ngón tay ra. Khóe miệng nhếch lên nhàn nhạt, âm thanh trầm khàn càng bày ra vẻ quyến rũ: "Bà xã, em nói xem, không chịu nổi, là ý bảo tôi dừng lại đúng không?"

Lô Vỹ Tinh vặn vẹo cơ thể, gò má đỏ ửng, hai mắt nổi lên một tầng sương mù không xác định, cánh môi đỏ mọng ướt át mấp máy: "Ừm.. khó

chịu... ngứa quá.. Thần.. muốn..ừm..."

Không khí bên trong xe đã nóng đến cực điểm, làm cho toàn thân hắn như phải bỏng, nóng đến bức bách, nhất là hạ bộ của hắn, nơi giao điểm giữa hai chân đó đã đứng dậy khởi nghĩa từ lâu.

Nhưng là Ninh Kiến Thần vẫn cố kiềm chế, hắn muốn dậy dỗ cô gái nhỏ này một bài học.

Trịnh Liệt nói hãy chăm sóc em gái hắn cho tốt, thì hiện tại, Ninh Kiến Thần vẫn đang "chăm sóc" rất kỹ đây.

Hắn phải chăm sóc đến mức Lô Vỹ Tinh hoàn toàn phải lệ thuộc vào hắn mới thôi.

Tưởng hắn không nhận ra sao, lần đó Trịnh Liệt đến nhà hắn, chủ yếu là vì muốn gặp Lô Vỹ Tinh của hắn, trong ánh mắt kia của Trịnh Liệt, Ninh Kiến Thần biết, thứ tình cảm mà Trịnh Liệt dành cho Lô Vỹ Tinh không đơn thuần chỉ là tình cảm an hem.

Dù Trịnh Liệt là bạn tốt của hắn, thì cũng không bao giờ hắn chịu nhường người phụ nữ này cho Trịnh Liệt.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy điên cuồng muốn sở hữu một thứ gì đó đến như vậy, lúc đó hắn còn sợ Trịnh Liệt sẽ lôi Lô Vỹ Tinh về Trịnh gia.

Còn đang phải đối phó với Trịnh Liệt chưa xong, lại gặp ngay tên Lý Huân Hy. Đúng là tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa.

Ninh Kiến Thần nhịn không được cúi thấp đầu, liếm láp vành tai của Lô Vỹ Tinh, sau đó ám muội phả hơi nóng lên tai cô nói: "Lô Vỹ Tinh, em sinh ra đúng là để câu dẫn đàn ông mà."

Trong lúc Lô Vỹ Tinh còn đang mơ màng không hiểu hẳn đang nói gì thì cự vật thô to đầy mạnh mẽ của Ninh Kiến Thần đã được thả tự do khỏi chiếc quần âu, nhục bông trắng kiện đầy rẫy gân xanh dựng đứng thẳng tắp chĩa về giữa hai chân đang ướt đẫm của Lô Vỹ Tinh.

"Chuẩn bị sẵn sàng chưa?" còn chưa đợi câu trả lời của cô, Ninh Kiến Thần đã động thân, côn th*t thô dài cắm thẳng vào bên trong hoa huy*t non mịn. Ngay lập tức, Lô Vỹ Tinh cảm giác như mình đang bị xé rách ra.

"Á... đau...ân..."

Lô Vỹ Tinh vì quá nhỏ hẹp mà của Ninh Kiến Thần lại to lớn quá mức, khiến cô hiện tại trong vô cùng chật vật. Ninh Kiến Thần thấy cô kêu đau nên cũng ngừng động, muốn để cô làm quen hơn với sự xâm phạm đột ngột của tiểu đệ đệ hẳn.

Bàn tay hẳn đưa xuống dưới, ngón tay xoa nắn nhẹ nhàng nơi hai người đang giao hợp. Miệng nhỏ của cô đang há miệng hết sức để nuốt lất thứ thô dài chằng chịt những gân xanh tím kia.

Ngón tay hẳn xoa nhẹ xung quanh vòng tròn của cánh hoa mẫn cảm, sau đó đi lên một chút, chạm tới hạt đậu nhỏ, hẳn khẽ dùng sức, ấn một cái, khoái hoạt lập tức xông thẳng từ hạ bộ đi lên đại não, sau đó lan tỏa toàn thân, đến từng mạch máu đang chảy trong người cô.

Cảm nhận như một dòng điện cao áp chạy qua người.

Lô Vỹ Tinh ưỡn người, liên đẩy sâu côn th*t tới nơi sâu nhất trong hoa huy*t, mật dịch chảy ra càng nhiều.

Không tự chủ được, hai chân Lô Vỹ Tinh tự tách ra, mở rộng hết mức để côn th*t có thể đi sâu vào, cô cắn răng, rên rỉ ra tiếng.

Trong một khắc, đại nhục bồng đã hoàn toàn nhét đầy bên trong tử cung non nớt.

Sảng khoái lan tỏa khắp dọc cơ thể, Ninh Kiến Thần trầm thấp thở ra một tiếng, khàn đục nói: "Thả lỏng đi, tôi đâm vào đây."

Vừa dứt lời...

Hắn liền động eo. Mạnh mẽ đâm vào bên trong hoa huy*t...

bành bạch... bành bạch...

Mỗi lần cắm vào rút ra, hắn đều mang côn th*t kia cắm tới đáy, sau đó lại kéo ra chỉ chừa lại quy đầu còn ở bên trong, rồi lại ngay lập tức cắm tới đáy.

"A...A... ân..." Bên trong xe tràn đầy tiếng rên rỉ cùng những âm thanh va chạm kịch liệt.

00:45 11/4/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 26: Em Là Của Một Mình Anh (H)

Bên trong xe âm thanh đậm mỹ phát ra khiến người nghe phải đổ mắt tía tai

Bành bạch... bành bạch...

"Hự... Lô Vỹ Tinh..hự... Tôi nhất định phải... khiến cho em.. dục tiên dục tử...khiến cho em... không thể rời khỏi tôi...."

Mỗi lần ngắt câu, Ninh Kiến Thần lại đắm thật sâu vào bên trong cô, can đến tận sâu bên trong tử cung, chạm tới nơi sâu nhất. Khiến cho tứ chi cô bải hoải, vô lực.

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, khoái cảm tựa như thủy triều dâng cao, từ nơi nhỏ hẹp cửa huyết, khuyết tán đến toàn thân: "A... Không chịu nổi nữa... Không được... huhu..."

Nhục huyết điên cuồng co rút, cắn chặt, mút mạnh lấy nam căn to lớn của hắn.

Trong mắt cô chứa đựng xuân thủy vô hạn, mái tóc dài đen nhánh vì luật động mà xõa tung, rơi loạn trên bộ ngực tuyết trắng đang nẩy theo từng nhịp xâm phạm của Ninh Kiến Thần.

"Không cần thật sao? Sao tôi lại nghe ra là em đang khóc xin tôi hãy đắm vào em?"

Hắn nói không sai, sau cảm giác không tốt kia đi qua, thì thứ mà nam căn của hắn mang đến lại là khoái cảm vĩ đại. Của hắn quá to lớn, lại quá dài, một lần lại một lần đi vào hoa huy*t của cô, xuyên qua tầng tầng lớp lớp mị nhục, chiếm lĩnh nơi sâu nhất ở tử cung. Chính là khiến cho cô khoái cảm đến run rẩy vô lực.

Sau khi cảm nhận được thống khoái kia, Lô Vỹ Tinh sáng khoái rên rỉ đến phóng đảng: "A... Thoải mái... Thật thoải mái... Đâm vào... A... Mạnh hơn nữa..."

Nghe cô nói vậy, hai mắt Ninh Kiến Thần lại càng nhiễm dục vọng, đỏ lên: "Tiểu yêu tinh này, Thật muốn đâm chết em."

"Sao lại co bóp chặt đến như vậy chứ? A... Chặt quá đi. Có hay không là tôi chưa làm em thỏa mãn vậy?"

Vừa nói xong, hắn từ đâu sức lực liền hồi phục, đập mạnh vào cái miệng nhỏ phía dưới của cô một cái, khiến cho cô thất thanh mà hét lên.

"Á... Mạnh quá... sâu quá rồi...ừm..."

Lô Vỹ Tinh bây giờ đang trần trụi xụi lơ như đứa trẻ sơ sinh, làn da trắng nõn như tuyết nổi lên vô số vết ửng đỏ.

Khuôn mặt xinh đẹp vì bị nhiễm sắc dục mà càng trở nên mê người.

Cái miệng nhỏ nhắn vì khoái lạc mà không ngừng rên rỉ cầu xin: "Á...ừm...."

Ninh Kiến Thần lúc này mới sực nhớ ra, liền hạ thấp ghế, vì chiếc xe này chỉ có hai ghế ngồi nên toàn bộ không gian rộng lớn bên trong xe đều là của hai chiếc ghế kia.

Sau khi hạ ghế xuống hết mức, thì hai chiếc ghế san sát nhau liền hiện ra tựa như một chiếc giường to lớn.

Hai tay Ninh Kiến Thần nắm lấy bả vai của Lô Vỹ Tinh, kéo cô đang xụi lơ, ánh mắt như nước nhìn vào nơi vô định nào đó tới năm dài trên ghế.

Lúc này, hắn mới có dịp nhìn đầy đủ hơn thân thể đang ở dưới thân mình.

Nơi hoa huy*т chặt chẽ kia vẫn cắn chặt lấy côn th*т của hắn, chiếc miệng nhỏ vì vậy mà biến thành chữ O thật lớn để có thể chứa đựng cả nam căn.

Ninh Kiến Thần cúi người, đôi mắt sắc sảo thường ngày vì nhiệm vụ mà trở nên đục ngầu, giọng nói cũng trở nên trầm khàn: "Vỹ Tinh, em đừng rời xa anh được không?"

Trong giọng nói của hắn rất thành khẩn. Chân tình tràn đầy.

Chỉ là Lô Vỹ Tinh không hiểu, cô không hiểu tại sao hắn bỗng dưng lại trở nên như vậy.

NHưng mà cô còn chưa kịp hiểu, thì hắn lại lần nữa mạnh mẽ đi vào, âm thanh hạ bộ va đập vào nhau tạo nên một bản giao tấu dâm mỹ.

"Quá sâu rồi.. Thần... không được... a..."

Lô Vỹ Tinh hét lớn, nhục huyết nuốt trọn đại nhục bồng, cảm giác tử cung như vỡ vụn.

Lô Vỹ Tinh nhắm chặt hai mắt, hai tay nắm lấy chiếc ghế phía dưới, cắn răng cố không rên rỉ quá lớn.

Ninh Kiến Thần thì vẫn ra vào đều đặn. Hai mắt hắn nhìn chăm chăm vào nơi hai người giao hợp. Nhìn thấy cái miệng nhỏ của cô đang nuốt vào

nhả ra cơn th* t của hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác có được, tựa hồ như hắn đang có cả thế giới.

Hắn cúi xuống, bạc môi đặt lên môi cô, chiếc lưỡi cạy mở hàm răng đang cắn chặt của cô, khiến cô chỉ còn có thể ngậm nga trong cổ họng, phát ra âm thanh "ưm a" đầy kích tình.

Hai tay hắn bắt lấy hai quả anh đào trắng nõn trước ngực đang nảy lên nảy xuống theo từng lần hắn ra vào.

Cảm nhận nơi đó của cô đang cắn nuốt đại nhục bồng, thân thể cô dường như quá mức mẫn cảm, tựa như sắp đạt tới cao trào, nhục huyết bắt đầu co rút dữ dội, mị nhục cắn chặt, hoa thủy chảy ra càng nhiều.

Hắn liền cuồng loạn đâm sâu vào cô. Hai tay hắn từ trước ngực, lần mò ra tấm lưng, đến vòng sao mảnh khảnh của cô mà giữ chặt, động tác dưới thân thần tốc hơn.

"A...Không... Á... mạnh quá... Không...ưm...a..."

Cứ thế một lần lại một lần, đến khi Lô Vỹ Tinh cạn kiệt sức lực, vì mệt quá mà ngất đi trên xe. Ninh Kiến Thần mới dừng lại.

Hắn nhìn cô, ánh mắt ôn nhu, nhưng đáy mắt cũng theo đó, hiện lên một tia bi thương.

Hắn cúi người, đặt lên môi cô một nụ hôn, sau đó nhẹ nhàng vươn tay, ôm lấy cô, ép vào lồng ngực rộng lớn của mình.

Lô Vỹ Tinh, em là của một mình anh.

21:52 15/4/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 27: Can Thiệp Vào Cuộc Sống Của Cô

Mùi hương của khí trời đầu tháng năm có chút ẩm ướt

Trên chiếc giường lớn màu trắng, Lô Vỹ Tinh khẽ cựa quậy cơ thể đau nhức.

Toàn thân cô nhức mỏi đến rã rời.

Cô nhú mào, cố gắng gượng muốn bước xuống giường, nhưng là cơ thể dường như tan ra không thể cử động nổi.

Không ổn rồi. Chiều nay cô còn một cảnh quay cho bộ phim "Hoa Tuyết Ly Biệt".

"Năm yên đó." Bỗng một giọng nói mang theo mệnh lệnh lọt vào tai Lô Vỹ Tinh khiến cô giật mình nhìn lại.

Thân hình cao lớn, vóc người tuyệt mỹ, khí chất cao ngạo đó, không ai khác chính là Ninh Kiến Thần.

Hắn đang mặc trên người bộ quần áo tây trang màu đen và đôi giày da bóng loáng. Khuôn mặt lạnh tanh, cởi chiếc áo vest ra, tùy ý vứt lên sofa, sau đó xắn tay áo sơ mi màu trắng lên, bước lại gần chiếc giường nơi cô đang nằm.

Ninh Kiến Thần ngồi xuống bên mép giường, muốn đưa tay để sờ lên má Lô Vỹ Tinh. Lại bị Lô Vỹ Tinh né tránh, cô quay mặt vào trong, tránh đi sự đụng chạm với hắn.

Trong lòng Ninh Kiến Thần có chút hụt hẫng, hần mím nhẹ môi, đáy mắt hiện lên một tia mất mát.

NHưng nhanh chóng lại khôi phục lại khí chất thường ngày.

Hần ưỡn thẳng lưng, ngồi dậy, giọng nói âm trầm: "Nói, là ai đánh em?"

Lúc đó hắn đã nhìn thấy bên má có có vết ngón tay đỏ chói đến nhức mắt, nhưng là sự ghen tuông đã che mờ đi lý trí khiến cho hắn không còn quan tâm đến việc đó, mà chỉ muốn để cho Lô Vỹ Tinh biết rằng, hắn dù không có cô thì vẫn là một Ninh Kiến Thần uy nghi, cao cao tại thượng.

Chỉ là...

"Tôi tự đánh mình." Ngừng một lát, Lô Vỹ Tinh nói tiếp: "Tôi tự đánh mình vì sao lại nhìn trúng một kẻ xấu xa như anh."

Hắn xấu xa?

"Phải. Tôi xấu xa. Thì sao?" Ninh Kiến Thần nhếch môi: "Dù tôi thế nào thì em cũng là của Ninh Kiến Thần này. Chỉ cần kẻ khác động tới một sợi tóc của em thì cũng là động vào Ninh Kiến Thần tôi. Dù gì kẻ đó cũng sẽ phải chết."

Lô Vỹ Tinh vừa nghe vậy thì ngồi bật dậy, hét lên: "Anh điên rồi." Cô nói vậy, bởi vì cô biết Ninh Kiến Thần hắn nói được thì sẽ làm được.

Ninh Kiến Thần nhướng mày một cái, âm thanh trầm lãnh hướng cô nói, tựa hồ như mệnh lệnh: "Vậy nói, ai đánh em."

"Tôi đã nói..."

Còn chưa nói xong, chiếc cằm thanh tú của cô đã bị bàn tay to lớn của Ninh Kiến Thần nắm lấy, ép cô nhìn thẳng vào mắt hắn.

Mâu đen sâu thẳm, như chứa đựng cả vũ trụ ở trong đó. Sắc sảo vào bá đạo đến khiến cho người ta ghệt thở.

Lô Vỹ Tinh vội nuốt một ngụm nước bọt, cố tự trấn an bản thân. Hẳn chẳng có gì đáng sợ ngoài thói ngông nghênh luôn cho mình là đúng, tự coi mình là kẻ nắm quyền sinh sát của tất cả hết.

Giống hệt như Trịnh Liệt. Người anh trai không cùng huyết thống của cô.

Từ nhỏ, Lô Vỹ Tinh đã được nghe tới tứ đại gia tộc. Lớn lên ở Trịnh gia, một trong tứ đại gia tộc hùng mạnh.

Cô được cha và mẹ kể về thân phận rằng, cô là đứa con gái cùng cha khác mẹ với Trịnh Liệt. Là mẹ của Trịnh Liệt vì thấy mẹ cô bệnh tật mất đi nên đã nương nhờ Trịnh Minh Ca đưa cô về Trịnh gia để nuôi dưỡng.

Nhưng...

Trịnh Minh Ca vô cùng thương yêu Trịnh Liệt, coi Trịnh Liệt như báu vật. Từ nhỏ Lô Vỹ Tinh đã luôn suy nghĩ về việc tại sao cha luôn thiên vị cho anh trai, trong khi cả hai đều là con của ông.

Sau một lần nghe Trịnh Minh Ca và "mẹ kế", tức là mẹ ruột của Trịnh Liệt đang nói chuyện trong thư phòng thì cô đã hiểu ra.

Cô không phải là con gái của Trịnh gia. Cô chỉ là một đứa trẻ mồ côi được mẹ kế rủ lòng thương mà van nài Trịnh Minh Ca nhặt về nuôi dưỡng.

Từ đó cô luôn nhìn Trịnh Liệt bằng một ánh mắt hoàn toàn khác.

Nếu như trước đó cô luôn sùng bái anh, một người anh trai vô cùng anh tuấn, lại tài giỏi. Thì từ hôm biết được sự thật, đó là lúc cô tám tuổi, cô lại có thêm một cảm giác chán ghét cùng ghen tỵ đối với Trịnh Liệt.

Cô tránh xa anh, luôn coi như Trịnh Liệt là một thứ gì đó rất đáng ghét.

Nhưng anh lại luôn can thiệp và đời sống của cô một cách quá đáng. Trịnh Liệt nói đó là anh trai quan tâm đến em gái.

NHưng thứ quan tâm mà không để cho bất cứ một nam sinh nào tiếp cận được với cô, chỉ cần ai lại gần cô hay có ý định lại mượn sách hay bút viết của cô, người nam sinh đó tuyệt nhiên không thể rời khỏi giường bệnh ít nhất hai tháng.

Cô muốn học ngành nghệ thuật, anh lại kiên quyết không cho. Chỉ nói một câu duy nhất là "Em học xong năm nay, lập tức vào IE làm việc."

Lô Vỹ Tinh cô không hiểu, Trịnh Liệt là đang muốn kiểm soát cô về cái gì?

Chẳng phải tất cả gia nghiệp của Trịnh gia đều sẽ là của anh sao? Vậy còn muốn giám sát cô làm gì?

Lô Vỹ Tinh cô bỏ trốn khỏi Trịnh gia. Gian nan lắm mới được sống tự do. Chính lúc cô cảm thấy cuộc đời không tệ bạc với cô, cho cô một Ninh Kiến Thần lạnh lùng nhưng biết quan tâm thì hẳn lại một lần nữa muốn thống trị thế giới của cô.

cô lại rơi vào Ninh gia của tứ đại gia tộc.

Lại một lần nữa hẳn muốn bức cô trong cái lồng giam ngọt ngào và tách biệt cô với mọi thứ sao?

Lô Vỹ Tinh nhếch nhẹ khóe môi, nhàn nhạt nói: "Ninh Kiến Thần, tôi có thể nghe anh mọi thứ. Nhưng xin anh, đừng làm ảnh hưởng đến các mối quan hệ của tôi."

Cặp mắt của cô nồng đậm sự van xin, con người long lanh hiện lên những điểm lấp lánh xinh đẹp.

Cô không muốn hãn can thiệp vào cuộc sống của cô?

Cô là muốn vạch rõ ranh giới với hãn?

Hay là...

Cô không muốn hãn phá vỡ mối quan hệ tốt đẹp giữa cô với Lý Huân Hy?

Ninh Kiến Thần nhìn cô, siết chặt môi, ngón tay thon dài to lớn của hãn bóp mạnh lấy hai má của Lô Vỹ Tinh, hãn nghiến răng, gầm giọng: "Em nghĩ em có thể ra lệnh cho tôi sao? Có vẻ như tôi đã chiều chuộng em quá mức, khiến cho em lầm tưởng quá nhiều rồi."

Nói xong, hãn hất mạnh khuôn mặt đang méo mó vì đau của Lô Vỹ Tinh sang một bên. Sau đó hãn đứng dậy, bước nhanh về phía cửa.

Trước khi đóng cửa lại còn không quên nói vọng lại một câu: "Hôm nay không đi đâu hết. Mặc quần áo, tối nay có buổi dạ tiệc."

2:11 22/4/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 28: Cảm Giác Bất An

Màn đêm bao phủ trên toàn thành phố một màu đen huyền ảo mà thần bí

Ta nói, ban đêm là tiền đề cho sự kích động và nổi loạn.

Nhưng ở một nơi nào đó của trung tâm thành phố hoa lệ này lại không náo nhiệt nhưng không hề nổi loạn. Chỉ là nó vẫn kích động, vẫn là nơi chốn để cho những kẻ kích động ở mức độ cáo già tìm tới.

Ví dụ như ở góc ban công, một người đàn ông và một người phụ nữ đang nói chuyện với nhau, cười nói rất vui vẻ.

Người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, còn người phụ nữ thì tầm hai mươi bảy đến hai mươi tám tuổi. Người đàn ông ăn mặc lịch lãm trong bộ đồ vest cao cấp, còn người phụ nữ lại quyến rũ với chiếc váy dạ hội, đường cắt được xẻ dọc theo bắp đùi đi xuống.

Nhìn một cảnh này thì mấy ai nghĩ tới, ba hôm trước người phụ nữ kia đã thuê hacker để hack dữ liệu mật của công ty người đàn ông, còn người đàn ông kia thì thuê vệ sĩ giết đi tên hacker và uy hiếp người phụ nữ phải giao ra năm phần trăm cổ phần công ty để không lộ chuyện này ra ngoài.

Hay ở giữa phòng tiệc xa hoa, có một cô gái trẻ đẹp với mái tóc uốn xoắn lộng lẫy, thân hình tươi trẻ nóng bỏng đang khoác tay một người đàn ông tựa hồ đã ngoài năm mươi tuổi. Nếu nói đây là tình yêu bất chấp tuổi tác, thì đến đứa trẻ ba tuổi nó cũng hiểu thứ "tình yêu bất chấp tuổi tác" này có mục đích thật sự là gì.

Hay ở trong căn phòng rộng lớn trên lầu hai, đằng sau cánh cửa được thiết kế nạm vàng tỉ mỉ, mà không làm quá mức khoa trương, lại tỏ rõ được sự xa xỉ nơi đây. Ở giữa căn phòng có một bộ bàn ghế sofa chất liệu bằng da bóng loáng, mềm mại.

Trên ghế đều đã có người ngồi, trong đó có sáu người đàn ông. Trong tay của mỗi người đều đang ôm ấp một cô gái xinh đẹp điểm lệ khác.

Nổi bật nhất trong sáu người đàn ông này chính là một chàng trai trẻ, có ngoại hình vô cùng anh tuấn cùng lãnh khí.

Tự bản thân hẳn sinh ra đã có loại khí chất khiến kẻ khác không rét mà run.

Đó là Ninh Kiến Thần, bên cạnh hẳn chính là một mỹ nữ xinh đẹp tên là Lô Vỹ Tinh.

Hôm nay Lô Vỹ Tinh mặc một bộ váy dạ hội màu xanh biển nhạt, khuôn mặt cô trang điểm nhạt, nhưng lại tôn lên vẻ đẹp thánh nữ khó ai sánh bằng, vẻ đẹp khiến cho những con mắt của năm người đàn ông còn lại trong căn phòng đều nhìn vào đến thèm thường.

Nhìn những ánh mắt kia, trong lòng Lô Vỹ Tinh nổi lên một nỗi sợ khó nói tên.

Trên tay cô vẫn nắm chặt ly rượu thủy tinh trong suốt, cánh môi vẫn nhẹ nhàng nở nụ cười đẹp đến ngây ngất.

Nhưng không ai biết được rằng, cánh tay còn lại của cô đang nắm chặt lấy gấu váy dạ hội, chỉ là cô đang cố tỏ ra bình thản thôi.

Nâng ly rượu trên tay, Lô Vỹ Tinh siết chặt ngón tay thon dài nghĩ tới vừa rồi, Ninh Kiến Thần đã ép cô đi tới đây. Cô quyết liệt không đi, chỉ đơn giản là cô dối hờn, giờ tính trẻ con ra để làm nũng với hẳn.

Cô cũng luôn luôn là như thế với Trịnh Liệt. Thế nhưng hấn lại dùng sức bóp mạng lấy má cô, ép cô vào vách tường, mà ra lệnh rằng: "Nếu em dám không đi, tôi sẽ cho em biết, hai chữ hối hận viết như thế nào."

Được. Được lắm.

Lô Vỹ Tinh cô trước giờ làm việc chưa từng phải sợ ai, bởi vì cô luôn bị Trịnh Liệt quản nên chưa từng có các mối quan hệ bên ngoài.

Nhưng bây giờ thì khác. Cô đành phải nghe theo hấn.

Cô căn môi, hốc mắt nóng ấm quay người bước vào phòng thay quần áo dạ hội.

Trở lại với thực tại.

Lô Vỹ Tinh khẽ mỉm cười, tự cảm thán cho bản thân. Cô hóa ra...

Có chạy kiểu nào thì rồi cũng không tránh khỏi bàn tay của những kẻ quyền lực thâm tóm thế giới của mình.

"Ninh tổng, cậu thật biết nói đùa." Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, thân hình béo nục đang nhăn nhó khuôn mặt, bộ dạng có vẻ như đang rất khó chịu: "Nếu nói vậy chẳng khác nào tôi sẽ..."

"Hử." Ninh Kiến Thần ngược mắt lên, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn người đàn ông kia, Lập tức ông ta liền ngậm miệng lại.

Người phụ nữ trẻ đẹp bên cạnh thấy thế liền đưa bàn tay tựa hồ như không xương của mình vuốt ve cái đùi to béo qua chiếc quần tây của ông ta, liền bị ông ta hất mạnh ta ra.

Cô ta mất hứng, nụ cười trên mặt cứng lại, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt tươi cười mềm mại như nước kia. Cô ta biết điều mà im lặng rót rượu ra ly, đưa cho người đàn ông kia.

Người đàn ông không nói gì, bực tức cầm lấy ly rượu mà uống một hơi hết sạch. Điều đó cho thấy, ông ta đang vô cùng không có hứng thú.

Ninh Kiến Thần thấy vậy cười cười, giơ chiếc ly trong tay lên cao, khoe môi nhếch lên: "Lý tổng, tôi chưa bao giờ nói một câu hai lần. Mà nếu có..." Ninh Kiến Thần nói tới đây, hất hạ chiếc ly trước mặt xuống, hai chân bắt chéo nhau nhìn thẳng vào người đàn ông được gọi là Lý tổng kia, nói ra từng chữ: "Thì kẻ đó không bao giờ nhìn thấy ánh sáng mặt trời vào ngày mai."

Một lời nói ra, cả phòng im lặng, liền cả một động tĩnh nhỏ cũng không có.

Không gian ngột ngạt tựa hồ như chân không thiếu oxi.

"Hahaha... Ninh tổng, Lý tổng. Hai người hôm nay thật có nhã hứng, tôi xin kính hai vị một ly." Một người đàn ông khác lên tiếng giải trừ cái không khí áp bách tràn đầy mùi thuốc súng, sau đó ngửa cổ uống cạn ly rượu đỏ trong tay.

Không ai không biết, lời của Ninh Kiến Thần đã nói thì không ai dám chống lại. Nhưng là bọn họ hợp tác đã lâu như vậy, cũng là lần đầu tiên Ninh Kiến Thần tỏ ra chèn ép bọn họ như vậy.

Hắn là có nguyên do. Nếu nắm bắt được nguyên do này, có thể bọn họ sẽ nắm được cả quyền điều khiển Ninh gia không biết chừng.

Bởi trước giờ....

...Ninh Kiến Thần dù gặp phải chuyện gì cũng rất bình tĩnh. Để làm Ninh Kiến Thần mất bình tĩnh như hôm nay, hẳn không phải là đơn giản.

Người đàn ông vừa đặt ly rượu xuống, một ý nghĩ liền xẹt qua đầu hắn.

Mắt xéch khê liếc sang người đang ngồi bên cạnh Ninh Kiến Thần. Trong đáy mắt tên đó lóe lên một tia quang mang vô định.

Phụ nữ bên cạnh Ninh Kiến Thần là nhiều vô kể, mỗi lần tới dự tiệc hẳn đều mang theo một người khác nhau, chưa từng có ai được hẳn mang đi tới lần thứ hai.

Nhưng mà dạo gần đây hẳn không hề mang theo một người phụ nữ nào bên cạnh, vậy mà hôm nay...

...người phụ nữ này....

Một tia sáng phát ra từ khóe mắt.

Lô Vỹ Tinh có cảm giác lạnh sống lưng, bỗng đưa mắt sang bên trái, đụng ngay phải ánh mắt của người đàn ông vừa nói chuyện đang nhìn chăm chăm vào cô. Người đàn ông kia bắt phải ánh mắt của cô liền nở nụ cười.

NHưng không hiểu sao...

... nụ cười này làm cho Lô Vỹ Tinh nổi lên một cảm giác bất an đến khó tả.

01:00 24/4/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 29: Bị Sàm Sỡ

Lô Vỹ Tinh hơi co rụt vai, đôi vai trần trắng tuyết càng khiến cho cô trở nên mềm yếu, như đang mời gọi người khác đến che chở cho mình.

Nhận thấy được những ánh mắt của những người đàn ông còn lại trong phòng đều đang hướng mắt về phía Lô Vỹ Tinh như một lũ thú hoang đói khát mời. Trong lòng Ninh Kiến Thần nổi lên điểm không vui, tay đang cầm lấy ly rượu thủy tinh của hắn khẽ siết chặt lại, cố ngăn cản cho bản thân không mất bình tĩnh.

Hắn không nói gì, đứng dậy, nói: "Xin lỗi các vị, tôi cần đi toilet."

Nói xong liền không chút chần chừ nào mà lập tức đi về phía cửa, mở cửa ra mà đi mất.

Ninh Kiến Thần đi vào trong toilet, hắn cúi người, hai tay chống xuống bồn rửa tay. Sau đó hắn nắm thật chặt nắm đấm, dùng sức đấm thật mạnh lên thành bồn rửa tay.

Hai hàm răng nghiến chặt lại với nhau.

KHỐn kiếp. Thật không hiểu tại sao hắn lại trở nên mất bình tĩnh như thế này. Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào.

Lúc nhìn thấy những ánh mắt như hổ vồ mời của bọn họ nhìn Lô Vỹ Tinh, hắn chỉ muốn lại lại ăn tươi nuốt sống bọn chúng. Xé nát đi những ánh mắt vô lại kia.

Thật điên rồi.

Ninh Kiến Thần hẳn điên vì Lô Vỹ Tinh mất rồi.

Lô Vỹ Tinh vì bị Ninh Kiến Thần bỏ lại, mà hiện tại chỉ có mình cô ở lại đây để đối phó với những ánh mắt đòi bại kia.

Lô Vỹ Tinh cầm chặt lý thủy tinh, cô đưa chiếc ly thủy tinh kề sát miệng, nhấp một ngụm. Động tác tuy miễn cưỡng nhưng lại rất thanh lệ, tựa hồ như làn gió mềm mại của thiên sứ.

Chỉ là... cô luôn cảm thấy sợ hãi. Một nỗi sợ hãi toát ra từ người đàn ông khi này vẫn luôn ám ảnh lấy cô.

Lô Vỹ Tinh đang suy nghĩ, lại cảm nhận được một bàn tay thô to chạm vào lưng mình khiến cho cô giật mình mở lớn hai mắt.

Đùa... là đang đùa đúng không?

Bàn tay của người này đang trượt từ lưng cô đi xuống dưới, xuống dưới mông cô.

Ngón tay đang cầm ly rượu của Lô Vỹ Tinh khẽ run rẩy.

Cô biết những nhân vật ở đây đều có quyền lực rất lớn, nên cô không dám làm mất mặt ai ở đây. Bởi nếu lỡ làm hấn mất hứng thì cho dù là Ninh Kiến Thần cũng tổn thất không nhỏ. Cô không muốn vì cô mà hấn phải mất đi.

Cô chịu đựng một chút vậy, dù sao ở nơi này, giữa thanh thiên bạch nhật, trước mắt bao nhiêu người như vậy thì chắc hẳn sẽ không có ai có đủ gan dám làm chuyện gì quá trớn đâu.

NHưng là cô đã sai.

Bàn tay kinh tởm kia của người đàn ông to béo bên cạnh càng ngày càng làm càn. Vì hôm nay cô mặc bộ váy dạ hội hở lưng nên phần lưng không hề được vải che phủ. Không những thế, phần vải còn trễ rất sâu xuống phía dưới, chỉ vừa đủ để che đi chiếc quần lót bên trong.

Bàn tay ghê tởm kia được nước lấn tới, miệng ông ta nhìn thấy Lô Vỹ Tinh vẫn ngồi im không có phản ứng lớn thì nở nụ cười. Tốt lắm, tốt lắm.

Biết điều như thế là tốt lắm.

Vừa bị tên Ninh Kiến Thần miệng còn hôi sữa đồn ép, bây giờ ông ta đang vô cùng phần nộ, lại gặp ngay một người phụ nữ xinh đẹp lại biết điều như thế này, còn gì hơn chứ.

Nếu cô ta dám lên tiếng, ông ta sẽ rút khỏi Ninh gia, sẽ cho Ninh Kiến Thần biết, nếu như không có những con cáo già lão luyện như ông ta dẫn thân, cống hiến thì một thằng ranh con chưa từng ném trái mùi đời như hăn sẽ có thể ngồi được trên cái ghế kia sao?

Nếu như hăn không phải sinh ra đã ngậm muống vàng, với danh phận là con trai độc tôn của Ninh gia thì hăn có quyền ở đây mà tạo ra uy hiếp đối với ông ta sao?

Để giải tỏa, ông ta sẽ trút hết lên đầu của con đàn bà bên cạnh hăn. Dù gì cũng chỉ là một ả đàn bà ngu ngốc, không đáng một xu, nhưng là để cho người phụ nữ của mình bị người khác đùa giỡn thì cũng rất là mất mặt đấy Ninh Kiến Thần.

Có điều...

Mất mặt thì sao? Chẳng lẽ vì một con đàn bà rẻ mạt mà hăn dám trở mặt với ông ta? hahaha.... Đối với đàn ông, thì đàn bà chẳng qua chỉ là một

công cụ để phát tiết. Với cả...

Ông ta biết rõ, con cáo non Ninh Kiến Thần đủ thông minh để phân biệt được, con đàn bà này và lợi ích đến từ ông ta thì cái nào quan trọng hơn.

NGhĩ tới khuôn mặt bị mất mặt của Ninh Kiến Thần mà không làm được gì, ông ta chỉ như muốn hét lên vì sung sướng.

Bàn tay của ông ta lại càng càn rỡ, vuốt ve lấy tấm lưng trần trơn mượt của Lô Vỹ Tinh, sau đó còn không khách khí mà luồn vào bên trong váy dạ hội, rồi lại dần dà đi xuống dưới, chạm tới mép quần lót của cô.

Lô Vỹ Tinh giật thót tim khi bàn tay ông ta còn không nể mặt mà chui tọt vào bên trong quần lót, sờ nắn cặp mông đầy đà mềm mại của cô, rồi từ từ đi ra phía trước.

Lô Vỹ Tinh cắn chặt răng, thân thể run lên càng mãnh liệt. Cô đưa đôi mắt nhìn những người xung quanh. Cô tưởng bọn họ không hay biết gì, đang muốn làm ám hiệu để nhờ giải cứu, lại phát hiện ra, tất cả ánh mắt của bọn họ đều đang đổ dồn về cô.

Chuyện này...

Chuyện này...

Sao bọn họ lại có thể làm ngơ như không biết gì như vậy trong khi ánh mắt của họ đều đang chăm chú nhìn cô?

Sao bọn họ có thể giả mù rồi bày ra những nụ cười đáng sợ như vậy mà nhìn cô?

Ninh Kiến Thần. Hắn đang ở đâu.

Ninh Kiến Thần. Nhanh quay lại.

Ở đây đáng sợ quá. Cô muốn quay về.

Ở một góc tối, đáy mắt tinh xảo như lưỡi dao chọt xẹt qua một tia sắc bén. Trên khóe môi mỏng của hắn nhẹ nhàng nhếch lên, bày ra một bộ đang xem kịch vui, trong đôi con mắt sắc bén hiện lên thú vị cùng chờ mong.

21:34 3/5/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 30: Nổ Súng

Ở một góc tối, đáy mắt tinh xảo như lưỡi dao chọt xẹt qua một tia sắc bén. Trên khóe môi mỏng của hắn nhẹ nhàng nhếch lên, bày ra một bộ đang xem kịch vui, trong đôi con mắt sắc bén hiện lên thú vị cùng chờ mong.

Chờ mong....

Nào Ninh Kiến Thần thân kính. Nhìn thấy người phụ nữ này bị thế này thì Ninh tổng của chúng ta sẽ như thế nào đây?

Nếu như là giải cứu cho cô gái này. Thì chắc chắn rồi, cô ta chính là điểm yếu của Ninh Kiến Thần.

Còn nếu không quan trọng đối với hắn, thì cho mọi người cùng nhau thỏa mãn một chút cũng không sao. Dù là hắn sẽ có chút mất mặt nhưng hắn sẽ chẳng quan trọng bằng lợi ích thương trường.

Nào nào... haha... cho tôi thấy đi Ninh thiếu. Nóng lòng quá đi.

Choang....

Bỗng tiếng thủy tinh vỡ vụn phá tan không khí ám muội trong phòng. Thay vào đó là ánh mắt ngạc nhiên cùng kinh hãi của tất cả những người đang có mặt trong phòng.

NHững mỹ nữ tha thướt gặp được thiên thời địa lợi liền hét lớn, ưỡn ẹo mà khép nép vào lòng người đàn ông bên cạnh mình.

"Sợ quá đi... ai da... Mạnh tổng, Liễu nhi sợ quá. Ngài phải che chở cho Liễu nhi đây."

"Ôi... Bát tổng, ngài nhìn người phụ nữ này điên mất rồi, tiểu Ngọc sợ ngài sẽ bị thương mất."

...

Những âm thanh kia cứ văng vẳng ra, nhưng Lô Vỹ Tinh hiện tại không hề hay biết gì. Trong đầu cô hiện giờ đang vô cùng trống rỗng. Đôi mắt như vô hồn nhìn vào người đàn ông vừa này đã sàm sỡ mình.

Trên tay cô là một mảnh thủy tinh sắc nhọn đang chĩa thẳng trước mặt ông ta khiến ông ta khô máu.

Tay ông ta run run chỉ vào Lô Vỹ Tinh: "Cô... cô đừng có mà làm bậy. Tôi nói cho cô biết... Tôi... Áaaa..."

Còn chưa nói xong, trên mặt ông ta đã xuất hiện một vết rạch sâu. Máu trên miệng vết rạch kia đang rỉ ra, sau đó chảy xuống.

Ông ta cảm thấy có chất lỏng ươn ướt trên má, liền đưa tay lên sờ, lập tức hét toáng lên: "Á... cô điên rồi."

"Áaaaaa....." Những tiểu thư xinh đẹp yếu đuối này giờ ngay lập tức hét lên như gặp phải quỷ.

Thấy Lô Vỹ Tinh như kẻ mất hồn, vẫn dơ mảnh thủy tinh trước mặt, bước chân như có như không mà bước lên trước một bước. Ông ta liền rút từ bên hông ra một khẩu súng ngắn.

"Cô rút khỏi đây. Rút!"

Nói xong, ngón tay ông ta liền bóp cò.

Đoàng!

Đoàng! Đoàng!

Ba tiếng súng nổ liên tục. Sau đó Lô Vỹ Tinh ngã xuống.

Bịch một tiếng.

Mang theo sự tĩnh lặng. Mang theo sự hoảng loạn cùng thích thú.

Đôi mắt vô hồn của Lô Vỹ Tinh dần khôi phục. Cô cảm thấy thân thể mình nặng đi, trên ngực có một chất lỏng thấm ướt váy dạ hội.

Gì vậy?

Cô cố gắng nhìn xuống ngực, nhưng lúc này cô lại không thể thấy gì mà đập vào mắt cô lại là một thân ảnh to lớn đang nằm trên người.

Người này... người này...

"Lý Huân Hy. Tinh lại đi. Anh làm sao vậy?"

"..."

"Sao anh lại ở đây? Nhanh dậy đi."

"..."

"Huhuhu...anh đừng làm em sợ. Sao lại nhiều máu như thế này. Huhu..."

Cả căn phòng hiện giờ yên lặng như tờ. Chỉ có tiếng khóc của Lô Vỹ Tinh vang khắp tới từng góc ngách.

Cạch!

Cánh cửa được mở ra. Ninh Kiến Thần vừa định bước chân vào thì liền nhìn thấy một cảnh tượng chói mắt.

Lô Vỹ Tinh đang ôm chặt lấy Lý Huân Hy bất động mà khóc lóc đến thảm thương. Còn Lý Huân Hy thì máu đang trào ra ướt thấm cả chiếc vest màu trắng sữa.

Chết tiệt!

Hắn mới đi khỏi có hai phút mà đã xảy ra chuyện.

Ninh Kiến Thần đi vào, bước chân chặc chẵn lại rất có tiết tấu. Cộng thêm khí chất băng lãnh toả ra từ khắp toàn thân khiến cho mấy người trong phòng không tự giác mà khẽ run lên.

Hắn dừng chân lại bên người Lô Vỹ Tinh. Hai tay bỏ túi quần. Ung dung đưa mắt quét qua tất cả một lượt, sau đó nâng cằm, nói: "Là ai?"

Một giây... hai giây... ba giây...

Im lặng!

"Tôi hỏi lại một lần nữa. Ai?" Khuôn mặt không lộ ra bất cứ một cảm xúc nào nhưng sự lạnh lẽo trong từng chữ đều rất rõ ràng.

"Là... là tôi." Người đàn ông kia sau vài giây kinh sợ thì cũng lên tiếng.

Trong vài giây kia, ông ta đã phân tích rất rõ ràng về lợi ích thương trường và một ả đàn bà. Không đúng, người bị thương không phải là con đàn bà kia, mà là một thằng đàn ông.

Vậy thì càng không có khả năng Ninh Kiến Thần lại không biết phân biệt nặng nhẹ.

Nhưng là ông ta đã nhầm.

Với lối suy nghĩ đó thì ông ta đã nhầm, và với câu thú nhận kia, ông ta đã sai lại càng sai.

Bởi vì sau khi nói xong, gần như là ngay lập tức, Ninh Kiến Thần đã cầm súng trong tay từ lúc nào.

"Đoàng!"

Dường như còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Hai mắt ông ta mở lớn, miệng mấp máy nhưng không nói ra nổi chữ nào. Thanh âm bị chặn lại nơi cuống họng. Chỉ có thể đọc qua khẩu hình miệng một câu nói: "Mày. Sẽ. Phải. Hối. Hận."

Nói xong câu nói kia, dường như ông ta vẫn còn chưa thoả mãn, gục xuống, hai mắt vẫn mở trừng nhìn về phía Ninh Kiến Thần như thể muốn ăn tươi nuốt sống hẳn.

Chỉ là, với hoàn cảnh hiện tại thì đến đạu hũ còn không ăn nổi. Huống gì là một Ninh Kiến Thần uy chấn thương trường.

10:16 6/5/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 31: Cái Giá Phải Trả Là Như Thế Nào

Người đàn ông kia nằm xuống

Ninh Kiến Thần vẫn đứng đó, chiếc súng ngắn trong tay bị vứt mạnh xuống sàn nhà.

Hắn quay người, nhìn Lô Vỹ Tinh. Cô vẫn đang nằm dưới sàn, ôm lấy thân ảnh của Lý Huân Hy mà chảy nước mắt.

"Huhu... anh Huân Hy. Tinh dậy đi... hu... tinh dậy đi mà..." Cánh tay trắng nõn của Lô Vỹ Tinh lay lay người Lý Huân Hy nhưng anh vẫn nằm đó, hai mắt nhắm lại.

"Đừng chết mà... huhu..."

Cô lại như thế rồi. Lô Vỹ Tinh dùng ngón tay thon dài quẹt đi nước mắt. Cô lại không làm chủ được bản thân rồi.

Lô Vỹ Tinh là một bệnh nhân đặc biệt, mắc phải chứng bệnh không thể kiểm soát bản thân khi bị kích động mạnh.

Mỗi lần cô bị kích động là một lần cô lại trở nên vô hồn, đầu óc trống rỗng và thường tự làm tổn thương bản thân.

Bác sĩ nói, đó là vì tâm lý của cô không thể xoá bỏ đi được sự tổn thương trong quá khứ. Là vì quá khứ của cô đã phải chịu đả kích quá lớn so với sức chịu đựng của cô, vậy nên để bảo vệ bản thân khỏi những tổn thương tương tự, bộ não của cô tự động biến cô trở thành một kẻ hoàn toàn khác.

Một kẻ dám tự thương tổn mình, và còn dám giết người mà không hiện lên một tia cảm xúc nào.

Đây không phải là bệnh đa nhân cách, bởi mỗi lần cô bị như vậy, cô hoàn toàn tỉnh táo, chỉ là không thể điều khiển được hành vi của mình, không những thế, những xúc cảm xấu lại lớn lên đến mức tựa hồ như bùng nổ.

Căm phẫn, tức giận, sát ý... dâng lên khiến cho chính cô cũng cảm thấy thoải mái.

Trịnh Liệt nhiều lần bắt cô phải sang Mỹ để tới gặp Mạc Thuần Uy, bạn thân của anh ấy, Trịnh Liệt nói Mạc Thuần Uy có cách chữa khỏi bệnh cho cô. Nhưng là cô không muốn. Cô không cần người anh trai kia can thiệp vào mọi việc của cô.

Cuộc sống này là do cô quyết định, không có bất cứ ai có quyền được quyết định thay cô.

Ninh Kiến Thần nhìn thấy Lô Vỹ Tinh vẫn cứ không buông Lý Huân Hy ra, hẳn liền nổi lên cảm giác tức giận.

Cô là người phụ nữ của hắn, vậy mà lại đi ôm ấp một người đàn ông khác trước mặt hắn, trước mặt bao nhiêu người như thế này.

Ninh Kiến Thần cố kiềm chế, găm nhẹ giọng: "Đứng lên."

"Hu... Lý Huân Hy..."

"Tôi bảo đứng lên cơ mà." Ninh Kiến Thần hét lớn khiến cho tất cả mọi người đang căng thẳng bỗng chốc giật bản mình.

Ai nẫu đều liếc lấy nhau, kẻ nhú mắt, người khẽ lắc đầu. Chỉ có duy nhất một người ở trong góc tối kia, vẫn nhàn nhã uống một ngụm rượu, khoé miệng cong lên nham hiểm.

Trong bóng tối, ánh mắt hần được ánh sáng chiếu vào, loé lên một tia nguy hiểm.

Ninh Kiến Thần cầm lấy tay Lô Vỹ Tinh kéo cô đứng lên nhưng mà cô lại dùng sức cự lại. Cô phải đưa Lý Huân Hy tới bệnh viện. Cô phải nhanh chóng...

Còn đang mông lung thì cơ thể cô bỗng nhiên nhẹ bẫng. Qua làn nước mắt đang mờ nhạt ẩn hiện, cô thấy được mình đang được Ninh Kiến Thần bế trên tay.

"Thần... thả em xuống. Cứu... huhu... em biết lỗi rồi... nhưng em phải cứu Lý Huân Hy...hu... em phải đưa anh ấy vào bệnh viện..."

"Các người còn ngồi đây làm gì? Mau gọi cấp cứu." Ninh Kiến Thần không quan tâm đến lời nói trong tiếng nấc của Lô Vỹ Tinh, hần hét lớn với người trong phòng.

Nhìn vẻ mặt như muốn phát ra hoả của Ninh Kiến Thần, mọi người vốn đang hoảng loạn lại càng cuống cuồng tay chân bấn loạn gọi cấp cứu để gọi.

Ninh Kiến Thần quay người, bước ra khỏi phòng. Trước khi ra khỏi còn không quên bỏ lại một cỗ lãnh khí đáng sợ ở phía sau.

Lô Vỹ Tinh nằm trong vòng tay rắn chắc của Ninh Kiến Thần

Khuôn mặt cô ướt đẫm như con mèo nhỏ bị ức hiếp.

Cảm nhận được sự tức giận trong bước chân mang theo uy khí giẫm mạnh xuống nền nhà của Ninh Kiến Thần.

Lô Vỹ Tinh nảy sinh một loại cảm giác sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên cô thấy hấn tức giận đến thế này.

Vì sao chứ? Vì sao lại tức giận? Là đang giận cô sao?

Còn chưa hiểu rõ vấn đề, Ninh Kiến Thần đã đá văng cánh cửa phòng trước mặt, sau đó bước nhanh vào trong rồi quăng mạnh cô xuống giường.

Lưng cô va chạm mạnh với chiếc giường cũng có điểm trở nên đau, cô nhăn mũi, hơi nhíu nhíu hai hàng lông mày.

"Đau..."

Lô Vỹ Tinh còn chưa nói hết, bên tai lại vang đến âm thanh kim loại va chạm nhau.

Không cần nhìn cũng biết, đó là Ninh Kiến Thần đang cời thắt lưng.

Vội vàng mở hai mắt ra, một thân hình to lớn liền ập đến, đè lên người cô.

Sức nặng của hấn khiến cô khó thở. Lô Vỹ Tinh hốt hoảng xua tay đẩy hấn ra.

"Aaa... anh tránh ra. Đừng tới đây...." Tâm lý hiện tại của cô đang vô cùng hoảng loạn.

Ninh Kiến Thần một tay nắm chặt lấy hai cổ tay của Lô Vỹ Tinh, tay còn lại dùng sức siết chặt lấy cằm của cô, gằn giọng: "Tôi đã nói em chỉ được là của tôi. Vậy mà hôm nay em dám ôm người đàn ông khác trước mặt tôi. Lô Vỹ Tinh, hôm nay tôi sẽ cho em biết hậu quả của việc coi thường lời nói của tôi là như thế nào."

Nói xong, ROETTT một tiếng, chiếc váy trên người Lô Vỹ Tinh bị xé rách.

17:22 31/5/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 32: Ăn Chết Em (1)

"Tôi đã nói em chỉ được là của tôi. Vậy mà hôm nay em dám ôm người đàn ông khác trước mặt tôi. Lô Vỹ Tinh, hôm nay tôi sẽ cho em biết hậu quả của việc coi thường lời nói của tôi là như thế nào."

Nói xong, ROETTT một tiếng, chiếc váy trên người Lô Vỹ Tinh bị xé rách.

Cô nhắm chặt hai mắt, há miệng muốn hét lên, lại lập tức bị chặn lại bởi bạc môi lạnh của Ninh Kiến Thần cuồng dã gặm cắn.

Lúc này Lô Vỹ Tinh chỉ còn có thể phát ra những tiếng ậm ừ đứt quãng. Hơi thở nóng hổi của Ninh Kiến Thần phả vào mũi cô, chiếc lưỡi của hắn luồn lách như con lươn trơn tuột chạy loạn trong miệng cô, bàn tay hắn siết mạnh hai cổ tay cô ở trên đỉnh đầu khiến cho nơi cổ tay trở nên đau buốt.

Nhưng hiện tại cô không đau vì điều đó. Cái cô đau là nơi lồng ngực.

Khó thở quá!

Thả cô ra. Mau buông tha cho cô.

Lô Vỹ Tinh giãy dụa, nhưng càng dẫy dụa lại càng khiến cho Ninh Kiến Thần càng hung dữ hơn. Hắn điên loạn muốn chiếm giữ cô. Điên loạn muốn bắt nốt cô ở bên cạnh, làm của riêng.

Hắn dùng tay còn lại vứt hết những mảnh vải vụn vặt còn sót lại trên người Lô Vỹ Tinh. Sau đó vươn tay cầm lấy một mảnh vải đang vương vãi

trên giường rồi buộc chặt tay cô với chiếc cọc nhỏ đầu giường.

Lô Vỹ Tinh lập tức bị trói lại với hai tay vươn lên đỉnh đầu, bộ ngực tuyết trắng cũng vì thế mà ưỡn cao, nụ hoa mẩn cảm chạm tới da thịt nơi lồng ngực rắn chắc của hấn qua lớp áo sơ mi.

Miệng cô vẫn bị hấn cuốn lấy, không khí trong khoang não dần dần mất đi khiến cho khí lực toàn thân như cạn kiệt.

Lô Vỹ Tinh bắt đầu thở dốc.

Chân cô quấy đạp, đầu gối không cẩn thận đụng phải hạ bộ đang căng trướng của Ninh Kiến Thần.

Hấn bị đột kích bất ngờ liền gầm nhẹ một tiếng. Cắn chặt răng, nói: "Lô Vỹ Tinh. Em cố ý?"

Nói xong, hấn giật phăng đi chiếc áo sơ mi còn lại trên người mình, sau đó đè trên thân thể trần truồng của Lô Vỹ Tinh. Cảm nhận được sự mềm mại đến mê hoặc của bộ ngực đang cao ngạo đứng lên thì hấn lại ham muốn nhiều hơn. Hấn di chuyển lồng ngực, cố ý để cho hai bộ ngực cọ xát vào nhau.

Nụ hoa vì bị làn da màu đồng nóng hổi mạnh mẽ của Ninh Kiến Thần ép chặt mà kích thích phóng ra nguồn điện lan toả khắp toàn thân.

Cô rùng mình một cái. Đầu óc Lô Vỹ Tinh lúc này trở nên quay cuồng, hai mắt mờ mịt bị che kín bởi kích tình.

Lúc đó, trong đầu Lô Vỹ Tinh lại bỗng nhiên xuất hiện sự phản kháng nhỏ nhoi.

Không được! Cô không thể bị hấn muốn làm gì thì làm. Cuộc đời cô không phải để làm thứ mà kẻ khác có thể điều khiển trong lòng bàn tay

được.

Nghĩ vậy, Lô Vỹ Tinh há miệng, cắn mạnh một cái.

Một thứ chất lỏng tanh nồng ngay sau đó xông thẳng vào khứu giác, đến vị giác của cô.

Nhưng hiện tại cô không cần biết, cô chỉ muốn hét lên rằng: "Ninh Kiến Thần, đồ điên này. Anh thả tôi ra. Tôi không phải là đồ chơi của anh."

Chát!

Một cái tát giáng mạnh xuống bờ mông trắng nõn của Lô Vỹ Tinh.

Cô cắn răng nhú mào để không kêu đau.

Cảm giác bỏng rát nhưng lại vô cùng khoái cảm khiến cho cô rớm nước mắt.

Lô Vỹ Tinh cắn môi dưới, âm thanh phát ra không thể tròn chữ liền chỉ có một chữ "ưmmm"...

Thứ âm thanh ma quái, bàn tay Ninh Kiến Thần cũng theo đà mà ma quái theo.

Hắn đưa tay nắm trọn bầu ngực cô, xoa nắn, nhào nặn đến không thể nhìn ra hình dạng ban đầu của nó.

Môi hắn ẩm ướt, liếm nhẹ từ vành tai đến cổ, lại xuống ngực, xuống chút nữa, xuống thêm chút nữa.

Môi hắn dừng lại ở vùng tam giác giữa hai chân cô liền dừng lại.

"Anh thả ra... hu... thả ra..."

"Thả? Để em đi với Lý Huân Hy sao?" Ninh Kiến Thần khẽ nhếch môi cười nhạt: "Tôi không cho phép."

Hắn đưa tay tách hai chân thon dài ra, mật huyết u mê hiện rõ mồn một trước mắt hắn. Lô Vũ Tinh xấu hổ muốn kháng cự, khép chặt hai chân lại, nhưng Ninh Kiến Thần giữ chặt hai chân cô khiến cô không thể nhúc nhích.

"Ấm ướt rồi." Giọng nói của hắn khàn đặc, mang theo mùi vị dục ái. Ninh Kiến Thần đưa mắt nhìn lên, hỏi: "Nơi này của em thiếu thốn lắm sao? Vậy thì hôm nay tôi sẽ... ăn chết em."

7:28 23/6/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 33: Ăn Chết Em (2) Sm

"Vậy thì hôm nay tôi sẽ ăn chết em."

Nói xong, Ninh Kiến Thần liền dùng ngón tay đâm thẳng vào bên trong hoa huy*t đã ẩm ướt. Lô Vỹ Tinh bất ngờ liền hét lớn một tiếng rồi cong mông lên.

Ninh Kiến Thần lại vươn lưỡi đi lên, hôn lên từng tấc da thịt trên người Lô Vỹ Tinh. Sau đó ngẩng đầu lên nói: "Em đúng là sinh ra để câu dẫn đàn ông mà."

Ninh Kiến Thần lại ngậm lấy nụ hoa phía trước ngực, dùng đầu lưỡi liếm lấy nụ hoa, sau đó cắn nhẹ, rồi mút mạnh và chặt như thể trẻ con đang bú sữa.

Lô Vỹ Tinh bị cảm giác vừa lạ lẫm vừa quen thuộc làm cho đầu óc như lơ lửng, hai đôi tuyết bị gặm cắn méo mó, đôi chân thon dài thì bị Ninh Kiến Thần tách rộng ra, hoa huy*t bị dị vật xâm nhập có chút co bóp mà mút lấy ngón tay của hắn.

Hạ thân của Ninh Kiến Thần đã căng trướng nhưng hắn vẫn cố kiềm chế chưa đưa vào trong thân thể cô, bởi vì hắn muốn cô phải kêu khóc cầu xin hắn đâm vào bên trong cô, kêu khóc muốn nó chôn ở trong thân thể cô mà bắn ra.

Đầu ngực mẫn cảm truyền đến khoái cảm, Lô Vỹ Tinh cắn chặt môi, tuyết đối không khuất phục trước khoái cảm chết tiệt này, cô cũng có tôn nghiêm của chính mình.

" Em còn ngại ngần gì chứ? Thân thể em có chỗ nào tôi chưa từng sờ qua sao? Ở đây? Hay là... ở đây?." Một tay của hân vẫn ra vào bên trong cô, tay còn lại dừng lại tại những nơi mẫn cảm như ngực, rồi lại hạt đậu nơi u cổ mỗi khi hân nói chữ "ở đây".

Lô Vỹ Tinh như có như không co chặt chân muốn khép lại.

"A...dừng...." Lô Vỹ Tinh ngâm nga.

Ninh Kiến Thần cắn nhẹ vành tai Lô Vỹ Tinh: "Tôi sẽ làm cho em vui vẻ, đến chết cũng không quên được đêm nay."

Mặt Lô Vỹ Tinh đỏ ửng, toàn thân nóng bừng.

Nơi hạ bộ bị ngón tay hân cọ xát càng chảy ra nhiều dịch, theo bờ hông cong chảy xuống ướt hết cả một vùng nệm.

Đến lúc này thì Lô Vỹ Tinh đã khó có thể chịu đựng thêm được nữa liền ưỡn cao hông để ngón tay của Ninh Kiến Thần có thể đi vào sâu hơn bên trong mình.

Nóng quá. Muốn hơn nữa.

Muốn thứ gì đó thật thô thật to đâm vào bên trong rồi chôn vùi trong đó.

Tiểu huyết ngứa quá, bất giác hai chân Lô VỹTinh lại không tự chủ mà mở rộng ra hơn như mời gọi.

Đầu óc cô lúc này trống rỗng, hiện tại cô không biết gì hết. Chủ biết là bản thân đang vô cùng khó chịu muốn hân đi vào.

Miệng Lô Vỹ Tinh mấp máy nhưng lại không thành tiếng.

Ngón tay cô nắm lấy tóc phía sau gáy Ninh Kiến Thần mà giật nhẹ.

"Ngoan. Nói em muốn tôi đâm vào em."

Lô Vỹ Tinh vẫn cắn răng, hai mắt mờ đục.

"Vậy thì..." ngón tay trong hoa huy*t dừng lại, rút ra.

"Á...muốn... đừng dừng lại."

"Hử...? Muốn gì?" Hả xấu xa giả vờ không hiểu.

Lô Vỹ Tinh lúc này đã bị đục vọng che lấp, trong đầu chỉ còn lại sự hâm muốn tình đục cần được lấp đầy: "muốn... Muốn gậy th*t của anh đâm vào bên trong em."

"À... ra vậy. Em đã muốn thì tôi sẽ cho em."

Nói xong Ninh Kiến Thần lấy hai mảnh vải bị xé từ chiếc váy của Lô Vỹ Tinh buộc chân cô với giường, chân cô liền tách rộng ra thành hình chữ V.

Ninh Kiến Thần đứng dậy đi tới chiếc tủ ở cuối phòng, mở ra. Lấy một cây đấm bóp từ trong đó ra.

(Na: Na viết SM các cậu ạ.)

Nhìn thấy cây đấm bóp to lớn ở trong tay Ninh Kiến Thần, khuôn mặt của Lô Vỹ Tinh có chút thất sắc.

Không phải... không phải hẳn định...

Còn chưa kịp nghĩ xong, Ninh Kiến Thần đã đi tới, ngón tay tác cánh hoa ướp nhẹ của cô ra hai bên sau đó mạnh bạo đâm cây đấm bóp vào bên trong hoa huy*t chật hẹp.

Bất ngờ, Lô Vỹ Tinh hét lớn một tiếng, toàn thân co quắp lại.

"Á....ừm..."

Cây đấm bóp to lớn được làm bằng kim loại lạnh như băng chọc mạnh vào âm đ*o, sít sao đong đầy bên trong, Lô Vỹ Tinh đỏ mặt há miệng, khoái cảm ở trong thân thể bùng nổ như bị điện giật, nhục huyết có chút co bóp.

"Thế nào? Lớn thế này vẫn không đủ thoả mãn em sao? Thật là dâm dăng mà."

Ninh Kiến Thần cười tà, khẽ động cây đấm bóp khiến cho hoa huy*t càng trở nên khẩn trương.

Thân thể của Lô Vỹ Tinh nổi lên từng tầng lớp lớp vệt đỏ hồng.

Bàn tay của hắn cầm lấy chuôi cây đấm bóp: "Chuẩn bị nhé, lần này sẽ vào hết bên trong em đấy."

Dùng một chút sức, Ninh Kiến Thần động ngón tay, toàn bộ cây đấm bóp bằng kim loại được hắn đẩy vào bên trong hoa huy*t. Dường như còn chạm đến cả tử cung khiến chi Lô Vỹ Tinh há hốc mồm, cong lưng lên, khẽ co giật.

"Thế nào tiểu bảo bối? Rất khoái lạc đúng không?"

15:24 27/6/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 34: Ăn Chết Em (3) Sm

Cây đấm bóp to lớn đang ở trong hoa huy*t, to tới mức Lô Vỹ Tinh lúc này chỉ biết há miệng mà không thể thốt nên lời nào.

Trong mắt cô đầy sự vui thích cùng đau khổ hoà lẫn với nhau. Từng mảnh từng mảnh hồng nhuận hiện lên trên da thịt trắng muốt.

Toàn thân Lô Vỹ Tinh căng cứng cong lưng lên, miệng nhỏ phía dưới cố gắng mở lớn hết mức mà vẫn chỉ có thể thấy một vòng tròn hình chữ O đang cắn mút chặt lấy cây đấm bóp, Lô Vỹ Tinh tự cảm nhận được nhục thịt đang co bóp dữ dội.

Ninh Kiến Thần nhìn Lô Vỹ Tinh khẽ cười tà, bàn tay cầm lấy chuôi cây đấm bóp mà đút vào rồi lại rút ra cắm vào, kèm với tiếng nước dính dính nhèm nhẹp là tiếng rên rỉ đứt quãng của Lô Vỹ Tinh.

Ngón tay Lô Vỹ Tinh bấu chặt vào ga trải giường, nhăn nhúm. Ngón chân co quắp lại, muốn khép chặt hai chân nhưng lại bị trói ở chân giường nên chỉ có thể cựa quậy trong bất lực.

Đầu lưỡi thô ráp của Ninh Kiến Thần liếm láp nụ hoa mẫn cảm trước ngực Lô Vỹ Tinh, liếm lên từng tắc da thịt khiến cả người cô từ cổ đến hai bầu ngực trở nên ướt đẫm.

Khoái cảm từ đâu tới, từ từ tăng lên và lan toả khắp toàn thân khiến cho cả người cô xó cảm giác bứt rứt như kiến cắn, vừa đau khổ lại vừa khoái lạc muốn hơn nữa.

" A...ừm... Không cần...aa..." Lô Vỹ Tinh chịu không nổi lắc lắc đầu, ngón tay càng siết chặt lấy ga trải giường.

Như thế này sẽ chết mất. Cô sẽ chết mất.

Không cần, thật sự không cần..

Nhưng hăn dường như không nghe mà càng liếm láp càn quấy hơn, há miệng cắn nhẹ từng tí từng tí một, bàn tay cầm lấy cây đấm bóp vẫn đều đặn cắm vào rút ra. Cô cảm thấy tiểu huyết co rút lại, ôm chặt lấy thân cây đấm bóp như là không muốn nó động thêm bên trong cô nữa.

Khoái cảm quá bức người, cô khó nhịn vắn vẹo cặp mông đầy đặn: "Làm ơn.. Á... đừng động nữa... huhu.. xin anh... huhuhu... đừng mà...á... không được... cầu xin anh không được... aaa..."

" Em như thế này là đang bảo tôi hãy chà đạp em hơn nữa sao." Hăn ngẩng đầu lên: "Nơi này của em đang bóp rất chặt đấy. Cây đấm bóp khó động rồi."

" Quả nhiên là chỉ như thế này thôi thì hăn sẽ không thể thỏa mãn được em nhỉ." Nói xong Ninh Kiến Thần đứng lên, cảm nhận được dị vật to lớn bên dưới không còn động thì Lô Vỹ Tinh mờ nhạt thở ra một hơi, hốc mắt lúc này đã ướt át.

Nhưng không biết từ đâu trong tay hăn đã có thêm một đồng thứ linh tinh.

"Trước khi ăn món chính thì chúng ta ăn điểm tâm đã chứ?"

"Điểm... điểm tâm?" Đầu óc Lô Vỹ Tinh mơ hồ.

"Đúng vậy bảo bối. Chơi SM một lúc nhé?!"

Trong căn phòng rộng lớn tràn ngập mùi dâm mỹ

Không khí, gió và tiếng rên rỉ trầm thấp hoà quyện với nhau như một bản giao hưởng tự nhiên đẹp đẽ.

Trên giường...

Hai thân thể trần truồng, một to lớn mạnh mẽ với làn da màu đồng và những cơ bắp săn chắc, một mảnh mai thanh thoát với làn da trắng mịn tràn ngập những dấu vết đỏ tím trên da thịt.

Người đàn ông kia bước lại bên giường, trên tay cầm đủ thứ kỳ lạ: "Bảo bối, chơi SM một lúc nhé?" Hắn cười, cười đến vô tội.

"Không... không... không..." Lô Vỹ Tinh hét lên khi thấy Ninh Kiến Thần đang cầm một cây nến và đốt cháy nó.

Hắn định làm gì?

Trong lòng Lô Vỹ Tinh đột nhiên sợ hãi.

Một giọt nhĩ xuống.

"Áaaaaa...." Lô Vỹ Tinh hét lớn, cong người lại khi giọt nến chảy ra vì nóng đỏ xuống trên bắp đùi của mình.

Nóng rát. Toàn bộ xúc giác lúc này như tụ lại một chỗ duy nhất là nơi mà giọt nến vừa rơi xuống.

"Á...á... dừng lại... Á... điên rồi... thả... ừm..."

Một tiếng "ừm" phát ra từ miệng của Lô Vỹ Tinh đã khiến Ninh Kiến Thần dừng tay.

Lúc này cả chính bản thân Lô Vỹ Tinh cũng ngỡ ngác khi bị hành hạ mà cô lại có thể rên lên khoái cảm.

"Ồ... hoá ta em thích kiểu này." Hả cười, nụ cười gian tà đến rợn gáy:
"Vậy thì tôi còn nhiều thứ hay ho cho em lắm."

Sau khi từng giọt từng giọt nển nóng chảy rơi xuống hết khắp toàn thân Lô Vỹ Tinh và giọng nói của cô cũng đã lạc đi vì thét lớn.

Cô khép hờ hai mắt, thở dốc như kẻ sắp chết vì kiệt quệ sức lực.

Bỗng cô nghe thấy tiếng "rì rì" nho nhỏ của máy móc vang lên.

Hai mắt Lô Vỹ Tinh set qua tia sợ hãi khi nhìn thấy một thứ gì đó giống như cái đó của đàn ông, độ lớn gần bằng với Ninh Kiến Thần đang ngo nguậy uốn éo.

Thứ này... không phải hẳn định...

Đưa nó vào bên trong cô chứ?

17:20 3/7/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 34+2: Seitsume (Giải Thích)

Tôi nói cái này chút. Có bạn nói truyện tình tiết nhanh và tôi chắc chắn là không phải riêng mình bạn ấy đâu. Tôi chỉ muốn hỏi là các bạn có đọc cái chương "mở đầu" phía sau chương 8 mà tôi viết chưa?

Tôi không trách các bạn vì có rất nhiều bạn đọc truyện sau khi tôi đã ổn thoả với việc viết tiếp truyện. Nhưng nhân đây tôi nói luôn một thể để mọi người không ai phàn nàn và từ giờ trở đi thì mọi vấn đề về tình tiết truyện này tôi sẽ không bao giờ đề cập cũng như không rep của bất kì ai nữa.

Trừ những bạn đã đọc truyện từ khi tôi mới đăng hay sau đó một thời gian thì có rất nhiều bạn không biết rằng tôi chỉ định viết truyện này với 8 chương. Tức là cái chương thứ 8 mà Lô Vỹ Tinh cùng với Ninh Kiến Thần xxx trong nhà tắm sau khi gặp Trịnh Liệt ấy, rồi Lô Vỹ Tinh gọi Ninh Kiến Thần là "ông xã" là hết truyện.

Hồi viết đến đó tôi đã để chữ "HOÀN" to đùng phía dưới cơ. Và các bạn thử nghĩ với 8 chương truyện thì để có mở bài, thân bài và kết bài có thể coi là chấp nhận được thì đối với tôi tình tiết vậy là khá ổn rồi.

Sau đó là chính các độc giả kêu gào, ngày ngày cmt hỏi chương mới và nhắn tin cho tôi bảo tôi viết tiếp đi vì Kết như vậy hụt hẫng quá.

Sau hơn nửa năm tôi để "HOÀN" thì tôi quyết định viết tiếp chương thứ 9 và cho tới bây giờ thì nó là chương 34 rồi.

Vậy nên bạn phải hiểu là vốn dĩ nó chỉ có 8 chương, mà truyện sắc ngắn chương thì chủ yếu là truyện "câu huyết" hết. Thật đấy.

Tôi hỏi lại lần nữa là bạn đã đọc cái phần "mở đầu phần 2" ở giữa chương 8 và chương 9 chưa? Hay là thấy nó không phải truyện nên bỏ qua luôn?

Vậy thì tôi nói lại lần nữa, bộ "lấy em làm điểm tâm" là bộ sách đầu tiên mà tôi viết. Lúc đó dù đọc sách khá nhiều nhưng để viết được lại là điều không thể. Nên tôi đã lấy các cảnh H từ các truyện khác bỏ vào truyện mình.

Thật đấy, cảnh H của 8 chương đầu tiên có 1 phần của tôi viết và tới 9 phần là tôi đi ăn cắp đấy.

Bạn có biết khi đã hoàn Mộng Dục với khả năng và chính sức lực của mình xong, bây giờ lại đi nhìn vào những chương truyện do ăn cắp mà có thật sự rất không muốn nhìn không?

Nhưng mà độc giả cứ muốn đọc tiếp, vậy thì tôi chiều độc giả. Và 4 chương đầu tôi đã sửa ít nhiều các cảnh H bằng kinh nghiệm viết của mình để làm sao cho nó khác nhất có thể với bản gốc.

Nhưng là từ c5-8 thì tôi vẫn chưa có thời gian để sửa.

Nếu các bạn thấy nhanh. Thì đúng rồi, nó là truyện cầu huyết với 8 chương.

Nếu các bạn thấy giống. Thì bạn lại đúng lần nữa, nó là do tôi đi "mượn" mà có.

Nhưng tôi hứa sẽ sửa lại, sửa lại tất cả 8 chương đầu, sửa khác nhất có thể.

Chuyện chỉ nhiều đó thôi. Đừng ai than truyện nhanh nữa nhé. Cứ hiểu rằng, truyện cầu huyết thì chỉ là cầu huyết thôi!

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 35: Ăn Chết Em (4) Sm

Nhìn dị vật đang ngo nguậy trên tay Ninh Kiến Thần, Lô Vỹ Tinh khiếp đảm mở lớn mắt.

Không phải là hãn định sẽ đưa thứ đó vào bên trong cô chứ?

Bản năng tự bảo vệ kêu Lô Vỹ Tinh phải chống cự nhưng mà tứ chi đều đã bị trói lại làm cho cô không thể nào trốn chạy được.

Trong lòng cô run rẩy gào thét, môi anh đào run run muốn van cầu hãn đừng làm vậy. Cô không phải là thứ đồ chơi, không phải là đồ vật để hãn chà đạp, không phải là con búp bê để hãn cào xé, càng không phải là sex toy để hãn có thể thoả mãn tình dục.

Cô thề, nếu như hãn dám làm vậy với cô, cả đời này cô sẽ hận hãn, hận đến sức cùng lực kiệt.

"Áaaaaa...."

Lô Vỹ Tinh hét lên.

Thứ dị vật kia đã bị đâm vào sâu bên trong thân thể.

Nhục huyết đang gấp rút co bóp, vật kia vừa to dài vừa cử động bên trong khiến cho toàn thân Lô Vỹ Tinh bùng lên như muốn nổ tung.

Lô Vỹ Tinh lúc này không thể nói gì, thậm chí cô không còn ý thức, cũng không thể ngâm nga rên rỉ. Đầu óc cô ong ong, tai cô ù đi, da thịt như bị đốt cháy, lục phủ ngũ tạng tựa hồ bị đảo lộn hết cả lên.

Co giật là việc duy nhất mà hiện tại cô có thể làm.

Hai chân Lô Vỹ Tinh duỗi thẳng băng, ngón tay co quắp lại, miệng mấp máy nhưng không thể thốt ra bất cứ chữ nào, và nơi nhục thit như như ma lực co bóp chặt chẽ, cô cảm nhận được từng đợt co rút tựa hồ như sức lực toàn thân đều dồn hết vào từng lần co giật.

Miệng hoa huy*t mút chặt lấy dị vật đang mở rộng ra hết mức.

Lô Vỹ Tinh sau khi có lại chút tinh thần thì hét lớn: "Ninh Kiến Thần, tôi hận anh."

Miệng bị bóp chặt, Ninh Kiến Thần lúc này đã cởi sạch quần áo trên người, hằn nằm trên cô, gầm giọng: "Em hận tôi thì có ích gì? Tôi cũng sẽ không cho em thoát khỏi bàn tay tôi."

Miệng hân nhếch lên, bất ngờ rút mạnh dị vật ra khỏi hoa huy*t rồi chưa đợi cho Lô Vỹ Tinh kịp ý thức thì hân đã đâm thẳng đục vọng căng trướng của mình vào bên trong Lô Vỹ Tinh.

Toàn thân cô cong lên như con tôm.

Của hân... quá dài... quá lớn...

Chết cô mất. Hân không hề có khúc dạo đầu mà đã thẳng băng đi sâu vào tử cung cô.

côn th*t được mị nhục siết chặt khiến chon toàn thân hân bùng lên khoái cảm.

Lúc này hân như thú dữ, dữ dội đâm vào chôn sâu bên trong cơ thể mềm mại của cô.

"Á...không... dừng... á... dừng lại... á... hự... á... tôi..."

Lô Vỹ Tinh bị khoái cảm xông thẳng lên não, cô chưa từng trải qua mạnh bạo như thế này, cô cảm giác như có gì đóa nóng hổi muốn trào ra, toàn thân co giật.

Tiếng hạ bộ va chạm nhau mãnh liệt phát ra âm thanh "bành bạch" và mật hoa trào ra ngày càng nhiều, theo nhịp ra vào điên cuồng của Ninh Kiến Thần mà tạo thành những vệt bọt "nhóp nhép" ái dục.

"Hôm nay... tôi sẽ khiến em phải nhớ kỹ ai mới là người đàn ông của em." Ninh Kiến Thần nói, giọng khàn đặc mang theo dục vọng.

"Hư... aaa... hư mất... sẽ hư... á... Dừng lại... a...a...a..."

Theo từng tiếng "a" là một lần hạ bộ hai người đập mạnh vào nhau.

Sau đó không biết bao nhiêu lâu, không biết bao nhiêu lần, Lô Vỹ Tinh ngất đi.

Ninh Kiến Thần nằm bên cạnh, nhìn xuống khuôn mặt bọt nhọt của cô, cảm thấy có chút tội lỗi nhưng hãnh không sai.

Cô thừa biết tính chiếm hữu của hãnh lớn như thế nào, hãnh cũng đã cảnh cáo cô rất nhiều lần, là tại cô coi thường lời nói của hãnh.

Mà một người đàn ông bị người phụ nữ của mình coi thường, thì điều đó còn hơn cả cái chết!

Lại nhìn thấy vệt dấu tay màu hồng nhạt vẫn còn trên má, lòng hãnh nổi lên một cỗ chua xót, cầm lấy điện thoại: "Điều ra ra ai đánh cô ấy. Để hãnh sống không bằng chết."

Vứt điện thoại sang một bên, Ninh Kiến Thần vươn tay muốn chạm vào má cô, nhưng không biết là vô tình hay cố ý mà cô lại quay mặt sang hướng khác khiến cho tay hãnh hụt hẫng giữa không trung.

Hắn siết chặt nắm tay lại, bước khỏi giường, đi vào phòng tắm.

Nằm trên giường, khoé mắt của Lô Vỹ Tinh trào ra một giọt chất lỏng trong suốt.

Hận, cô hận hẳn!

Cô hận hẳn bằng cả tính mạng.

20:27 10/7/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 36: Tôi Rất Vui

Hận...

Cô tất nhiên hận hẳn.

Yêu...

Cô cũng yêu hẳn!

Bởi vì yêu cho nên lại càng hận hẳn đến tận xương tuỷ.

Tiếng nước chảy róc rách trong nhà tắm như đang gột rửa luôn cả chút mạnh mẽ cuối cùng còn sót lại trong Lô Vỹ Tinh.

Cô khẽ mở mắt ra. Một luồng ánh sáng loé lên.

Trước mắt cô chiếc bàn nhỏ đầu giường, trên bàn là một chiếc đèn ngủ có hình dáng như một bộ váy xinh đẹp đang phát ra tia sáng màu vàng nhạt, bên dưới chân đèn là một đĩa hoa quả đã gọt sẵn và cả... một con dao gọt hoa quả được đặt ở trên đĩa.

Cô ngồi dậy, khẽ cử động cánh tay, vươn ra cầm lấy cán dao.

Con dao bằng kim loại sáng loáng, mũi dao nhọn hoắt như muốn đâm thủng mắt Lô Vỹ Tinh.

Cô là đứa trẻ mồ côi, cô là đứa trẻ thiếu tình thương, cô là người phụ nữ yếu đuối, và cô... là một kẻ yếu đuối cần được bảo vệ.

Nhưng không ai như thế. Từ trước đến giờ, bất cứ ai xuất hiện trong cuộc đời cô đều là kẻ bất nhân cuồng bá. Dù là Trịnh Liệt hay là hãn đều như vậy.

Không một ai coi cảm xúc của cô ra gì. Không ai quan tâm cô nghĩ gì. Bọn họ chỉ biết thoả mãn bản thân. Bọn họ chỉ cần thấy mình sung sướng, thoả mái thì có thể ngang nhiên chà đạp lên lòng tự tôn, quyền tự chủ và cả... thân thể cô.

Cô không hiểu vì sao Trịnh Liệt lại biệt lập cô với tất cả. Cô càng không hiểu lý do Ninh Kiến Thần lại vô phép vô thiên, coi trời bằng vung kia là gì.

Cô chỉ biết bản thân cô chịu đựng quá đủ rồi. Cô đang mất dần đi niềm tin vào tất cả. Người thân, bạn bè, người yêu.

Cô muốn có một nơi có thể nương tựa nhưng lại không ai có thể cho cô.

Bất chợt nhớ đến Lý Huân Hy vừa nãy đã đỡ cho cô một viên đạn, hai vai Lô Vỹ Tinh run lên. Làn da trắng nõn tràn ngập những dấu vết đỏ tím hoan ái nhẹ nhàng run rẩy.

Khoé mắt cô nóng bừng, hốc mắt cay như vừa bị xát ớt.

Dòng chất lỏng trào ra như sóng lũ, từng dòng từng dòng nối tiếp nhau chảy dài trên khuôn mặt trắng xanh của Lô Vỹ Tinh.

Mắt cô nhoè đi, không nhìn thấy rõ mọi vật ở trước mắt.

Bàn tay cô run rẩy nắm chặt lấy con dao. Một tay cô quờ quạng cầm lấy lưỡi dao.

Lưỡi dao sắc nhọn, vừa chạm vào thì da thịt của Lô Vỹ Tinh đã bị cắt ra, chất dịch đặc quánh tanh tưởi ứa ra.

Nhưng cô không cảm thấy đau.

Ninh Kiến Thần. Có lẽ nào nỗi đau của anh trao cho đã khiến tôi vô cảm với xúc giác?

Cánh môi của Lô Vỹ Tinh cười tự giễu. Nước mắt chảy vào miệng, mặn chát.

Ninh Kiến Thần, Ninh Kiến Thần. Tôi hận anh. Tôi hận anh đến chết. Có là ma tôi cũng sẽ hận anh.

Gào thét, nhưng tiếng nấc lại nghẹn nơi cuống họng. Lô Vỹ Tinh há miệng để có thể hít thở một chút.

Bàn tay Lô Vỹ Tinh siết càng chặt lưỡi dao. Cảm giác như bàn tay mình sắp muốn đứt ra, lúc này Lô Vỹ Tinh mới nhận ra. Hoá ra cô vẫn còn đau.

Đau thật đấy.

Đau như tâm can bị xé nát. Đau đến mức đặng ngắt nơi cổ họng.

Mũi dao từ từ đưa lên cao.

"EM ĐIÊN RỒI SAO? BUÔNG DAO RA!"

Ninh Kiến Thần vừa mở cửa nhà tắm liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng loạn. Cả người hấn đông cứng lại, hô hấp trở nên khó khăn.

"Đừng làm thế. Nghe lời anh. Mau..."

"ANH đừng bước tới đây." Lô Vỹ Tinh hét lớn khi nhìn thấy bước chân Ninh Kiến Thần bước về phía mình.

Chân của Ninh Kiến Thần lập tức khựng lại.

Máu...

Máu của Lô Vỹ Tinh lúc này đang chảy dọc cổ tay xinh đẹp xuống tấm nệm trắng tinh. Màu máu đỏ tươi như tương phản làm chói mắt người nhìn vào.

Tim Ninh Kiến Thần ngưng lại một nhịp.

"Vỹ Tinh. Anh sai rồi. Em đừng như vậy. Được không?"

"..."

"Em bỏ dao xuống đi. Ngoan. Anh sẽ..."

Nói đến đây thì Ninh Kiến Thần ngưng lại. Hắn đang quá hoảng loạn nên câu từ rối rắm, hắn cũng không biết hắn sẽ làm thế nào. Hắn chỉ biết là mình đang rất sợ. Rất sợ!

"Anh sẽ? Sẽ như thế nào?" Lô Vỹ Tinh cười trong thâm lương.

Cuối cùng hắn cũng chỉ là nghĩ cho bản thân.

Hắn không nói hắn sẽ thế nào.

Cuối cùng... cũng là cô tự đa tình cho mình quyền được ảo tưởng hắn sẽ thay đổi khi nhìn thấy hắn hoảng hốt như vậy.

Cô sai rồi!

Cô cũng hết sạch hi vọng rồi.

Phập!

Âm thanh đâm vào da thịt, và sau đó máu bắn ra. Tuôn trào, nhanh chóng chảy dọc theo từng đường cong trên thân thể mảnh mai của cô, thấm xuống dưới, ướt đẫm cả một vùng nệm.

Mâu loang ra như một vũng nước.

Nước mắt hoàn lẫn với máu.

Khoé miệng Lô Vỹ Tinh co giật, sau đó phun ra một ngụm máu tươi. Cánh môi cô mấp máy, dường như nói chuyện với cô lúc này là vô cùng khó khăn.

Giọng nói của cô chỉ nghe như con mèo nhỏ đang thều thào, bởi vì buồng phổi cô như đang bị bóp nghẹt lại. Có điều hẳn nghe rất rõ.

Ninh Kiến Thần hẳn đã nghe rất rõ.

Cô đã nói: "Tôi rất vui. Rất vui vì có thể thoát khỏi anh." Sau đó cô mỉm cười, sau đó cô ngã xuống, sau đó...

Hắn không biết sau đó thế nào nữa. Hắn chỉ biết điên cuồng chạy tới ôm lấy thân thể mềm oặt đang tuôn ra dòng chất dịch đỏ thẫm kia.

Dòng máu cứ như thế vô tận, cứ tuôn ra ồ ạt từ nơi tiếp xúc giữa con dao và ngực trái của cô.

Toàn thân Ninh Kiến Thần run rẩy. Trái tim hẳn như bị bóp nghẹt.

Không. Vỹ Tinh. Làm ơn đừng có chuyện gì!

22:30 16/7/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 37: Khóc

Bệnh viện tư nhân của nhà họ Ninh được đặt giữa lòng thành phố

Hôm nay bệnh viện đông đúc khác thường.

Trước cửa bệnh viện tấp nập ra vào những chiếc xe cấp cứu, xe cứu thương, và xe quý tộc.

Bởi đây là bệnh viện chỉ dành riêng cho những kẻ có tiền có quyền.

Nhưng hôm nay có một điều lạ là cả một dãy xe sang trọng đắt tiền đang nối đuôi nhau trước cổng bệnh viện, mục đích là chờ cho chiếc xe mang biển số độc nhất với bốn số 9 của Ninh gia - chủ nhân của bệnh viện tư nhân này đi vào.

Chiếc xe sang trọng bóng loáng với bốn chữ số 9 như một luồng gió nhanh chóng lướt qua và bỏ mặc tất cả ở phía sau mà phóng thẳng vào bên trong bệnh viện.

Khuôn viên bệnh viện rộng lớn là thế nhưng ánh mắt của tất cả mọi người dường như đều đang không hện mà cùng hướng về một phía, một tâm điểm duy nhất đó là chiếc xe màu đen vừa dừng lại kia.

Họ thấy cửa mở ra, sau đó một người đàn ông tuấn mỹ, quanh người hằn tràn đầy anh khí nhưng lãnh mặc xa cách. Hắn tựa hồ như một vị vương tử uy nghi ngồi tại một vị trí tối cao mà bọn họ không bao giờ có thể với tay tới được.

Hoá ra, có những người từ khi sinh ra thì họ đã mang trên mình sự cao ngạo và tố chất của một bậc vương tử.

Nhưng họ còn thấy người đàn ông kia vội vàng, cử chỉ như sợ rằng giây phút này phút này chính là thời gian cuối cùng mình còn sống vậy.

Người đàn ông kia ôm lấy một thân hình mềm mại được quấn quanh người bởi tấm vải mỏng màu trắng. Màu đỏ tươi thấm đượm cả tấm vải trắng tinh khôi khiến kẻ nhìn vào đau mắt, quên cả hít thở.

Cả người cô gái kia mềm nhũn tựa hồ như không xương, còn người đàn ông kia thì run rẩy, toàn thân hấn ta run lên bần bật dù đã cố gắng kiềm chế bản thân.

Người đàn ông kia không ai khác chính là Ninh Kiến Thần - là tứ thiếu của tứ đại gia tộc lừng lẫy.

Ninh Kiến Thần vừa ôm lấy thân thể Lô Vũ Tinh ra khỏi xe thì tất cả các bác sĩ và y tá cấp cao của bệnh viện đã đẩy chiếc xe giường nằm ra, vẻ mặt của họ dường như đang bị tâm trạng hiện tại của Ninh Kiến Thần làm cho hoảng loạn.

Ai nấy đều biết, cô gái này chính là vận mệnh của họ. Bởi vậy bọn họ phải cứu được cô, nếu không đường sống của họ chắc chắn sẽ bị dập tắt.

Cả bệnh viện náo loạn, rối rít xuôi ngược.

Sau khi chiếc xe được đẩy tới phòng cấp cứu, khoảnh khắc cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại, ánh mắt Ninh Kiến Thần run rẩy, đôi con ngươi đen thẫm co rút lại, nắm tay hấn siết chặt vào nhau.

Làm ơn...

Đừng có chuyện gì mà!

Trên dãy ghế bệnh viện đầy mùi gỗ trầm hương nhàn nhạt, phảng phất theo làn gió men theo từng lối rẽ hàng lang bay tới, lại bị át đi bởi mùi thuốc khử trùng dày đặc.

Ngồi trên ghế là Ninh Kiến Thần

Hắn đang chống hai tay lên trán, mắt nhắm nghiền như đang chờ đợi một cái gì đó rất khủng khiếp

Thật sự rất khủng khiếp

Lại là cảm giác này, cái thứ cảm giác chết tiệt này...

Tim Ninh Kiến Thần như muốn vỡ vụn. Hắn sợ... hắn đau...

Hắn ghét cái thứ cảm giác bất lực này.

Đầu óc Ninh Kiến Thần như muốn nổ tung. Từ khoé mi dày rậm bỗng nhiên ướn lên.

Khóc!

Đã rất lâu hắn không khóc.

Hắn ghét nước mắt. Nhưng hắn không kiềm được.

Một giọt chất lỏng long lanh rơi ra, lăn dài trên khuôn mặt Ninh Kiến Thần.

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 38: Lô Tiểu Thư Có Thai

Từ khoé mắt của Ninh Kiến Thần rơi xuống.

Người ta nói đàn ông là luôn phải mạnh mẽ. Hãn cũng đã rất cố gắng để bản thân không dễ dàng yếu đuối.

Người ta nói đàn ông là không được dễ dàng rơi nước mắt. Hãn cũng đã lâu lắm rồi không hiểu nước mắt có nghĩa là gì.

Nhưnh cảm giác này...

Nắm tay của Ninh Kiến Thần siết chặt lại, mắt hãn khép hờ khẽ liếc về cánh cửa phòng cấp cứu.

Ánh sáng màu đỏ kia vẫn như một lưỡi dao khiến hãn nghệt thở.

Máu chảy nhiều như thế, vết đâm sâu như thế, chắc chắn... chắc chắn là không sao đâu. Nhi? Chắc chắn là sẽ không sao hết mà.

Cạch...

Cánh cửa mở ra. Bước theo ra sau đó là một tốp người mặc áo blu trắng.

Ninh Kiến Thần bật dậy lao tới, hãn đứng trước mặt bọn họ, ánh mắt như muốn hỏi "cô ấy sao rồi."

Chỉ là các bác sĩ có chút ngật ngừng, nhìn nhau rồi lại khẽ thở dài một cái.

Vị bác sĩ trưởng khoa tháo khâu trang y tế ra, cúi đầu nói: "Ninh thiếu, phiền cậu đi theo đến phòng tôi một lát. Tôi có chuyện cần nói."

Câu nói đó dường như là sợi dây vô hình siết chặt lấy con tim đang nhảy dựng bên lồng ngực trái. Tâm trí Ninh Kiến Thần lập tức có điểm hoảng loạn. Hắn cố gắng kiềm chế, gật đầu một cái rồi bước theo sau vị bác sĩ kia.

Bước chân trên nền hành lang bệnh viện rộng lớn khẽ vang lên những tiếng giày "cộp cộp".

Âm thanh đó lại càng làm cho không gian càng trở nên tịch mịch và đáng sợ.

Bước vào bên trong, Ninh Kiến Thần ngồi xuống ghế trước, hai chân hắn bắt chéo nhau, hai tay đan vào nhau đặt lên đầu gối, lưng hắn dựa vào phía sau ghế.

Hắn là đang cố gắng giữ bình tĩnh.

Trên đường đi tới phòng trưởng khoa bệnh viện thì hắn đã nghĩ kỹ rồi. Cho dù kết quả như thế nào thì hắn cũng sẽ chấp nhận. Dù là thực vật, là bại liệt, là tàn phế,... thế nào cũng được. Chỉ cần cô còn sống. Chỉ cần như vậy thôi.

Vị bác sĩ kia sau khi đóng cửa lại, ông ta mới bước tới ghế ngồi đối diện với Ninh Kiến Thần.

Ông ta đưa đôi mắt hiền từ vì năm tháng mài mòn mà đã xuất hiện nhiều nếp nhăn nhìn hắn, nâng gọng kính lên, sau đó nói: "Ninh thiếu, tôi nghĩ cậu nên chuẩn bị tâm lý cho việc này."

"Nói đi." Giọng nói của Ninh Kiến Thần trầm thấp, tựa hồ như không hề có chút lo lắng nào mà đang vô cùng thoải mái, như đang nói chuyện về việc tối nay ăn gì vậy.

Biểu cảm này của Ninh Kiến Thần làm cho vị bác sĩ có điểm hơi ngạc nhiên, gật gật đầu: "Được. Có vẻ như cậu đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi."

Nói đoạn, ông ta dừng lại. Mười ngón tay đan vào nhau của Ninh Kiến Thần siết chặt. Ánh mắt hắn nhìn sâu vào vị bác sĩ, chờ đợi.

"Lô tiêu thụ có thai."

Sau một khắc, hai mắt Ninh Kiến Thần mở lớn. Hắn dường như không thể tin vào tai mình. Đầu óc hắn ong ong, lồng ngực hắn nháy lên vui sướng.

Lô Vũ Tinh có thai. Cô ấy đã mang kết tinh giữa hai người.

"Nhưng cái thai đã không thể giữ được. Cô ấy đã bị sảy thai."

Oành một tiếng!

Đường cong như có như không trên môi Ninh Kiến Thần chợt đông cứng lại.

Sảy... thai?

Những đám mây trên nền trời có điểm không mang màu trắng tươi sáng, trong lành của ban mai mà lại là màu rắng vàng nhạt, buồn sầu của hoàng hôn.

Qua tấm cửa sổ đang được mở ra, mặt trời như bóng tròn khổng lồ màu đỏ thẫm chiếu soi thứ ánh sáng ảm đạm kia vào bên trong phòng, kéo dài thành một dải màu trên nền nhà.

Gió mang theo mùi hương thoang thoang, ngọt ngào của cây hoa tử đằng ở bên ngoài bay vào. Hoà quyện với không khí và thổi bay tấm rèm cửa

mỏng manh như sợi tơ.

Âm thanh già dặn có chút ái ngại vang lên trong căn phòng: "Cái thai đã không thể giữ được. Lô tiểu thư đã bị sảy thai."

Hai tai của Ninh Kiến Thần dần ù đi.

Sảy thai sao?

"Ninh thiếu, cậu đừng quá kích động. Hiện giờ..."

"Đừng nói cho cô ấy biết!"

"Hả?"

"Đừng cho cô ấy biết về cái thai này. Rõ chưa?"

Ninh Kiến Thần nói, âm thanh cao ngạo mà nghiêm nghị, nói rõ đây chính là mệnh lệnh. Vị bác sĩ kia chỉ biết gật đầu coi như thoả hiệp.

Ở một nơi khác

Một bóng dáng bị bao phủ bởi màu đen lấp ló phía sau cánh cửa phòng bệnh

Cặp mắt xé rách loé sáng lên một tia gian xảo nhìn thân ảnh thanh mảnh của Lô Vũ Tinh đang nằm bất động trên giường. Khoé miệng hằn ta nhếch lên đầy lạnh lẽo.

Lô Vũ Tinh, cô chính là chiếc cọc để dìm Ninh Kiến Thần, à không, là Ninh gia mới đúng.

Cô chính là mấu chốt để khiến Ninh gia phải sụp đổ...

Mãi mãi!

Sát khí, sự lạnh lẽo đến sờn gai ốc khiến cho Lô Vỹ Tinh trong vô thức nhú lại đôi lông mày thanh tú.

15:26 19/7/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 39: Bị Bắt Cóc (1)

Đầu óc trở nên tối đen, hai mắt nặng trĩu, buồng phổi trong lồng ngực hít thở khó khăn.

Lô Vỹ Tinh nhú chặt lông mày, cô cảm nhận thấy có một bàn tay ai đó đang đè chặt trước miệng mình.

Bàn tay cô muốn đưa lên để gỡ nhưng toàn thân cô lúc này dường như vô lực, không thể nhúc nhích dù chỉ là một cử động nhỏ.

Một mùi hương đặc trưng của cây hương thảo dịu nhẹ thoảng bay vào mũi cô.

Mi mắt cô khẽ lay động, lại nặng trĩu. Tựa hồ như có tảng đá vô hình nào đó đang đè lên mắt khiến cho Lô Vỹ Tinh không thể mở nổi.

Khó thở quá...

Uhm...

Cố gắng mở mắt ra. Khuôn mặt tuần mỹ mị hoặc đầy anh khí mà vô cùng quen thuộc liền hiện ra trước mắt.

Ninh Kiến Thần?

Nhìn thấy gương mặt của Ninh Kiến Thần đang tiến lại gần, trong lòng của Lô Vỹ Tinh nổi lên hoảng hốt, cô co rụt hai vai lại, ngón tay bấu chặt lấy tấm chăn trước ngực như sợ sẽ bị làm hại.

Hành động này của Lô Vỹ Tinh khiến cho Ninh Kiến Thần đang tươi cười bỗng ngưng lại. Nụ cười trên môi có chút miễn cưỡng. Hắn là đang nói chuyện với bác sĩ trưởng khoa, lại cảm giác được có cái gì đó rất xấu liền lập tức chạy như bay tới đây. Vừa đặt chân vào cửa đã thấy Lô Vỹ Tinh động mi mắt tinh dậy. Lòng hắn đã vui đến muốn hét lên. Nhưng cử chỉ này của cô, sự sợ hãi hiện lên trên khuôn mặt cô nói rõ cho hắn biết, khoảng cách giữa hai người hiện giờ dường như là sự bất tận của vô hình.

Ninh Kiến Thần đứng trước cửa, loay hoay không biết nên làm gì và như thế nào. Tay hắn luống cuống không biết nên đặt ở đâu đành bỏ vào túi quần âu.

"Tinh rồi sao?"

"..." im lặng.

"Em đói không anh đi mua chút gì đó nhé."

"..." vẫn là sự im lặng đáp lại lời hắn.

Nhưng có vẻ như hắn lại vô cùng kiên nhẫn mà tiếp tục cuộc độc thoại: "Em đợi anh một chút. Anh sẽ đi mua món sườn chua ngọt mà em thích. Không được đi lung tung đâu biết chứ. Được chứ?"

Ninh Kiến Thần mím mím môi, nhìn thấy ánh mắt tràn ngập xa cách của Lô Vỹ Tinh, hắn khẽ cười một cái. Nụ cười mang theo chua chát.

Là mày tự chuốc lấy, giờ thì mày phải chuộc lại.

Đó là quy luật tuần hoàn, không thể trách được ai.

Nói đoạn, Ninh Kiến Thần quay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Gió mang theo mùi trầm hương tự nhiên trên người Ninh Kiến Thần phảng phất với không gian đầy mùi thuốc khử trùng của bệnh viện.

Sau khi tiếng giày quen thuộc đã mất hẳn, lúc này Lô Vỹ Tinh mới rụt rè láo liếc nhìn xung quanh như sợ ai đó làm hại mình.

Cảm thấy thật sự an toàn, Lô Vỹ Tinh từ tốn buông lỏng ngón tay đang bấu chặt tấm chắn mỏng trên người ra, cô cẩn nhẹ cánh môi anh đào, đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Bầu trời hôm nay u ám khác thường. Mây không còn trắng, trời không còn xanh, gió đột nhiên trở nên dữ dội hơn.

Từng chiếc lá của cây hoa tử đằng phía xa xa bị gió cuốn đi, lá từng đợt rơi rụng đầy cả mặt đất, nhìn qua như thể một tấm nệm màu vàng nhạt.

Có chút bình yên, có chút thê lương, có chút tiếc nuối, có cả một chút đau lòng.

Bất giác, bàn tay thon dài của Lô Vỹ Tinh đưa lên bụng, sờ nhẹ.

Ý thức bỗng nhiên bừng tỉnh khiến cho cô giật mình tự hỏi. Cô đang làm cái gì vậy?

Sau đó cô lại tự trả lời, thâm tâm cô dường như đang cố gắng tìm kiếm: có cái gì đó, có sự mất mát. Mất mát đến đau lòng!

Lô Vỹ Tinh đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, đóng lại cánh cửa sổ đang bị gió làm lung lay, tấm rèm bay phần phật vào khuôn mặt xanh xao của cô như giận dữ. Lô Vỹ Tinh dùng tay giữ cố định tấm rèm mỏng rồi vươn tay đóng cửa sổ. Lại bị một bàn tay to lớn khác nhanh hơn đã đóng lại.

Lô Vỹ Tinh nhú mày nghĩ tới việc Ninh Kiến Thần không thể nhanh quay lại như vậy.

Hơn nữa...

Mùi cây hương thảo này... có chút quen thuộc.

Là ai?

Lô Vỹ Tinh nghe thấy tiếng cười trầm thấp của đàn ông từ trên đỉnh đầu truyền xuống thì khẽ rùng mình, định quay người lại để xem là ai. Bất chợt miệng cô bị bịt lại.

Lô Vỹ Tinh mở lớn hai mắt muốn quay đầu nhìn rõ khuôn mặt kẻ phía sau.

Bộp một tiếng.

Sau gáy đau điếng, trước mắt Lô Vỹ Tinh tối sầm lại. Đầu óc cô ong lên, hai tai ù đi. Sau đó cô chìm vào trong vô thức.

Thân ảnh mềm mại của Lô Vỹ Tinh ngã xuống, người đàn ông kia đứng đó, đưa đôi mắt xếch dài nhìn xuống, khoé miệng nhếch lên cao ngạo, nụ cười của kẻ chiến thắng hiện rõ trên môi.

Ninh Kiến Thần nghe đây, Ninh gia, Ninh gia rồi sẽ là của tôi. Tất cả đều sẽ là của tôi.

Hahaha...

17:11 20/7/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 40: Bị Bắt Cóc (2)

Tối om

Bên ngực trái đau buốt, cảm giác như còn ướt nước, và mùi máu tanh nồng.

Là máu của cô đang chảy ra?

Tiếng động cơ xe và âm thanh rồ rồ, cộng thêm không gian tối đen chật hẹp xung quang nói rõ cho Lô Vỹ Tinh biết, cô đang bị nhốt trong mui xe ô tô.

Đầu óc cô lập tức nghĩ tới vì sao cô lại nằm ở đây. Mùi thảo hương, người đàn ông đóng cửa sổ, âm thanh hừ mũi trầm thấp ở phía trên đỉnh đầu cô.

Có chút quen. Dường như cô đã từng gặp qua ở đâu đó.

Nhưng là ai mới được!?

Bỗng chiếc xe đang chạy đâm vào ổ gà khiến xe xóc lên, động tới vết thương trước ngực, Lô Vỹ Tinh cắn chặt môi nhịn đau.

Lô Vỹ Tinh muốn ngồi dậy nhưng không gian trong mui xe quá chật hẹp, hai tay cô lại đang bị trói khiến cô không thể cử động.

Mùi xăng xộc lên mũi, mùi xăng đặc quánh khó ngửi như muốn bóp nghẹt phổi của cô.

Là ai mới được? Rốt cuộc ai lại muốn hại cô chứ?

Chiếc xe dừng lại, cả người Lô Vỹ Tinh lúc này mới được thả lỏng, toàn thân đau nhức nhưng cô không có thời gian nghĩ về vấn đề đó.

Cô muốn rời khỏi đây. Nhưng làm cách nào?

Bỗng một vật thể lạnh lẽo bằng chạm vào ngón tay cô, sắc bén đến đau nhói đầu ngón tay.

Kim loại? Dao sao?

Không phải. Chỉ là một mảnh sắt vụn. Có lẽ là phụ tùng để sửa xe.

Hai mắt Lô Vỹ Tinh lúc này mới mở lớn. Cơ hội của cô đây rồi.

Bỗng có tiếng động, Lô Vỹ Tinh lập tức nhắm mắt, toàn thân bất động.

"Đại ca, con bé này ngất lâu như vậy có làm sao không?"

"Chúng ta chỉ làm theo lệnh, nó có làm sao cũng không liên quan đến tao." Giọng nói của ồm ồm của người đàn ông có chút sợ hãi nhưng vẫn tỏ ra bất cần.

"Hay là em mở mui xe một chút để cho nó thoáng khí nhé. Em sợ nó có mệnh hệ gì thật thì..."

"Tuỳ mà. Muốn làm gì thì làm." Âm thanh ồm ồm trong cuống họng của người đàn ông kia im bật, sau đó là tiếng bước chân xa dần.

Lô Vỹ Tinh muốn mở mắt ra nhưng cảm nhận được sự có mặt của tên thứ hai vẫn chưa rời khỏi nên cô đành nín nhịn, cố gắng hít thở đều đặn.

Cổ tay phía sau vẫn đang di chuyển thật nhẹ nhàng và từ tốn hết mức để không phát ra tiếng động.

Cảm giác sợi dây bị bung ra. Cô đang nghĩ cách để chạy trốn khỏi hai tên đàn ông lực lưỡng trong khi mình lại bị thương, và hơn thế thì người này đang đứng chặn trước mặt cô.

Nếu như cô ngồi bật dậy lúc này, chắc chắn sẽ không thể thoát được dù chỉ là một bước chân.

Đang mông lung suy nghĩ thì cảm nhận được người đàn ông kia quay người nhìn chăm chú vào cô.

Không phải chứ? Đừng nói là hắn đã biết cô tỉnh lại rồi nhé!

Nhổ ra một bãi nước bọt. Hắn ta lầm bầm nói: "Khốn khiếp. Tao đi đá, mày nằm yên đấy con khốn."

Nói xong liền dơ chân ra, dùng mũi giày đá vào mui xe một cái sau đó mới rời đi.

Trong lòng Lô Vỹ Tinh mừng rơn.

Ông trời thật có mắt. Chọn đúng lúc sợi dây đã đứt hẳn mà để hắn đi vệ sinh. Thiên thời, địa lợi, nhân hoà. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất mà cô có thể chạy trốn.

Lô Vỹ Tinh hơi he he mắt ra. Không có ai.

Cô nhẹ nhàng bước xuống xe, khúm rúm đi men theo mép xe, cúi người thật thấp. Nhịp tim cô đập mạnh như trống liên hồi.

Làm ơn hãy để cô thoát khỏi đây. Làm ơn!

Rón rén... rón rén...

Cuối cùng cô cũng bước tới được cửa xe phía trước. Cửa đã bị khoá. Nhưng theo phân tích hiện tại thì cô không thể chạy được với tình trạng

như này

Đành vậy.

Nhắm mắt, hít sâu một hơi, siết chặt nắm tay, dùng hết lực.

Bộp...

Không vỡ.

Thêm một lần nữa.

CHOANGGG!!!!

Tiếng kính ô tô vỡ vụn.

"Khốn kiếp. Nó tinh rồi."

"Con khốn đứng lại."

Làm như cô ngu mà đứng lại.

Lô Vỹ Tinh như con thiêu thân lao vào bên trong xe mặc dù cánh cửa kính không bị vỡ hết nên những mảnh thủy tinh đang cắm trên khe cửa sắc nhọn rạch sâu lên da thịt cô.

Lô Vỹ Tinh cắn chặt răng, máu chảy ra từ những vết rạch.

Vào được bên trong xe, Lô Vỹ Tinh còn không có thời gian để ngồi ngay ngắn, mà tay cô đã rút ra một thanh sắt nhỏ ở trong mui xe lúc này mà nhét vào ổ khoá.

Đây là chiếc xe cũ, có ổ khoá khá đơn giản nhưng để mở ra được cũng cần thời gian.

Loay hoay mãi, thanh sắt như trêu người chốt mãi không vào, còn hai tên đàn ông kia lại đang như con báo tìm thấy mồi mà chạy như điên loạn về phía cô.

Cạch...

Vào rồi!

Lô Vỹ Tinh nổ máy. Tên đàn ông kia vừa kịp luac đứng trước mũi xe, một tên còn lại thì đang vươn tay vào bên trong thông qua cánh cửa xe bị vỡ.

Tim Lô Vỹ Tinh đập loạn xạ. Tựa hồ như đông cứng lại.

Làm ơn. Cầu xin hãy nổ máy đi mà.

a3:11 22/7/2017

Từ chủ nhật tuần này đến hết tuần sau Na phải ôn để thi học kì (thi suốt cả tuần) nên không thể ra chap. Hết tuần sau sẽ tiếp tục ra chương đều đặn (nếu đủ điều kiện cần) nhé!

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 41: Cút

Hình ảnh hai người đàn ông bặm trợn kia đang lao tới làm cho Lô Vỹ Tinh hoảng hốt tới mức tim đập chân run.

Làm ơn hãy nổ máy đi mà.

Mồ hôi từng giọt rịn ra trên trán, chưa bao giờ cô cảm thấy thời gian lại trôi chậm tới mức này.

Có chẳng đây là khoảnh khắc trước khi chết của đời người mà thiên hạ vẫn thường hay nhắc đến?

"Bắt được nó rồi!" Một bàn tay chạm tới cánh tay đang mặc áo bệnh nhân của Lô Vỹ Tinh, sau đó túm chặt.

Sình sịch... rừm rừm rừmmmm...

Tiếng máy nổ, tiếp đó là cảnh tượng chiếc xe cũ điên cuồng gồng chạy trên con đường vắng.

"Con khốn đứng lại."

Lại cái thứ âm thanh ồm ồm kia thét lớn, Lô Vỹ Tinh giật mình nhìn qua gương chiếu hậu. Một người đang thực mạng đuổi theo cô, còn một người nữa lại đang nắm chặt lấy nắm tay cửa phía sau.

Tim Lô Vỹ Tinh lại được dịp tập thể dục, nhịp tim đập nhanh như trống hời.

Cô phải làm sao? Hấn đang trèo lên phía trước. Cô phải đẩy hấn xuống. Nhưng bằng cách nào?

Tấm lưng áo ướt đẫm, không khí trong xe dần trở nên ngột ngạt đến bức bối.

Phía trước có một ổ gà... à không, là cái ổ voi to đùng.

"Á. Mẹ con điên. "

Ầm... UỶCH!!!

Sau một tiếng thét đến chói tai thì cả chiếc xe và cả người đàn ông đang cúi bằm vúi kia đều văng ra.

Chiếc xe lọt thủng xuống hố không thể nhúc nhích được. Âm thanh rừ rừ của cửa động cơ vẫn đang phát ra. Đầu Lô Vỹ Tinh vì đập mạnh vào tay lái mà đau buốt. Cô nhúu chặt lông mày, nhăn nhăn cái trán đang rỉ ra một giọt máu.

Đau quá!

Siết chặt tay lái, sau đó cô cố gắng bò dậy, mở cửa xe ra. Cô phải chạy. Phải chạy để hấn ta không bắt được.

Ở một nơi khác

Ninh Kiến Thần đang đứng trước một cửa hàng cơm sườn khá cũ nát. Đây là nơi có món sườn mà Lô Vỹ Tinh rất thích nên anh mới tới đây.

Sau khi đứng xoa cằm một hồi, Ninh Kiến Thần quyết định hỏi chủ quán.

"Này chủ quán, cơm sườn này ăn được không?" Ninh Kiến Thần chỉ ngón tay trở vào đĩa sườn mà chủ quán vừa đưa ra. Hắn nhíu nhíu mày tỏ vẻ nghi ngờ.

"Ờ hay, cơm không để ăn thì để làm gì? Cậu này hỏi ngu vậy." Bà chủ quán khoát tay, liếc mắt một cái rồi quay cái thân hình núc ních mỡ vào trong tiếp tục công việc nấu nướng.

Ninh Kiến Thần giận tím mặt, hắn nghiêng răng trợn mắt: "Bà có tin là tôi..." san bằng cái quán này của bà không?

Tất nhiên là về sau bị tắc nơi cuống họng vì cầm lấy chậu nước hất thẳng vào mặt Ninh Kiến Thần.

Nước chảy rùng rùng từ trên mặt hắn xuống đến cổ và ướt nhẹp cả bộ quần áo mang nhãn hiệu Italya với số lượng có hạn.

Hai mắt Ninh Kiến Thần vẫn đỏ lên tia máu, nắm tay siết chặt kêu răng rắc.

"Cậu không mua thì đi chỗ khác, đừng đứng đó ám quẻ người khác."

Bà béo chủ quán vẫn hồn nhiên nghĩ rằng Ninh Kiến Thần đang cố tình tiếp cận mình. Bởi dạo này có rất nhiều thanh niên trai trẻ thích bám váy phụ nữ hơn tuổi mình. Mà nhà bà nổi tiếng là giàu nhất cái khu phố này, đương nhiên bà có quyền tự cho mình là cành vàng lá ngọc.

Ngón tay ngắn ngắn tròn tròn của bà chủ chỉ thẳng mặt Ninh Kiến Thần hét lớn: "Cút."

20:56 23/7/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 42: Khiêm Mặc

"Cút!" Bà chủ uy mãnh phát ra chữ cút lần thứ hai rồi quay ngoắt người vào bên trong mà không thèm nhìn lấy Ninh Kiến Thần lấy một cái.

Vừa đi bà vừa lầm bầm: "Nhìn tướng tá ăn mặc cũng đàng hoàng, vậy mà mặt dày đuôi không chịu đi. Một người như tôi mà thèm để ý tới cậu sao? Mơ tưởng!"

Vẫn đứng như trời trồng tại chỗ, Ninh Kiến Thần mặt đen hơn than cháy, hăn nghiến chặt răng, vuốt mặt.

Nước trên quần áo vẫn chảy xuống như trên người, trên mái tóc đen nhánh nhỏ xuống từng giọt chất lỏng lên khuôn mặt tuấn mỹ.

Ninh Kiến Thần cầm lấy điện thoại, nhấn một dãy số: "Đập nát cái quán cơm sườn này cho tôi. Cắt hết mọi đường kinh tế dù là nhỏ nhất, khiến cho ba đời nhà bà ta cũng không thể tìm nổi được một công việc nào.

Nói xong liền tắt máy. Hăn quay người, hậm hực như bị lửa đốt.

Ngồi vào bên trong xe, Ninh Kiến Thần cứ rợn rạo trong người. Cảm thấy rất khó chịu, cảm giác rất bất an cứ dần dà xâm lấn.

Có chuyện gì sao?

Chẳng lẽ lại có chuyện xảy ra với Vỹ Tinh?

Nghĩ tới đây, chân đạp ga, Ninh Kiến Thần phóng thẳng tới bệnh viện.

Trên con đường lớn đầy xe, tắc nghẽn giao thông cứ nối dài nhau trên đường. Trong lòng hẫng lại càng trở nên dồn dập, tim hẫng đập thành thịch.

Cảm giác bất an này là sao? Rốt cuộc là vì sao?

Điện thoại trong túi quần bỗng rung lên, một điềm báo không lành lập tức hiện lên trong đầu Ninh Kiến Thần.

Bấm phím nghe: "Alo!"

"Yo, Ninh thiếu. Người phụ nữ của anh thật sự quá khiến người khác không nhận được. Thật mềm nha. Thật lớn nha. Thật... "

Sau mỗi câu là một tiếng rên rỉ của phụ nữ khiến Ninh Kiến Thần như phát điên muốn bóp chết kẻ đang nói chuyện với mình: "Câm Mồm. Nói, mày là ai?"

"Ây da Ninh thiếu. Sao anh lại nói chuyện thô lỗ như vậy? Tôi buồn thì làm sao? Đến lúc đó tôi sẽ... Á..."

Trong điện thoại lại lần nữa truyền đến tiếng kêu khóc của phụ nữ.

Nắm tay đang đặt trên vô lăng của Ninh Kiến Thần siết chặt, gân xanh nổi lên cuồn cuộn trên mu bàn tay to lớn, hẫng gầm giọng, cố kiềm chế mình mà nói: "Nói đi. Điều kiện là gì?"

Lô Vỹ Tinh vẫn đang miệt mài chạy

Vết thương mới chõng chất lên vết thương cũ cứ thế mà chảy máu.

Đau đến da thịt như muốn nứt ra từng mảnh từng mảnh nhỏ.

Gió tạt mạnh vài mặt, đau rát, dường như cơn đau kia lại làm cho cô trở nên tỉnh táo hơn, các giác quan cũng trở nên nhạy bén hơn.

Tai cô nghe được từng nhịp chân đang rầm rập đuổi theo phía sau mình.

"Con khốn không đứng lại thì đừng có trách."

"Đại ca ơi."

"Đứng lại. Có chuyện gì?"

"Nãy em chưa đi xong nên bây giờ muốn ra quần rồi. Em đứng lại xử lý nốt, đại ca cứ chạy trước rồi em đuổi theo sau."

"Nếu mày không muốn bị Khiêm thiếu bằm mày thành thức ăn cho chó."

"Em xin lỗi. Khốn kiếp mày đứng lại cho ông."

Lô Vỹ Tinh chạy phía trước, hai tai cô đỏ bừng lên, tiếng thở nặng nhọc phát ra.

Khiêm... thiếu?

Khiêm? Nghe tên quen quá!

Là ai mới được!?

Bước chân của Lô Vỹ Tinh đang chậm lại, hai chân cô nhũn ra như bị rút cạn sức lực.

Máu từ nơi ngực vẫn chảy ra, râm rỉ ướt cả một mảnh vải.

Không ổn rồi. Đầu óc cô quay cuồng, hai mắt cô mờ đi, không còn phân biệt được cảnh vật như thế nào nữa rồi.

Chóng mặt quá...

RẦM một tiếng. Lô Vỹ Tinh ngã xuống. Tiếng chân phía sau mỗi lúc một gần. Không được, cứ thế này... cô sẽ bị bắt mất.

Cô không thể, dễ dàng từ bỏ được.

Gắng gượng thân thể nhỏ nhắn đã gần như vô lực, Lô Vỹ Tinh cứ động mười đầu ngón tay, muốn chống người dậy nhưng còn chưa kịp đứng dậy, bàn tay cô đã bị một bàn chân đạp lên.

Đế giày da cứng cáp giẫm mạnh lên bàn tay thon dài của cô, đè xuống.

Lô Vỹ Tinh đau đến nghiêng răng trợn mắt nhưng hiện tại, đến sức lực để kêu gào cô cũng không còn, đành bất lực nằm bẹp xuống đất mà khó nhọc hít thở.

"Chạy hả? Chạy nữa đi. Này thì chạy này. Chạy này."

Sau mỗi lần ngắt câu là một lần người đàn ông kia nhắc chân rồi lại đạp mạnh xuống ngón tay yếu đuối mỏng manh của cô.

Lô Vỹ Tinh không khóc, chỉ là khoé mắt cô tự nhiên nổi lên một tầng chất lỏng rồi rơi xuống.

Một giọt, thấm ướt mặt đất!

Trong đầu cô hiện giờ bỗng nhiên hiện lên một khuôn mặt tuấn mỹ cùng đôi mắt sâu sắc lạnh: Ninh Kiến Thần. Cứu em!

Ở một căn phòng khác với không khí tràn đầy mùi vị kích tình, một người đàn ông với tấm lưng to lớn bóng nhẫy mồ hôi đang đều đặn lên xuống.

Tiếng thở dốc trầm đục vang lên.

Khoé môi anh ta nhếch lên về chế nhạo của kẻ thắng cuộc.

Trò chơi này vốn đã có kẻ chiến thắng. Và kẻ đó không ai khác chính là hẳn, Khiêm Mặc!

Ninh Kiến Thần ơi là Ninh Kiến Thần. Không ngờ cũng có ngày lại hồ đồ tới mức không phân biệt nổi tiếng rên của người phụ nữ của mình.

Nhưng dấu sao thì, cô ta - con át chủ bài cũng đang nằm trong tay Khiêm Mặc hẳn!

Động mạng eo một cái, đâm hết sức đi vào bên trong khiến cho thân thể phía dưới run rẩy hét lớn một tiếng.

Khiêm Mặc đứng dậy, khuôn mặt đứng ngược hướng với ánh mặt trời nên nhuộm một màu đen.

Chỉ là khoé miệng hẳn hiện rõ nụ cười trên môi.

20:06 26/7/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 43: Gặp Lại Mạt Di

Lúc Lô Vỹ Tinh có ý thức trở lại thì xung quanh đã là một màu tối đen. Nhưng đây không phải là bên trong mui xe cũ kĩ lần trước.

Cô nén đau mà hít sâu một hơi. Lồng ngực liền lập tức căng lên kéo căng từng sợi tế bào đến nứt ra. Vết thương lại hở miệng, máu dường như bắt đầu rỉ. Lô Vỹ Tinh cắn chặt môi dưới đến sắp bật máu, ngửa cổ, nhắm chặt hai mắt lại, tựa hồ làm như thế sẽ đỡ đau hơn vậy.

Lô Vỹ Tinh lấy lại bình tĩnh, cô muốn xác nhận tình hình hiện tại của bản thân.

Mùi nấm mốc và bụi, mùi của thời gian... có vẻ như cô đang bị nhốt trong một căn phòng kín đã bị bỏ hoang từ lâu.

Đồng tử mắt dần làm quen với bóng tối, cô có thể lơ mơ nhìn thấy xung quanh.

Những hộp gỗ, những cây gậy và cả những dây xích. Giống như dây xích đang trói cô hiện tại vậy. Cả người cô hiện đang bị trói lại bằng sợi dây xích với bản không lớn nhưng rất dài.

Cô thử cố động đậy, chặt quá rồi, cô không thở được mất. Nhưng là sợi xích không hề nơi lỏng đi mà chỉ phát ra tiếng lạch cạch của kim loại. Âm thanh đó dường như đã đánh động tới những người phía bên ngoài, cô nghe thấy có tiếng rì rầm nói chuyện, sau đó là tiếng mở khoá.

Kéttt...

Cánh cửa lớn đã cũ phát ra âm thanh.

Ánh sáng đột ngột chiếu vào vào làm cho đồng tử mắt của Lô Vỹ Tinh chưa kịp thích ứng nên lập tức co lại. Theo bản năng muốn đưa tay lên che nhưng nhận ra hai tay mình đều đang bị trói thì cô nghiêng đầu sang một bên, nhú mào, nhắm chặt mắt lại.

Tiếng giày cao gót lộc cộc tiến lại gần, Lô Vỹ Tinh hơi hé mắt, thứ mà cô nhìn thấy chỉ là một thân hình với bóng hình màu đen với đường cong hình chữ S và dáng đi uyển chuyển, chiếc váy ngắn bó sát lấy cặp chân thon dài, quyến rũ theo từng nhịp bước chân.

Chỉ là mùi nước hoa hàng hiệu đắt tiền trên người của người phụ nữ này vô cùng quen thuộc. Mùi nước hoa này khiến cho cô lập tức nghĩ tới một người: Mạt Di!

"Phải. Là tôi. Bất ngờ sao?" Mạt Di đứng lại trước mặt Lô Vỹ Tinh, cao ngạo đưa đôi mắt được trang điểm tỉ mỉ nhìn xuống như thể cô là một thứ rác rưởi đáng kinh tởm vậy.

Mạt Di khoanh hai tay trước ngực, đôi môi được quét một lớp son đỏ mọng khẽ cong lên đầy chế giễu.

"Thật không ngờ một con bé vắt mũi chưa sạch mà cũng đòi đấu với Mạt Di tôi." Mạt Di ngồi xuống, nửa quỳ, một tay nâng cằm của Lô Vỹ Tinh lên: "Thứ rác rưởi như cô mà cũng đòi tiếp cận Lý Huân Hy? Nên nhớ, vua thì chỉ có hậu mới xứng đáng được đứng cạnh, còn thứ tỳ nữ thấp kém thì nên biết thân phận mà cúi đầu. Hiểu chưa?"

Hoá ra là cô ta tưởng cô muốn tiếp cận anh để dễ thuận đường công danh. Cô ta nghĩ Lô Vỹ Tinh cô có thể vì sự nghiệp diễn viên nhỏ bé kia mà bán cả danh dự sao? Nực cười. Đến cả Trịnh gia cô còn không cần thì cần gì những thứ hư vinh kia.

Có lẽ nên giải thích với Mạt Di, như thế cô có thể sẽ được thả ra.

Lô Vỹ Tinh thều thào mở miệng: "Cô yêu Lý Huân Hy sao? Thực ra tôi và anh ấy..."

CHÁT...

Lại một lần nữa Lô Vỹ Tinh nhận lấy một cái bạt tai từ Mạt Di. Má cô tê dại, đầu óc cô ù đi. Trong cơn choáng váng cô chỉ nghe loáng thoáng được tiếng của Mạt Di nói rằng "cô nghĩ cô là ai mà dám gọi tên của Hy?"

Đỉnh đầu cô đột nhiên đau nhói, Lô Vỹ Tinh nhú mày, khễ cắn răng rên rỉ một tiếng.

Mạt Di nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Lô Vỹ Tinh thì vô cùng thoải mái, cô ta nhướn mày nở nụ cười, ngón tay đang nắm tóc của Lô Vỹ Tinh lại càng dùng thêm sức mà siết chặt, đè mạnh đầu cô ra chiếc cột sắt phía sau: "Đau sao? Đau thì khóc đi. Khóc tôi xem. Hử?"

Sau mỗi lần ngắt câu là một lần Mạt Di dùng thêm sức giật mạnh tóc của Lô Vỹ Tinh.

Cô ta từ nhỏ đã sống trong cô nhi viện, bị bắt nạt, bị đánh đập, bị xa lánh.

Là Lý Huân Hy đã mang đến hy vọng cho cô ta, là Lý Huân Hy đã đỡ bàn tay đó để kéo cô ta dậy, là Lý Huân Hy đã cho cô ta biết rằng thì ra trên đời này vẫn còn người để ý đến sự tồn tại của mình.

Cô ta đã coi Lý Huân Hy như một vị thần, luôn sùng bái và dõi theo từng nhất cử nhất động của anh.

Nhưng rồi một ngày anh rời khỏi cô nhi viện, thứ ánh sáng duy nhất của cô liền bỗng biến thành ánh sáng hào nhoáng của vạn người.

Anh trở thành ảnh đế, trở thành biểu tượng của chàng hoàng tử trong lòng các thiếu nữ.

Anh đã trở thành một thứ quá xa vời so với tầm tay của Mạt Di.

Cô ta đã cố gắng, đã làm hết mọi cách, đã triệt dụng thân thể đã nhuộm nhơ nhuốc này để có thể được đứng sánh ngang với anh. Để có thể được gần anh.

Dù cô ta biết bản thân mình hiện tại không xứng với thứ đẹp đẽ như anh, nhưng cô ta tuyệt đối không cho phép bất cứ ai tiếp cận anh. Tuyệt đối không.

Lý Huân Hy không phải là của cô ta nhưng cũng sẽ không là của bất cứ ai.

"Hiểu chưa? Cô hiểu chưa hả?" Mạt Di hét lớn với Lô Vỹ Tinh.

Sau đó một tiếng "cách" của kim loại khiến Lô Vỹ Tinh giật mình. Trong tay Mạt Di... là con dao?

Mũi dao sáng loáng chạm đến bên má Lô Vỹ Tinh, lạnh buốt.

"Nếu như Hy bị cô mê hoặc thì chỉ cần biến cô xấu xí đi một chút. Anh ấy chắc chắn sẽ tránh xa cô ngay thôi. Nhi?" Mạt Di nói, âm thanh nhẹ nhàng, hai mắt cong thành hình trăng khuyết. Trông thật đẹp, thật dịu dàng như làn gió xuân thoảng qua. Chỉ là trong lòng của Lô Vỹ Tinh lại run lên, sau đó chợt lạnh buốt như đối mặt với tận cùng của địa ngục.

23:54 29/7/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 44: Tới Cứu Lô Vỹ Tinh (1)

"Nếu như Hy bị cô mê hoặc thì chỉ cần hủy dung của cô đi thì chắc chắn anh ấy sẽ tránh xa cô ngay thôi. Nhỉ?" Mạt Di nói, trên môi cô ta nở nụ cười xinh đẹp nhưng chứa đầy độc ác.

Không hiểu sao trong lòng Lô Vỹ Tinh có dự cảm không lành. Tim cô đập chậm một nhịp.

"Ma... Mạt Di, cô đừng làm vậy. Tôi không thích đùa kiểu này tí nào đâu..." Lô Vỹ Tinh nói lắp bắp trong sợ hãi, ngón tay bị trói chặt phía sau run rẩy bấm vào lòng bàn tay những dấu vết của móng tay.

"Làm vậy? Đùa? Đến bây giờ cô vẫn nghĩ là tôi đang đùa sao?" Mạt Di nhướn mày lên nhìn Lô Vỹ Tinh như thể đang nói chuyện với một thứ sinh vật lạ: "Haha... được lắm. Vậy để tôi cho cô biết thế nào mới không phải là đùa."

Roẹt...

"Áaaaaaa...."

Tiếng thét của Lô Vỹ Tinh vang vọng cả một vùng không gian rộng lớn. Máu từ trên khuôn mặt cô bật ra, chảy theo dòng từ gò má đến cằm, rồi nhanh chóng rơi xuống thấm ướt bộ quần áo bệnh nhân đã rách nát.

Dòng chất lỏng tanh tươi đặc quánh chảy như dòng thác máu trên vết thương dài khiến cho thân thể vì đã quá yếu của Lô Vỹ Tinh trở nên vô lực,

sau khi các cơ và tế bào trên người trở nên căng cứng thì Lô Vỹ Tinh nhắm chặt hai mắt lại, ngất đi trong mê man.

Qua màn hình máy tính, cảnh tượng trước mắt khiến cho máu trong người Ninh Kiến Thần như sục sôi. Hắn nắm chặt chiếc điện thoại trong tay đến mức tiếng răng rắc của xương cũng kêu lên cho thấy Ninh Kiến Thần hẳn đang vô cùng kiêu căng.

Phải. Hắn đang cố gắng dùng hết sức bình sinh để kiềm chế chính mình không mất đi bình tĩnh mà hại đến tính mạng của cô gái nhỏ mỏng manh kia.

"Nói. Gặp ở đâu."

.....

Trong một vùng hẻo lánh, xung quanh với bán kính hơn hai trăm mét dường như không có lấy bóng dáng của một ngôi nhà hay một người nào.

Một chiếc xe hơi màu đen bóng loáng chạy trên con đường đất đầy bụi

Chiếc xe em ái chạy, để lại phía sau những vệt bụi trắng xóa cả. Dưới cái thứ không khí lạnh lạnh của tiết trời cuối thu thổi qua, tán loạn những sợi tóc đen nhánh của người đàn ông tuấn tú đang ngồi trước vô lăng của tay lái. Người đàn ông này không ai khác chính là Ninh Kiến Thần. Là tứ thiếu của tứ đại gia tộc.

"Được rồi. Tôi đã tới nơi."

Ninh Kiến Thần tháo tai nghe xuống, giậm chân nhấn phanh thật mạnh xuống, chiếc xe đang lao vun vút như tên bắn liền kêu lên một tiếng "két" thật dài, bánh xe vì phanh gấp mà dừng lại, ma sát trên mặt đất phun lên những làn bụi mờ ảo rồi nhanh chóng biến mất trong không khí.

Ninh Kiến Thần mở cửa, một đôi giày da đen bóng liền lập tức dính đầy bụi. Hắn bước xuống, còn chưa kịp chớp mắt một cái đã tức tốc chạy về phía ngôi nhà tồi tàn nhưng rất rộng lớn duy nhất ở phía trước mặt cách đó không xa. Ngôi nhà này thật rộng, tựa hồ như là một ngôi biệt thự bị bỏ hoang.

Bước chân nóng vội, sự vội vàng được in rõ trong từng hơi thở của Ninh Kiến Thần, phả ra không khí.

Bống...

Bước chân của hắn dừng lại. Xuất hiện trước mặt hắn là một tốp người mặc toàn đồ đen.

Hắn đến đây với yêu cầu không được mang theo bất cứ ai nên hiện tại chỉ có một mình hắn mới có thể cứu lấy hắn lúc này.

Ninh Kiến Thần cởi chiếc caravat trên cổ áo xuống, buộc chặt vào bàn tay, siết lại, sau đó nghiêng răng hét lên một tiếng, chạy vụt về phía trước.

BỤp...Bụp... Bộp...

những âm thanh va chạm mạnh của da thịt cứ vang lên, thật nhanh, thật dứt khoát. Dứt khoát như chính những cú ra đòn chuẩn mà chắc của hắn vậy.

Ninh Kiến Thần thân thủ nhanh nhẹn, luồn qua phía sau lưng một người, đồng thời dơ chân lên đá ngược vào cằm của tên đang dơ chùy sắt lên cao khiến cho tên đó không kịp trở tay mà khuôn mặt bị hất văng sang một bên rồi ngã nhào xuống đất.

BỘP!

Á!

BỤP!

HỤ!

Liên tiếp những âm thanh như vậy cứ vang lên. Sau khi tất cả đều đã nằm gục xuống không thể gượng dậy nổi, chỉ còn lại một người đàn ông duy nhất còn đứng thì mới ngưng lại.

Ninh Kiến Thần tháo chiếc caravat trên tay, vứt xuống đất rồi quẹt đi máu trên vết thương trên mặt, hăn thở gấp, cúi xuống nắm lấy cổ áo của tên dưới chân mình, gằn giọng: "Cô ấy đang ở đâu. Người phụ nữ của tao đang ở đâu? HẢ???"

"Ờ...ừ...ở kia..." vừa nói ngón tay của tên kia vừa chỉ về hướng ngôi nhà, là ở chỗ đó sao?

Bộp một tiếng, tên kia bất tỉnh. Ninh Kiến Thần chạy tới phía mà người phụ nữ của hăn đang đợi hăn.

Đừng gặp chuyện gì. Xin em, hãy sống. Anh xin em đấy, Vỹ Tinh.

Chân hăn chạy, gió trời thổi nhẹ nhàng như muốn xoa dịu tâm trạng hiện tại của hăn. Nhưng không thể. Tâm trạng của hăn lúc này chỉ có thể dùng một từ để hình dung. Đó là: Giết.

Hăn sẽ giết, tự tay mình giết hết những kẻ dám làm tổn thương đến cô gái của hăn.

Càng nghĩ, máu trong người Ninh Kiến Thần càng sục sôi. Sát khí càng tăng như thể muốn hủy diệt cả thế giới.

RẦM!!!!

Cánh cửa đã cũ bị Ninh Kiến Thần đập mạnh liền va vào tường, sau đó rơi xuống đất, gãy đôi.

Lô Vỹ Tinh lúc này đang cố gắng giữ chút ý thức cuối cùng sau bao nhiêu lần ngất đi tỉnh lại, đôi mắt cô lơ mờ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc được bao trùm bởi màu đen.

Cánh môi nhợt nhạt khô nẻ của cô khẽ mấp máy không thành tiếng: Thần, cứu em!

Hai mắt cô đang khép hờ bỗng mở lớn, miệng cô há to muốn hét nhưng không thành lời.

BỘP một tiếng. cây chùy sắt mạnh mẽ đập mạnh vào gáy. Nụ cười nhàn nhạt để an ủi Lô Vỹ Tinh còn đang dang dở trên miệng cũng theo thân hình của hắn mà biến mất.

Rầm! Ninh Kiến Thần ngã xuống trước mắt Lô Vỹ Tinh.

00:58 1/8/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 45: Tới Cứu Lô Vỹ Tinh (2)

Thân hình cao lớn của Ninh Kiến Thần ngã rạp xuống đất. Nơi tiếp xúc với mặt đất bụi bay lên tứ tung, tán loạn trong không khí.

Lô Vỹ Tinh muốn hét lớn nhưng cổ họng cô nghẹn lại, cộng với sức lực hiện tại của cô không cho phép nên cô chỉ biết mở lớn miệng để giữ lấy hô hấp đang dần yếu đi của mình.

Lồng ngực cô căng lên. Thân hình Ninh Kiến Thần cao cao tại thượng đang nằm bất động ở kia.

Ninh Kiến Thần. Tỉnh dậy! Tỉnh dậy đi.

Làm ơn. Anh đến để cứu em mà, sao lại nằm ở đó được.

Hốc mắt Lô Vỹ Tinh nóng bừng như muốn tan ra khi thấy cánh vai của Ninh Kiến Thần khẽ cử động, sau đó là hai tay hăn chống đất muốn ngồi dậy.

Bộp!

Một đôi giày da đen từ phía sau đập mạnh lên đầu Ninh Kiến Thần, dùng lực đè khuôn mặt đẹp đẽ của hăn xuống mặt đất như thể nghiền nát nó. Từ phía trên truyền xuống một giọng nói chế giễu: "Ninh thiếu, chúng ta lại gặp nhau rồi."

Khuôn mặt của Ninh Kiến Thần bị đè ép mạnh khiến cho hăn không thể động dậy, chỉ là nghe thấy giọng nói kia thì anh đã biết là ai rồi.

"Khiêm Mặc?"

"Phải. Là tôi đây. Thật vinh dự khi Ninh thiếu vẫn còn nhớ tôi là ai cơ đấy."

Vừa nói, Khiêm Mặc vừa dùng mũi giày day mạnh làm cho khuôn mặt của Ninh Kiến Thần càng bị bóp méo đến biến dạng.

Không! Không được làm như vậy. Ninh Kiến Thần của cô không phải là người phải nhận...

"Thả cô ấy ra. Tôi sẽ đồng ý tất cả mọi điều kiện của anh." Âm thanh của Ninh Kiến Thần cũng bị biến dạng.

Bàn chân trên mặt Ninh Kiến Thần nới ra, thả lỏng, sau đó đặt hẳn xuống đất. Khiêm Mặc ngồi xuống một chân nửa quỳ, bàn tay đưa ra nắm lấy mái tóc ngắn đen nhánh của hắn mà giật mạnh ra phía sau.

Ninh Kiến Thần đau đến nhúu chặt mày. Hắn nghiêng răng gặm nhẹ cổ nhin.

"Sao? Đau? Vậy thì kêu lên đi. La lên đi."

"Khiêm Mặc. Rốt cuộc người muốn gì?"

"Haizz...Ninh thiếu à, bây giờ mà anh còn có thể giả vờ cao ngạo được như vậy sao? Nên nhớ, tính mạng của cả anh và cô ta đều đang nằm trong tay tôi." Mạt Di nói, bước lại đứng trước mặt Ninh Kiến Thần.

Lúc này cô ta đang đứng nên Ninh Kiến Thần chỉ có thể ngược lên nhìn.

"Anh có biết bây giờ chỉ cần anh làm tôi vui thì biết đâu tôi sẽ tha cho cả hai. Còn nếu không..."

"Áaaa...á...." Lô Vỹ Tinh từ trong cơn choáng váng đến sắp mê man chột hét lên.

Là vì vừa rồi Mạt Di đã bấm nút của chiếc điều khiển mini trên tay, khiến cho bình ắc-quy được trói cùng với tay cô truyền điện.

Lô Vỹ Tinh bị nhiễm điện toàn thân liền run rẩy, khuôn mặt vốn đã nhợt nhạt càng thêm trắng bệch.

"Các người điên rồi. Thả cô ấy ra. Thả ra!" Ninh Kiến Thần gồng mình hét lớn, nhưng biểu cảm đó của anh dường như càng làm cho Mạt Di và Khiêm Mặc thêm phần khích.

Mạt Di cười: "Thả ra? Vậy khi anh cho người làm những chuyện đó thì anh có nghĩ tới kết quả này không? Hả?"

Đúng vậy. Những chuyện đó, những chuyện đó chính là...

Dù đã được Mạt Di ngưng lại sự truyền điện, nhưng đầu óc của Lô Vỹ Linh vẫn ong ong. Hai tai ù lên.

Chỉ là cô nghe được...

Cô nghe được Mạt Di nói: Ninh Kiến Thần, anh sai người bắt cóc tôi, để bọn chúng làm nhục tôi. Mời mấy người cùng làm nhục tôi. Anh được lắm. Đã vậy còn chụp ảnh, quay video. Hại tôi sự nghiệp tan tành. Vậy kết quả như hôm nay cũng chỉ là điều đương nhiên thôi.

Nghe tới đây, Lô Vỹ Tinh đã mất hẳn ý thức...

Còn Ninh Kiến Thần thì sắc mặt ngay lập tức đen lại, ánh mắt lộ ra sợ sệt: "Cô... cô điên rồi."

"Phải, tôi điên rồi. Tôi điên đến mức muốn giết anh luôn rồi. Nhưng đầu dễ như vậy. Tôi phải cho anh nếm mùi đau khổ là như thế nào đã."

Khiêm Mặc nghe Mạt Di nói vật thì buông tay, không phải là hấn ta ngu ngốc để cho cô ta tự tung tự tác. Mà đơn giản, đây là giao ước giữa hai người bọn họ.

Mạt Di tìm đến hấn, muốn mượn thế lực của hấn để hạ bộ Ninh Kiến Thần. Đổi lại thì hấn sẽ được sở hữu một đường dây buôn vũ khí với quy mô không quá lớn nhưng cũng không nhỏ do chính Mạt Di đứng đầu.

Thêm vào đó, hạ bộ Ninh Kiến Thần cũng chả ảnh hưởng gì tới hấn, không những vậy mà còn có thể sở hữu cả Ninh gia.

Điều kiện như vậy, sao hấn ta không đáp ứng cho được?

Nhưng những hành động ti tiện như vậy, Khiêm Mặc quả thực không thể ra tay. Thôi thì cứ để hết cho một tay Mạt Di làm vậy.

Khiêm Mặc ngồi trên ghế sofa, chân bắt chéo nhau, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã, đưa đôi mắt sếch của mình nhìn xuống Ninh Kiến Thần đang nằm trên đất.

Ninh Kiến Thần ơ là Ninh Kiến Thần. Không ngờ cũng có ngày hôm nay. Hôm trước chính tay anh còn giết cả lão Lý, còn uy nghiêm như vậy. Để xem hôm nay tôn nghiêm của người sẽ đi đến đâu.

Khiêm Mặc càng nghĩ càng thấy khoái chí, hấn không phải đẹp trai hay hoàn mỹ như Ninh Kiến Thần, nhưng phong thái của hấn cũng là vô cùng ngạo khí. Khiêm Mặc dựa lưng ra phía sau, thưởng thức cảnh tượng hiếm có trước mắt.

"Cô muốn tôi phải làm gì?" Để cứu Lô Vỹ Tinh, lúc này đây Ninh Kiến Thần hấn có thể làm bất cứ việc gì.

"Liếm chân cho tôi đi." Mạt Di nhướng cao hai hàng lông mày thanh mảnh: "Sao? Muốn rút lại lời nói vừa rồi sao? Vậy thì..."

"Tôi sẽ làm. Nhưng trước hết tôi muốn cô thả cô ấy ra."

Hắn không ngu ngốc đến nỗi làm tất cả khi mà chưa thể đảm bảo được gì cho cô, thêm vào đó, hắn biết Mạt Di điên rồi. Nếu cứ để Lô Vỹ Tinh ở đây thì cô ta chắc chắn sẽ dùng cách của hắn lên người Lô Vỹ Tinh.

Bởi hắn đã để ý rằng, số vệ sĩ đang đứng tring phòng này vừa tròn mười tám người, đúng với số người hôm đó.

"Được thôi. Thả cô ta ra." Mạt Di vừa dứt lời, hai người vệ sĩ gần cô ta nhất liền chạy tới cởi trói cho Lô Vỹ Tinh, sau đó ôm cô đi ra ngoài trong tình trạng mê man bất tỉnh.

"Liếm đi." Bàn chân trắng nõn của Mạt Di đã tháo giày cao gót và đưa đến trước mặt Ninh Kiến Thần từ lúc nào.

Nếu bây giờ hắn không làm... Lô Vỹ Tinh vẫn chưa thể đi xa kia sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng còn nếu hắn làm...

Bốp!

Bàn chân của Mạt Di đá mạnh vào mặt Ninh Kiến Thần.

"Tôi bảo anh liếm chân cho tôi. Có nghe..."

ĐÙNG ĐÙNG ĐOÀNG....

Ba tiếng súng và tiếng la hét lập tức cắt ngang lời nói đang dang dở của Mạt Di.

Cô ta còn chưa kịp định thần thì "rầm" một tiếng, cánh cửa phía sau lưng bị phá nát, vỡ vụn.

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào thân hình đang bước vào cánh cửa.

Thân thể cao lớn, cơ bắp mạnh mẽ được bao bọc bởi bộ âu phục chỉnh tề thẳng nếp.

"Xin lỗi nhé Ninh Kiến Thần. Bọn tớ đến muộn."

20:53 5/8/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 46: Bộ Tứ Gia Tộc

Cánh cửa phía sau lưng bị phá nát rồi vỡ vụn.

Ánh sáng chiếu hắt lên thân hình cao lớn đang bước vào.

Ánh sáng chói loá phát ra hào quang đẹp đẽ mà mê hoặc.

Thân hình với cơ bắp mạnh mẽ được cắt giấu dưới lớp âu phục không hề bị mất đi mà dường như còn càng tăng thêm sự uy phong ngạo khí.

Người đó một tay cầm súng, một tay dứt túi quần, lãnh khí đầy đặc mang theo khí chất vương giả của bậc quân vương, hãnh khê động bạc môi mỏng, nói: "Xin lỗi cậu Ninh Kiến Thần. Bọn tớ đến muộn."

Ninh Kiến Thần ngược mắt nhìn lên, cố gắng nghiêng nhẹ răng

Bọn họ... bọn họ...

"Mẹ kiếp. Đến muộn thế hả? Các cậu muốn để tôi chết rồi mới hả lòng hả dạ chứ gì?"

Ninh Kiến Thần hét lớn với người vừa bước vào. Hãnh đứng dậy, muốn nhào tới bóp cổ chết tên kia.

Nhưng bước chân còn chưa kịp nhấc đã bị tóm lấy hai tay bẻ ra sau lưng.

"Ninh Kiến Thần. Anh nghĩ có thể thoát khỏi đây dễ dàng như vậy?" Mạt Di nói, dù đã cố gắng dẫu đi sự hoảng hốt nhưng những kẻ như bọn họ đều có thể dễ dàng nhìn ra được cô ta đang vô cùng hoảng loạn cùng sợ hãi.

Cô ta đã biết nếu dây vào Ninh Kiến Thần thì ắt sẽ có tình cảnh như ngày hôm nay.

Chỉ là cô ta không cam tâm cứ để hãn như vậy mà thoát khỏi đây. Ít nhất thì, cô ta sẽ đưa hãn chết cùng.

Mạt Di đã đặt một lượng lớn thuốc nổ ở tầng hầm bên dưới căn biệt thự bỏ hoang này.

Cô ta sẽ giết, giết hết tất cả. Tứ đại gia tộc sao? Vậy thì coi như hôm nay các người đều cùng cô ta đi gặp Diêm Vương cho đông vui vậy.

Có trách thì trách số phận các người đã làm bạn với tên Ninh Kiến Thần khốn kiếp này.

Mạt Di cười lớn, hai mắt cô ta sáng lên, trừng mắt nhìn Ninh Kiến Thần: "Haha... Ninh Kiến Thần. Nếu anh sợ cô đơn mà kéo theo cả bạn mình chết cùng như vậy thì tôi cũng sẽ đi cùng cho thêm náo nhiệt."

Mạt Di không nói ra tên của Khiêm Mặc vì cô ta biết, hãn ta đã chạy trốn trước khi "bọn họ" phá cửa xông vào rồi.

Lúc cô ta nhìn thấy bộ dạng vội vàng chạy khỏi của Khiêm Mặc, cô ta cũng chỉ nghĩ là hãn có việc gì đó. Không ngờ lại là tháo chạy bỏ lại một mình cô ta ở đây.

A... cũng không trách được. Rõ ràng sự cách biệt về thế lực là quá lớn. Hãn không thể dùng bản thân để lao vào trả thù cho cô ta trong khi kết quả đã rõ như ban ngày như vậy rồi cả.

"Trần Bạch Nghiên, Mạc Thuần Uy. Sao Trịnh Liệt lại không tới hả? Hãn muốn chết sao?" Ninh Kiến Thần vẫn còn gằm gừ, lườm mắt tức giận với hai người đang đứng trước cửa mà không để tâm tới hai kẻ đang khoá tay mình.

"Trịnh Liệt sang Anh quốc có việc rồi." Trần Bạch Nghiên nói. Nghe thân tín báo lại thì Trịnh Liệt đang đuổi theo một người phụ nữ đang cố bỏ trốn khỏi hắn.

"Anh quốc? Chẳng phải đó là nơi nằm trong sải cánh của Paul Khải Ân sao? Hai người bọn họ đã hoà hảo từ lúc nào sao tớ không biết nhỉ?" Ninh Kiến Thần tiếp tục công việc coi Mạt Di là không khí: "Còn cậu nữa Mạc Thuần Uy, cái vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống tớ vậy là sao hả? Đến cứu bạn bè mà khó chịu vậy thì cậu rút đi chỗ khác."

Mạc Thuần Uy vẫn đang đen mặt, nghe được câu nói này của Ninh Kiến Thần thì cười một cái: "Cút?"

Anh bước lại, đặt một tay lên vai Ninh Kiến Thần, khuôn mặt đẹp trai cười thân thiện, sau đó đột ngột dùng đầu gối thụi mạnh vào bụng Ninh Kiến Thần một cái khiến cho hắn không kịp trở tay mà cúi gập người, đau đến nghiến răng.

"Vì cậu mà làm lỡ chuyện tốt của tôi. Bây giờ cậu bảo tôi cút?"

(Chuyện tốt 😊?? Na hiểu mà 😊)

"Các người... các người đừng có ở đó mà làm xằng làm vậy. Tưởng giả ngu mà tôi sẽ tha cho các người sao? Có chết thì hôm nay các người cũng sẽ chết cùng với tôi."

Vừa nói, Mạt Di vừa cầm chiếc điều khiển nhỏ trên tay, bàn tay cô ta run rẩy nói rằng cô ta đang rất sợ.

Tất nhiên sợ.

Trên đời này có bốn quy tắc bất thành văn mà bất cứ ai vừa sinh ra đã phải ghi nhớ.

Thứ nhất là không được động tới Tứ đại gia tộc.

Thứ hai, phải tuân thủ theo quy tắc mà Tứ đại gia tộc đặt ra.

Thứ ba, Tứ thiếu nói nó là con chó thì cấm ai dám được nói đó là mèo. Cho dù con vật đó có kêu "meo meo" đi chăng nữa.

Thứ tư, chắc chắn phải nhớ tên của tứ thiếu, đó là Trần Bạch Nghiên, Mạc Thuần Uy, Trịnh Liệt và Ninh Kiến Thần.

Lúc này đây, cả bốn quy tắc kia Mạt Di đều đã động tới, vậy thì số phận của cô ta là gì hẳn là không cần nói cũng đã rõ.

Liếc nhìn chiếc điều khiển trong tay Mạt Di, Mạc Thuần Uy khẽ nhướng cao đôi mày kiếm: "Cô nghĩ nó sẽ có tác dụng sao? Ngây thơ."

Sau khi ném một câu như vậy vào mặt Mạt Di thì Mạc Thuần Uy tay dứt túi quần, xoay người đi thẳng ra cửa mà không thèm ngoái lại, trước khi khuất còn không quên để lại một câu: "Lô Vỹ Tinh đang khóc đến ngất đi sống lại vì cậu đấy. Còn không mau tới mà đỡ dành đi."

Ninh Kiến Thần ngẩng đầu lên, nhìn hai bóng dáng tiêu sái đang khuất dần, nơi khoé miệng nở nụ cười: "Ờ. Phải đỡ rồi."

Nói xong, hấn dùng chân đá móc ra sau theo chiều dưới lên, trúng cằm một tên đang giữ tay mình. Tên đó chưa kịp chuẩn bị tinh thần nên lập tức bị ngã xuống.

Ninh Kiến Thần xoay người lại, nhanh như chớp dùng cánh tay vừa được thả ra đó gì chặt lấy cổ tên còn lại, bàn tay nắm lấy cằm tên đó, bẻ mạnh sang một bên. Chỉ nghe một tiếng rắc của xương vỡ vụn thì tên đó liền ngã xuống mà chưa kịp há miệng kêu lên.

Xử lý xong, Ninh Kiến Thần đứng dậy, phúi phúi bụi đất dính trên áo rồi bình thản bước về phía cánh cửa.

"Đứng lại... các người đứng lại... ai cho các người đi... chết tiệt... chết tiệt..." Mạt Di lẩm bẩm như bị thôi miên, ngón tay cô ta liên tục bấm nút điều khiển mà vẫn không một tiếng nổ nào được phát ra.

Cô ta gần như phát điên lên, vứt chiếc điều khiển xuống đất, cầm lấy con dao gọt hoa quả trên chiếc bàn gần đó rồi chạy nhanh về phía Ninh Kiến Thần, con dao nhọn hoắt chĩa thẳng mũi hướng về hăn.

Đoàng!

Bịch!

Mạt Di ngã xuống. Máu từ trên người cô ta chảy ra.

Hai mắt Mạt Di vẫn trừng lớn nhìn về bóng dáng đang khuất xa dần của Ninh Kiến Thần.

Ánh sáng chiếu rọi, cô ta nhìn thấy Lý Huân Hy, cô ta nhìn thấy Lý Huân Hy đang nhìn mình bằng đôi mắt dịu hiền của ngày bé trong cô nhi viện. Anh đưa tay về phía Mạt Di, mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Nào, lại đây. Anh sẽ bảo vệ em."

Mạt Di nở nụ cười trong làn nước mắt. Phấn mắt vì thế mà nhoè đi, nhưng cô ta không quan tâm.

Hy của cô, Hy của cô đang dang tay đón nhận cô.

Hy của cô vẫn sống bình an.

Hoá ra...

... anh ấy vẫn không chết. Vậy mà cô ta cứ tưởng lần đỡ đạn cho Lô Vỹ Tinh thì anh đã bị đạn bắn trúng tim mà không còn nữa.

Nhưng hoá ra cô ta sai rồi.

Hy vẫn sống. Anh ấy vẫn mỉm cười hiền hoà như thế để tiếp nhận cô.

Hạnh phúc quá. Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Với cô... Chỉ cần Hy sống là quá đủ rồi.

Bàn tay đang vươn ra không trung của Mạt Di rơi xuống đất. Hai mắt từ từ khép lại, trên môi vương nụ cười mãn nguyện.

Có điều... có thể là do nước mắt khiến Mạt Di không nhìn rõ, cũng có thể là Mạt Di đang muốn tự lừa dối chính mình, nhưng người đứng trước mặt cô ta không phải là Lý Huân Hy. Không phải là bất cứ ai. Mà chỉ là một khoảng không gian trống rỗng với ánh mặt trời cuối ngày đỏ rực như màu của máu.

17: 8/8/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 47: Lý Huân Hy Còn Sống?

Ninh Kiến Thần thong dong bước ra ngoài

Trước mắt hăn, ánh mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt góc cạnh hoàn mỹ, từng đường nét tinh xảo tựa điêu khắc cứ thế lộ ra.

Hăn nhìn thấy Lô Vỹ Tinh, hai mắt hăn chợt khép hờ, bước chân cũng dừng lại.

Hăn nên bước tới đó không? Nơi mà cô gái đã bị hăn làm tổn thương đến như vậy đang ở đó.

Hăn có nên chạy vội rồi ôm lấy cô vào lòng, sau đó nói xin lỗi vì đã làm cô đau lòng không?

Hay là hăn nên đứng đây, từ một khoảng cách ngắm nhìn cô?

Hiện tại, Ninh Kiến Thần hăn không đủ dũng khí để bước tới gần Lô Vỹ Tinh, nhưng lòng hăn lại càng không đủ bản lĩnh để buông tay cô.

Một bàn tay đập mạnh vào vai Ninh Kiến Thần: "Tới đi. Cô ấy đang đợi cậu đấy."

"Cảm ơn cậu, Thuận Uy." Ninh Kiến Thần không quay đầu lại, chỉ âm trầm nói như vậy.

Hăn cảm thấy thật may mắn khi có những người bạn như bọn họ.

Ninh Kiến Thần cúi đầu, khẽ hít sâu rồi mỉm cười một cái với chính mình.

Tiến lên đi. Người phụ nữ của mày đang đợi mày.

Bước chân của Ninh Kiến Thần đi tới, bóng lưng mảnh mai mềm mại bị bộ quần áo bệnh nhân khá rách nát che lấp đi, thân hình yếu đuối như vậy, nhưng sự kiên cường lại lan toả khắp không gian.

Sự kiên cường đến đau thương, khiến người ta chỉ muốn chạy thật nhanh tới rồi ôm lấy cô vào lòng mà che chở.

Mái tóc Lô Vỹ Tinh theo làn gió bay bay, mùi hương tóc nhàn nhạt nường theo gió mà thoảng vào mũi.

Cô đứng quay lưng về phía hăn, trước mắt cô là hình dáng của mặt trời hình tròn màu rắng đỏ đến nhức mắt.

Xung quanh người cô phát ra ánh hào quang xinh đẹp.

Thật sự...

Ninh Kiến Thần không muốn phá vỡ cảnh tượng thần tiên này. Hăn chỉ đứng yên đó, ngắm nhìn.

"Đứng đó làm gì?"

Lô Vỹ Tinh nói, âm thanh nhẹ như gió, giọng nói thanh thoát mà êm dịu, tựa như một bài hát ru.

"Vỹ Tinh, anh...." Ngập ngừng một lát, Ninh Kiến Thần nói tiếp: "Anh xin lỗi."

"Rồi sao nữa?"

"Anh... sẽ cho em quyền tự do lựa chọn và quyết định. Chỉ là... xin em đừng..." xin em đừng làm lơ anh đi mà coi anh như không tồn tại.

Có điều, về sau của câu nói bị nghẹn lại nơi cổ họng.

Ninh Kiến Thần biết, cô hận hẳn. Vậy nên hẳn sẽ không nói như vậy để khiến cô khó xử.

Lô Vỹ Tinh xoay người lại, khuôn mặt thanh tú mỹ lệ đã được xử lý những vết thương trên mặt. Hiện tại trông cô vô cùng nhỏ bé, nhỏ bé như thể chỉ cần một cơn gió cũng có thể cuốn cô đi xa thật xa.

Càng nhìn cô bây giờ, Ninh Kiến Thần lại càng tự hận chính mình.

Rốt cuộc hẳn đã làm gì? Đến cùng hẳn đã khiến cô phải chịu qua nhiều đau khổ cùng tổn thương đến như vậy là vì cái gì?

Nó không phải là yêu.

Yêu là cùng nhau chia sẻ, cùng nhau bù đắp những khoảng trống, chứ không phải là bắt ép là cướp đoạt bằng mọi giá.

CHÁTTTTT...

Một bạt tai giáng thẳng vào khuôn mặt của Ninh Kiến Thần.

"Ninh Kiến Thần, tôi hận anh. Vì vậy tôi chỉ xin anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Đừng bao giờ."

Nói xong, Lô Vỹ Tinh đi thẳng, lướt qua người Ninh Kiến Thần.

Cô yếu đuối là thế, mỏng manh là thế, nhưng cũng vô tình là thế.

Trăm ngàn cái cảnh tượng khi hẳn gặp lại cô thì hẳn đều đa nghi tới. Cô sẽ khóc lóc, sẽ đánh đập, sẽ chửi rủa hẳn. Chỉ là hẳn không nghĩ tới cô chỉ

tặng cho hắn một cái tát rồi nhẹ nhàng bảo "xin anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi."

Trái tim Ninh Kiến Thần chột nhói lên. Khoé miệng hắn cong lên bi thương.

Thà rằng em cứ cầm con dao rồi đâm thẳng vào tim anh còn hơn.

Ninh Kiến Thần quay đầu nhìn theo dáng người khuất dần của Lô Vỹ Tinh, bực môi hăn mấp máy: Lô Vỹ Tinh, em hận anh đến vậy sao?

Một góc xa xa, Mạc Thuần Uy và Trần Bạch Nghiên đang đứng xem kịch hay do Na viết này giờ, thấy ánh mắt của Ninh Kiến Thần chiếu về phía mình thì lập tức thi nhau ho khan vài tiếng.

"À khu... Bạch Nghiên à, tớ nghĩ là con chó nhà cậu đang chờ chủ đấy, cậu mau về Bắc Kinh chăm sóc nó đi."

"Ừ. Còn cậu thì mau về Mỹ giải quyết cho xong việc tốt đi."

"Cảm ơn anh em tốt."

"Ừm."

Nói rồi, hai người bọn họ đi ra về phía hai chiếc trực thăng riêng, leo lên rồi bình thản ngồi vào ghế sau, bỏ lại một mình Ninh Kiến Thần đang đen mặt đứng đó, trong lòng đang không ngừng gào thét chửi thề hai kẻ bất nhân tính nào đó.

Nhưng là cánh môi hăn nhẹ nhàng cong lên: Cảm ơn nhé, bạn của tôi!

Lô Vỹ Tinh nằm trong bệnh viện, không hiểu sao bỗng nhiên mấy hôm nay có rất nhiều rất nhiều người đến thăm cô. Mang hoa quả với quà cáp

tới.

Trong thiệp đính kèm đều có lời chúc cô nhanh chóng bình phục để trở về đóng tiếp phần hai của bộ phim "hoa tuyết ly biệt" đang dang dở.

Vui thì có vui nhưng mà cô vẫn không hiểu sao lại có nhiều Fan như vậy.

Cô chỉ là một nữ phụ trong phim thôi mà.

"Này cô biết gì không? Bộ phim "hoa tuyết ly biệt" của công ty Lan San đại thế giới mới đang rất hot đấy. Thêm vào đó người trong phòng bệnh 2419 chính là diễn viên nữ chính thay cho Mạt Di đấy."

"Thật không? Ôi trời, vậy là cô gái này với ảnh đế Lý Huân Hy là hai nhân vật chính sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, cô gái này lần đầu đóng phim mà diễn xuất cực kỳ đạt nhé, nghe nói tên là Lô Vỹ Tinh."

...

Giọng nói của hai cô y tá xa dần, Lô Vỹ Tinh lúc này không biết làm gì khác ngoài ngơ ngác.

Lý Huân Hy?

Lý Huân Hy sao?

Vậy...

Chẳng lẽ anh vẫn chưa chết?

Đang ngây ngốc với hai mắt nóng bừng, thì cánh cửa phòng bệnh được mở ra, một đôi giày da sáng bóng bước vào.

Thân hình cao lớn, nụ cười mê hoặc cùng với đôi mắt đào hoa đang nhìn cô.

Trên tay anh ta đang ôm một bó hoa ly màu trắng tinh khôi, rất đẹp.

"Mừng em hôm nay là ngày ra viện. Vết thương trên mặt cũng không để lại sẹo nhỉ?"

Vẻ mặt của Lô Vỹ Tinh tràn ngập vẻ ngạc nhiên nhìn người vừa bước vào đang lười biếng dựa lưng vào cánh cửa phía sau.

Lý... Huân Hy?

20:19 10/8/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 48: Nói Lại

Lý Huân Hy?

Lô Vỹ Tinh dường như không tin nổi vào mắt mình, cô ngây ngốc nhìn chăm chăm vào người vừa bước vào kia, cánh môi mấp máy mãi mới thốt ra được một câu: "Anh... Lý Huân Hy?"

Lý Huân Hy thản nhiên, anh bước chậm chậm đến bên cạnh giường bệnh của Lô Vỹ Tinh, đặt bó hoa ly xuống bàn rồi từ tốn nói: "Phải, là anh. Chẳng lẽ em không hoan nghênh anh sao?"

Trong lời nói vẫn êm dịu như xưa, chỉ là mái tóc của anh đã che mất đi đôi mắt, trong khoảnh khắc nào đó, ánh mắt anh chợt loé lên một tia độc ác.

"Không không không. Anh... anh tới là em vui quá nên mới..." phải. Là vui quá. Cô cứ tưởng người anh trai này của cô đã chết.

Anh là người cô vô cùng tin cậy, vậy nên cái chết của anh đã khiến cô rất shock mà không thể nào nhìn mặt Ninh Kiến Thần được nữa.

Tốt quá. Giờ thì tốt rồi.

Anh vẫn bình an.

"Em ăn táo đi."

Giọng nói của Lý Huân Hy khiến Lô Vỹ Tinh thoáng giật mình, cô như người trong mộng vừa tỉnh lại, vội cười xoa nói "vâng" một tiếng rồi cầm lấy miếng táo đã mà Lý Huân Hy đã gọt sẵn đưa đến trước mặt.

Một người ăn, một người gọt táo.

Không gian chợt chìm vào im lặng. Chỉ nghe được tiếng dao gọt hoa quả sột soạt, và tiếng gió ngoài cửa thổi tung đám mây trắng trên trời, để lại là một tán mây man mác, rải rác.

Có gì đó không đúng..

Lô Vỹ Tinh thầm nghĩ nhưng lại không biết không đúng ở chỗ nào. Đơn giản là linh tính vốn có của một người phụ nữ mách bảo rằng có gì đó đang diễn ra là sai quá sai.

"Em đang nghĩ gì thế?"

Giọng nói trầm ấm của Lý Huân Hy phả lên vành tai của Lô Vỹ Tinh, cô giật mình theo bản năng tránh xa xa ra, lại bị một cánh tay tóm lấy, kéo về.

"Anh... Anh Huân Hy...?"

"Sao vậy? Trong phòng chỉ có hai người, chẳng phati này giờ em đang nghĩ điều đó trong đầu sao?"

Âm thanh trầm trầm, lạnh khí lạnh tựa băng, ánh mắt anh toát lên vẻ ngoan độc mà bức người.

Đây...

Đây không phải là Lý Huân Hy mà cô từng biết.

"Rốt cuộc anh là ai?"

Lô Vỹ Tinh sau bao nhiêu sóng gió, tâm tình cô cũng ít nhiều đã trở nên già dặn hơn, cô có thể bình tĩnh với mọi chuyện.

Chỉ là... có thể điềm tĩnh như thế này thì đến cả cô cũng kinh ngạc rồi.

Lý Huân Hy bật cười, lộ ra hàm răng trắng đều thẳng tắp: "Haha... em biết đùa ghê. Anh người đã đỡ cho em viên đạn của lão già ghê tởm đó, cũng là người suýt chết vì em, Lý Huân Hy đây."

Vừa nói, Lý Huân Hy vừa nhấn mạnh từng chữ, như thể đang cố tình khơi gợi lại cho cô những kí ức đau khổ.

Lòng ngực Lô Vỹ Tinh thắt lại.

Trong đầu cô không tự chủ được mà nhớ lại những hình ảnh mà vốn dĩ cô đã cất nó lại trong một chiếc hộp kín nơi sâu bên trong trái tim và đóng chặt nó lại.

Nước mắt của cô cũng không tự chủ mà rơi xuống.

Một giọt... hai giọt...

Dòng nước nóng hổi lăn trên gò má ửng hồng lên một mảnh, nhìn càng yêu kiều diễm lệ tựa nàng tiên lạc lối xuống trần gian.

Bàn tay của Lý Huân Hy bỗng nắm lấy cằm cô, siết nhẹ, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh: "Sao lại khóc? Khóc làm anh đau lòng lắm đấy. Nào ngoan." Ngón tay anh lau nhẹ đi làn nước mắt trên má, sau đó âu yếm vỗ về tấm lưng thanh mảnh của cô, dỗ dành nói: "Ng ngoan, nín đi."

Vừa nói, bàn tay Lý Huân Hy vừa không an phận mà trượt từ lưng xuống dưới, cảm giác không lành này khiến cho Lô Vỹ Tinh lộ tức cứng đờ người lại. Toàn thân cứng nhắc, nước mắt đang rơi dường như cũng cứng lại không thể chảy xuống thêm được nữa.

Giọng nói của Lý Huân Hy không biết là vô tình hay cố ý mà lần nữa sấp bên tai cô mà phả lên làn hơi thở nóng rực như lửa: "Em cũng đang muốn mà, đúng không? Yên tâm, anh chắc chắn sẽ tốt hơn hẳn."

Hắn...

Đương nhiên cô hiểu là Lý Huân Hy đang ám chỉ Ninh Kiến Thần.

Nghĩ tới Ninh Kiến Thần, đầu óc cô liền tràn ngập hình ảnh của hắn.

Khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo như tượng điêu khắc dày đặc chiếm lấy trí não cô.

"KHÔNGGGGG.... Anh tránh xa tôi ra." Lô Vỹ Tinh đẩy mạnh Lý Huân Hy khiến anh không kịp chuẩn bị tinh thần trước liền ngã xuống.

"Anh là ai? Nói nhanh. Anh không phải là Lý Huân Hy. Rốt cuộc anh là ai mà lại giả mạo anh ấy?" Lô Vỹ Tinh hét lớn, đôi mắt to tròn hiện lên tia kiên định cùng chắc chắn.

Chắc chắn người này không phải là Lý Huân Hy dịu dàng, ân cần, ấm áp mà cô từng trân trọng như người thân duy nhất của mình.

Lý Huân Hy chống tay lên nền nhà được lát đá hoa cương cao cấp sáng bóng đến mức có thể soi gương xuống đó, từ nền gạch kia Lô Vỹ Tinh thấy được, đôi mắt anh, và cả khoé môi anh đang mỉm cười.

Một nụ cười lạnh lẽo sồn gai ốc.

Lý Huân Hy đứng dậy, hai mắt bị che đi bởi những sợi tóc. Nhưng bá khí và sự lạnh lẽo lại càng ngày càng bao trùm lấy anh.

Lý Huân Hy bước tới, xô ngã Lô Vỹ Tinh nằm xuống giường.

CHÁT

BỘP

BỊCH

Ba âm thanh nối tiếp nhau, vang lên.

Ninh Kiến Thần đã xông vào cửa, đâm thẳng vào mặt Lý Huân Hy.

"Tên khốn, cút. Cút ra khỏi đây. Nhanh!" Nhìn theo ngón tay đang chỉ hướng ra bên ngoài cửa của Ninh Kiến Thần, Lý Huân Hy khẽ cười.

"Cút? Người phải cút là anh đấy."

BỘP!!!

Một cú đâm lại giáng xuống bên má Ninh Kiến Thần. Hãn ngã xuống, máu bên khoé miệng rỉ ra.

Còn chưa kịp đứng dậy lại bị Lý Huân Hy đâm thêm một cú nữa. Mặt Ninh Kiến Thần lệch hẳn sang bên. Méo xệch.

Gò má hãn hãn lên vết đỏ ửng. Máu trào ra khỏi khoé miệng.

Lô Vỹ Tinh thấy thế thì chạy vội lại, ôm chầm lấy Ninh Kiến Thần, xoay lưng về phía Lý Huân Hy, nức nở: "Không. Đừng mà. Huhu... Thần, đừng đánh nhau nữa...hu...đừng bị thương nữa mà... hu..."

Đưa đôi mắt nhìn xuống hai người đang ôm nhau, cặp mắt đào hoa xinh đẹp trở nên dịu dàng hơn.

Trong khoảnh khắc, miệng Ninh Kiến Thần nhếch lên nụ cười chiến thắng, hẳn nhìn Lý Huân Hy dơ ngón tay cái biểu thị cho chiến thắng rồi sau đó nháy mắt một cái thay cho lời cảm ơn.

Sau đó lập tức cau mày: "Ôi đau đau quá. Vỹ Tinh, em xem miệng anh bị thương rồi này. Hay em chữa cho anh đi."

Lô Vỹ Tinh nheo vẫn còn thút thít, nhìn hân bằng đôi mắt ướt nước: "Chữa? Như thế nào?"

Ninh Kiến Thần dường như chỉ đợi câu nói này của cô, liền chỉ chỉ bên miệng mình, sau đó nhắm hai mắt lại: "Hôn đi, hôn rồi vết thương sẽ khỏi."

Lô Vũ Tinh biết bị lừa liền đâm vào ngực hấn một cái: "Xấu xa."

Ninh Kiến Thần bắt lấy cổ tay cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình. Hấn trầm thấp giọng, nói: "Vũ Tinh. Anh xin lỗi. Xin lỗi đã làm em buồn. Anh cũng xin lỗi vì tất cả những tổn thương đã gây ra cho em. Vậy nên xin em, hãy cho anh một cơ hội sửa sai. Được không?"

Gió mang theo bình yên gieo rắc lên những đám mây trắng bồng bênh.

Gió có mùi của hạnh phúc, có một chút bình yên, thổi bay những tấm vải trắng tinh khôi bên cửa sổ mềm mại theo từng nhịp gió.

Trong gió, có một giọng nói thanh thuần tươi mát như dòng suối mùa thu phát ra: "Vâng."

HOÀN!

(Còn 2 ngoại truyện nhé)

1:56. 12/8/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 49: Ngoại Truyện 1: Sự Thật Về Lý Huân Hy

Lý Huân Hy?

Nói đến cái tên Lý Huân Hy thì có lẽ ai cũng nghĩ ngay tới một người đàn ông được coi như là bảo vật của làng giải trí.

Nhưng mấy ai biết đến phía sau của anh ta là một quá khứ như thế nào?

Có lẽ có người thắc mắc, cũng vô cùng nhiều người muốn biết, chỉ là được chính bản thân anh che giấu quá kỹ mà thôi.

Bước trên con đường nhỏ đầy lá vàng trong khuôn viên hoa viên rộng lớn của biệt thự Lý gia, từ trên cao những cánh hoa anh đào nhẹ nhàng rơi xuống, lượn quanh vài vòng rồi mềm mại chạm đất. Khung cảnh tuyệt đẹp tựa như chốn thiên cảnh bồng lai. Dưới tán cây anh đào to lớn đó, một chàng trai đẹp tuyệt mỹ như một thiên sứ với thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn soái và khí chất lạnh lùng xa cách đang một mình bước.

Đó là Lý Huân Hy, là một ngôi sao hàng đầu showbiz, là ảnh đế làng giải trí, là kẻ nhà nhà đều biết người người đều hay.

Anh dừng lại bên một chiếc ghế đá, tựa lưng vào thành ghế, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thăm được những tán lá che chắn, để lại những khoảng trống lốm đốm được xuyên thẳng bởi tia bức xạ sáng chói mà nóng gắt.

Năm đó Lý Huân Hy anh bốn tuổi, cô em gái nhỏ của anh vừa chào đời được hai ngày. Niềm vui của cả gia đình còn chưa đi đến đâu thì bỗng

nhiên một trận hỏa hoạn xảy ra. Lúc anh tỉnh dậy thì xung quanh đều chỉ toàn là tro tàn.

Bố mẹ anh đâu? Không ai biết.

Em gái mới sinh ra của anh đâu? Cũng không thấy.

Từ tận trong thâm tâm, anh đã gần như phát điên để đi tìm lại những người thân của mình. Nhưng vẫn không thấy đâu. ANh đi lang thang, trở thành một thằng nhóc vô gia cư, ngồi một góc cầm theo cái bát vỡ mà chia ra xin tiền. Anh đã từng nghe theo kẻ xấu mà đi cướp giật, trộm cắp. Sau đó anh bị bắt được, bị đưa tới một cô nhi viện.

Anh sống trong cô nhi viện, anh nhỏ bé gầy yếu nên thường xuyên bị bắt nạt, lại không thể làm gì được ai nên đành ngồi thu lu một góc rồi biệt lập bản thân với tất cả xung quanh. Đến một ngày có một cô bé vừa mới được nhận vào, cũng bị bắt nạt, anh mới chạy ra cứu giúp.

Cô bé đó xinh xắn như một nàng búp bê xinh đẹp, ánh mắt to tròn in đậm một nỗi buồn và lạnh lẽo. Anh lại xấu xí như thế, nên anh luôn tránh xa cô ra, chỉ là cô bé tên tiêu Di đó luôn bám theo anh không rời.

Anh tự nhốt mình, vào trong thư viện của cô nhi viện đọc các loại sách, muốn khiến cho mình trở nên đẹp hơn. Muốn để mình xứng với cô hơn.

ANh dần trở nên đẹp lên, tuổi trưởng thành cùng những hiểu biết đã khiến cho một cậu nhóc gầy gò ốm yếu có một giai đoạn dậy thì thành công ngoài sự mong đợi. Thân hình cao lớn, cơ bắp chắc khỏe, khuôn mặt tuấn mỹ.

Hôm đó Lý Huân Hy định sẽ đi tới gặp tiêu Di, nhưng bước chân còn chưa kịp bước tới nhà chính của cô nhi viện thì một đoàn người đã bước tới, túm lấy cổ tay anh và xem xét từ trên xuống dưới như một món hàng

rồi ngẫm nghĩ. Sau đó bọn họ kéo anh đi gặp viện trưởng, nói muốn nhận nuôi anh.

Anh được đào tạo, trở nên nổi tiếng.

Lúc này, khi anh đang đứng trên đỉnh cao thì bỗng nhiên có một người phụ nữ cũng đột ngột xuất hiện và đột ngột nổi tiếng đến mức kỳ lạ. Nổi tiếng nhanh như gió chớp, đó là Mạt Di.

Nhưng anh không quan tâm, bởi trong lòng anh luôn chỉ có tiểu Di, ANh đã từng về cô nhi viện để gặp lại cô ấy nhưng viện trưởng nói, tiểu Di đã rời khỏi đó rất lâu, rất lâu rồi.

Anh thường xuyên đóng phim chung với Mạt Di, thường xuyên chụp poster quảng cáo, song ca cùng cô ta. Nhưng anh không có chút thiện cảm nào với cô gái này, bởi vì anh cảm nhận được, cô ta cũng như những người phụ nữ khác, luôn cố tình muốn tiếp cận mình.

Lý Huân Hy đã dùng rất nhiều rất nhiều thời gian, công sức và tiền bạc cho việc điều tra về gia đình mình, nhưng không có gì. Thứ anh có được luôn là con số không tròn trĩnh.

Anh thành lập công ty riêng, anh tuyển thêm diễn viên vào dự án phim mới, anh đụng phải một cô gái. Nơi phía cổ gần tai của cô gái này có một nốt ruồi màu đỏ, nếu nhìn kỹ thì nó là hình trái tim.

Trong giây phút đó Lý Huân Hy đã gần như phát điên muốn ôm chầm lấy cô vào lòng rồi bao bọc lấy cô. Nhưng mà anh đanhbg là một ngôi sao có độ nóng vô cùng lớn, nếu như làm vậy thì chắc hẳn trên báo sẽ đầy rẫy những tin tức không hay và khiến cô bị vạ lây không đáng có.

Đúng vậy, đó chính là Lô Vỹ Tinh, là cô em gái còn chưa đặt tên của anh.

Lý Huân Hy xem Lô Vỹ Tinh như bảo vật, muốn chiếm hữu cho riêng mình, và căm ghét Ninh Kiến Thần khi thấy hắn khiến cho Lô Vỹ Tinh đau khổ như vậy.

Chỉ là anh không nói ra, anh cố tiếp cận giả vờ gần gũi và muốn theo đuổi Lô Vỹ Tinh để Ninh Kiến Thần hiểu rõ tình cảm và nâng niu trân trọng cô hơn.

Nhưng dường như là hắn quá ngạo mạn, hay đúng hơn là hắn không hiểu được dụng ý này của anh mà càng khiến cho mối quan hệ này trở nên phức tạp.

May mà hôm đó anh cũng có tham dự buổi dạ tiệc đó, lúc nhìn thấy Ninh Kiến Thần và Lô Vỹ Tinh cùng đi lên lầu trên thì trong lòng Lý Huân Hy đã có linh cảm không lành, sau một hồi chần chừ thì anh cũng đi lên, và lúc anh vừa mở cửa bước vào, đập vào mắt chính là cảnh một người đàn ông đang chĩa thẳng súng vào Lô Vỹ Tinh. Không chút nghĩ ngợi nào mà anh đã lao tới trước mặt cô và nhận ngay phát đạn đó.

Sau khi tỉnh dậy, anh nghe nói mình đã chết lâm sàng ba lần, đã được Ninh Kiến Thần ra sức cứu giúp và giành lại mạng sống, nghe nói Ninh Kiến Thần đã nói chỉ cần không cứu sống được anh thì ba đời người nhà của các bác sĩ y tá trong bệnh viện đều sẽ giết sạch.

Khóe môi của Lý Huân Hy khẽ cười, thật ra thì Ninh Kiến Thần là người ngu ngốc, không biết thể hiện tình cảm của mình nên đành thông qua hành động chiếm hữu để chứng minh thôi. Hơn nữa tin đồn Lý Huân Hy đã chết chỉ là anh nhờ Ninh Kiến Thần tung tin. Dù sao anh vật lộn bấy lâu nay quá đủ rồi, giờ hãy cứ làm một người bình thường là được.

Nhưng cái chết giả này của anh lại làm cho Lô Vỹ Tinh hận Ninh Kiến Thần. Ninh Kiến Thần nói, Lô Vỹ Tinh cũng đã nhận ra anh chính là anh trai của cô ấy.

Hóa ra là thế.

Anh đành diễn thêm một vai cuối đời vậy, một vai diễn nhẹ nhàng để em gái mình có được hạnh phúc. Là một lão luyện trong ngành diễn, anh có thể nắm bắt tâm lý khá tốt, anh biết, Lô Vỹ Tinh là một người yếu đuối nhưng có tinh thần kiên cường, nên để tha thứ cho Ninh Kiến Thần cần có hai yếu tố.

Thứ nhất, biết anh còn sống.

Nhưng như thế còn chưa đủ, nếu anh còn sống thì chỉ hết hận chứ không thể quay lại.

Vậy thì thêm một yếu tố thứ hai, để cho Ninh Kiến Thần làm anh hùng cứu mỹ nhân và nhận lấy thương hại của Lô Vỹ Tinh. Vì yêu nên sẽ mù quáng, thấy Ninh Kiến Thần đau thì tâm của cô sẽ đau nên cũng không đủ khả năng phân tích tốt xấu mà lao vào bảo vệ Ninh Kiến Thần.

Giờ thì tốt rồi. mọi thứ đều đã đầu vào đấy.

Lý Huân Hy mở hai mắt, bước chầm chậm vào trong nhà, mở cửa bước vào phòng. Anh ngồi xuống cạnh giường, nắm lấy bàn tay trắng xanh thon gầy lên, hôn lên mu bàn tay, nói: Mạt Di à, tỉnh lại đi em.

20:09 23/8/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 50: Ngoại Truyện 2: Lễ Cưới

Lô Vỹ Tinh đưa đôi mắt nhắm chút mệt mỏi nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Gió từng cơn lay động cây lá bên ngoài, mang theo mùi hương của cỏ cây nhẹ nhàng bay vào phòng.

Từ phía sau, một bàn tay ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, hơi cúi xuống đặt cằm lên vai cô mà hít hà hương thơm trên cơ thể.

"Đang suy nghĩ gì vậy?"

Đưa mắt nhìn lên bầu trời bên ngoài, mảng trời xanh trong khiến cho tâm trạng cô trở nên thoải mái hơn.

Lô Vỹ Tinh hít sâu một hơi, bàn tay chạm lên mu bàn tay thô to của Ninh Kiến Thần, cảm nhận sự thô ráp chai sạn nhưng cũng đầy mạnh mẽ của hắn, cô khẽ kéo cong khoé môi.

"Có một vài chuyện đến bây giờ em vẫn thấy nó giống như một giấc mơ." Ngưng một chút, cô nói tiếp: "Kiến Thần. Có thể em cần thêm thời gian để suy nghĩ về việc của hai chúng ta."

"Suy nghĩ? Về việc gì?" Ninh Kiến Thần giống như đứa trẻ làm nũng, cọ cọ mũi vào hõm gáy cô, phả ra hơi thở đàn ông lên đó.

"Về tất cả. Quá khứ, hiện tại, và cả tương lai."

Ninh Kiến Thần lúc này hơi ngẩng đầu lên, đặt tay lên hai vai cô, xoay người cô lại ép cô phải đối mặt với mình, hắn mỉm cười ôn hoà nhìn Lô Vỹ

Tinh: "Quá khứ của anh là em, hiện tại của anh là em, và tương lai của anh cũng là em. Việc của em chỉ cần yêu anh thôi, còn cả thế giới này, Võ Tinh ạ, hãy cứ để anh lo. Dù trời có sập, đất có lở, anh cũng nguyện sẽ che chở cho em."

Không gian như tĩnh lại.

Từng câu, từng chữ cứ thế lọ vào tai Lô Võ Tinh. Cảm xúc ngọt ngào dần xâm chiếm, chạy lên khoé mắt, biến thành những giọt long lanh.

Ninh Kiến Thần, anh đừng tốt với em quá như vậy có được không?

Anh càng như thế càng làm em cảm thấy mình không xứng với anh.

Anh càng như thế càng khiến em cảm thấy bản thân mình là một kẻ tội đồ cướp đi người đàn ông tuyệt nhất trần gian.

Anh càng như thế...

... càng níu kéo em, càng làm em không nỡ rời xa anh mất.

Ninh Kiến Thần đưa tay lên lau đi giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô: "Đồ ngốc này, khóc gì chứ? Nhìn xấu như con mèo hoa rồi."

"..."

"Thôi nào, thay quần áo đi, anh có điều bất ngờ dành cho em."

Tại một khách sạn năm sao lớn nhất thành phố, ở góc khuất có một đôi trai gái đang ngồi đối diện với nhau.

Người đàn ông tuấn mỹ tiêu sái, nét mặt cương nghị, khí chất phi phàm.

Người phụ nữ khoác trên mình một bộ váy màu xanh biển nhạt kết hợp với những hoa văn viền ren tinh tế và chất liệu mỏng, bay bay theo làn gió,

nhìn cô tựa hồ như một tiểu thiên tiên xinh đẹp.

Tiếng nhạc du dương, ánh đèn vàng dịu, không gian tĩnh lặng, ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài đang được điểm sáng bởi những vì sao. Thật là một khung cảnh lãng mạn đến mơ mộng.

Hai người đang nhìn nhau, ánh mắt dịu dàng. Lô Vỹ Tinh vừa định mở miệng nói gì đó thì đột nhiên có một cô gái với thân hình vô cùng nóng bỏng, bộ quần áo ngắn hở ngực hở hông, phô ra những đường cong quyến rũ no tròn.

"Ôi Ninh thiếu, không ngờ em lại gặp ngài ở đây. Hai ngày nay không thấy ngài đâu làm người ta nhớ ngài muốn chết."

Giọng nói nũng nịu, cử chỉ thân mật. Trong phút chốc cả người Lô Vỹ Tinh cứng đờ.

"Cô... cô là ai? Tôi không biết cô." Ninh Kiến Thần nhìn Lô Vỹ Tinh, âm thanh có chút lắp bắp.

Người phụ nữ nóng bỏng kia đánh nhẹ lên vai Ninh Kiến Thần một cái: "Ôi dào, ngài còn giả vờ nữa. Mới hai hôm thôi sao lại quên em nhanh thế được."

"Vỹ Tinh, e...em đừng nghe coi ta nói bậy. Thật đấy. Anh không quen cô ta đâu."

Lô Vỹ Tinh mỉm cười, cô nhẹ lắc đầu: "Em tin anh mà. Anh nói không quen thì tức là không quen."

Ràoooo...

Ly rượu vang trên bàn được Lô Vỹ Tinh hất mạnh vào mặt Ninh Kiến Thần: "Anh nghĩ em sẽ nói thế sao? Ninh Kiến Thần, anh là đồ tồi."

Nói xong cô liền đứng dậy muốn bỏ đi, lại bị Ninh Kiến Thần nắm lấy cổ tay kéo giật lại. Khuôn mặt đầm nước mắt cùng hai mắt đỏ hoe của Lô Vỹ Tinh đập thẳng vào mắt Ninh Kiến Thần.

Cô giật mạnh tay mình ra khỏi hãn, sau đó chạy thẳng về phía cửa.

Vừa chạy tới cửa, Lô Vỹ Tinh liền bị một người mặc đồng phục bảo vệ chặn lại.

"Tiểu thư muốn đi đâu?"

Lô Vỹ Tinh ngược mắt lên, dùng ngón tay thon dài của mình lau đi nước mắt: "Tôi... hức... tôi muốn rời khỏi đây. Huhu..."

"Được, vậy mời tiểu thư đi theo lối này." Người mặc đồng phục bảo vệ đi theo sát Lô Vỹ Tinh như sợ cô sẽ chạy mất.

Vừa đi, người bảo vệ vừa hàn huyên hỏi: "Sao tiểu thư lại khóc?"

"Tôi... hu... bạn trai tôi... anh ấy... hu..."

Nước mắt nước mũi vẫn cứ tèm lem.

"Anh ta phản bội cô sao? Thật xấu xa. Nhưng cô yên tâm, tôi đảm bảo đêm nay sẽ là ngày tuyệt nhất của cô." Nói xong, người kia đẩy cánh cửa trước mặt.

Cánh cửa mở toang, tiếng nhạc liền được phát ra, tiếp đó là tất cả các nhân viên phục vụ đang người cầm khay thức ăn, kẻ cầm rượu bưng bê cùng chạy ra giữa khoảng không trong phòng mà bày ra màn vũ đạo đẹp mắt.

Tiếng vỗ tay cùng ánh mắt của bọn họ đều đang hướng về phía cô.

Lô Vỹ Tinh bất ngờ đến có cảm giác như hư vô, cô há hốc mồm khi nước mắt vẫn đang chảy.

Chuyện gì xảy ra thế này?

Chuyện gì vậy?

Một người phục vụ chạy tới, cầm lấy tay cô, kéo đi khỏi phòng trong sự hoan hô của tất cả mọi người ở đó.

Lô Vỹ Tinh được kéo ra khỏi cầu thang, cô đi tới đâu, ánh đèn nơi đó lập tức trở nên lung linh sáng rực, âm nhạc cũng phát ra, thứ âm nhạc của hạnh phúc.

Nụ cười hiện lên trên khoé môi.

Cảm giác hiện tại của cô lúc này là gì?

Là gì đây?

Như lạc vào thế giới thần tiên vậy!

Chạy tới tầng một, tất cả nhân viên cùng những người đang ăn uống tại đó đều đang hướng mắt về phía cô, sau đó đồng thanh hét lên: "Music."

Âm nhạc ngay lập tức nổi lên, mọi người cùng nhảy với nhau bằng những vũ điệu đồng đều đẹp mắt. Cuối bài nhạc, mọi người cùng xếp lại thành hình trái tim.

Lô Vỹ Tinh cay xè hai mắt. Là sao đây.

Huhu...

Rốt cuộc sự hạnh phúc này đến từ đâu?

Hạnh phúc đến muốn nghẹt thở.

Bỗng nhiên đám đông rẽ ra hai bên, phía cuối đó xuất hiện một chàng hoàng tử lịch lãm với bộ âu phục trắng tinh, thẳng tắp, được đo may tỉ mỉ tôn lên những đường cong mạnh mẽ trên cơ thể.

Chàng hoàng tử cầm bó hoa trên tay, bước lại gần cô, khẽ cúi xuống theo kiểu chào hỏi của hoàng gia: "Nàng công chúa của tôi, tôi đợi em lâu lắm rồi."

Trái tim Lô Vỹ Tinh đập lệch một nhịp.

"Kiến Thần..." nước mắt hạnh phúc lặng lẽ rơi, cô gọi tên hắn trong nghẹn ngào.

Ninh Kiến Thần cầm lấy tay cô, đặt lên đó một nụ hôn: "Từ lần đầu tiên gặp em, tôi đã biết sẽ có ngày hôm nay. Tôi xin lỗi đã nhiều lần khiến em đau khổ, tôi yêu em nhưng lại không biết bày tỏ cảm giác của mình nên chỉ biết giữ em thật chặt bên cạnh vì sợ em sẽ xa tôi mất. Nhưng Vỹ Tinh à, anh sai rồi. Chỉ là anh quá yêu em. Vỹ Tinh à, em có đồng ý hôm nay, trước sự chứng giám của tất cả nguengx người ở đây, ngay tại nơi đây sẽ là lễ cưới của chúng ta không?"

"Nhưng... nhưng áo cưới...?"

"Chẳng phải em đang mặc đó sao?"

Lô Vỹ Tinh giật mình nhìn lại. Trên người cô đã không còn bộ váy màu xanh liền thân mà thay vào đó là chiếc váy trắng tinh khôi được thiết kế che kín hai vai, bó sát lấy eo thon và chân váy xoè rộng. Trên đầu cô cũng đã được đeo vương miện cùng tấm vải voan xinh đẹp từ bao giờ.

Nhìn cô lúc này, mỹ lệ như một nàng tiên thoát tục. Thanh tú mà kiều mị. Đẹp đến hớp hồn kẻ khác.

Tiếng vỗ tay, tiếng hò hét, những sự ủng hộ và chúc phúc tràn ngập xung quanh.

Ánh mắt sắc dài của Ninh Kiến Thần vẫn chăm chăm nhìn vào mắt cô. Kiên định và mong chờ.

Gật đầu một cái, pháo hoa ngay tức thì được bắn ra. Toả sáng cả một vùng trời.

21:00 24/8/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 51: Ngoại Truyện 3: Hai Tiểu Cục Cứng Nhà Họ Ninh

Trong Ninh gia hôm nay ai cũng bận rộn, từ trong ra ngoài, người người đều lui tới cổng lớn nhà họ Ninh đến mức các loại xe hạng sang đều phải chen nhau sắp hàng dài ở bên ngoài.

Nếu bạn muốn biết lý do thì để tôi kể cho nghe, hôm nay là sinh nhật bốn tuổi của hai tiểu cục cứng nhà họ Ninh là Ninh Kiến Vũ và Ninh Kiến Tâm.

Ninh Kiến Vũ và Ninh Kiến Tâm là hai anh em sinh đôi ra đời chỉ cách nhau một phút hai giây.

"Này Kiến Vũ, anh đang làm gì vậy?" Một bé gái xinh xắn như búp măng, hai má phúng phính, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn cậu bé trước mặt đang cặm cụi làm cái gì đó.

Cậu bé mặc một chiếc áo thun trắng ngắn tay và chiếc quần đai chéo nhìn rất đáng yêu, nhưng cũng vô cùng khí chất.

"Anh đang chuẩn bị vài thứ." Cậu bé trả lời cô bé nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ chăm chăm tiếp tục việc đang dở dang.

"Anh chuẩn bị cho việc gì? Sắp tới giờ tổ chức lễ sinh nhật rồi, bố mẹ đang tìm anh đó." Kiến Tâm nhỏ nhẹ nói, ngón tay ngắn ngắn tròn tròn đưa lên sờ sờ cằm, sau đó "a" lên một tiếng như nhớ ra gì đó: "Cả gia đình nhà bác Trịnh Liệt và cô Lâm Vĩnh Túc cũng tới rồi đấy."

Ninh Kiến Vũ vừa nghe vậy liền lập tức dừng tay, chạy như bay ra bên ngoài mặc kệ cho cô em gái Ninh Kiến Tâm đang gọi tên mình ở phía sau.

Ninh Kiến Tâm chu môi nhìn cánh cửa, chán ghét nói: "Làm gì mà phải vội vàng vậy chứ? Hứ..."

Tò mò nhìn cái mà Ninh Kiến Vũ đang cầm cùi nãy giờ, đó là một hộp quà nhỏ nhỏ xinh xinh màu hồng phấn.

Oa... anh trai chuẩn bị quà cho Kiến Tâm này. Cô bé vui mừng đến muốn nhảy cẫng lên, ôm lấy hộp quà, sau đó láo liết nhìn xung quanh, không có ai hết.

Ok! Dù gì thì cũng là quà tặng cô, trước sau gì cô chả biết, vậy nên biết trước một chút cũng không sao mà.

Kiến Tâm nhẹ nhàng đặt hộp quà xuống, mở ra, bên trong là một cặp nhẫn, sống trong giới quý tộc từ lúc sinh ra, đã được ngậm muống vàng từ khi mới lọt lòng nên nhẫn hay các loại trang sức đều không xa lạ với cô bé nữa, thế nhưng cặp nhẫn này quá đẹp, quá tinh xảo, quá mê hồn rồi.

Chỉ là... tại sao trong hộp lại có tờ giấy: Trịnh Bối, lấy anh nhé?

Anh trai thích em Trịnh Bối sao? Không được rồi. Kiến Tâm thích anh Trịnh Thế Phong, mà Trịnh Thế Phong lại là anh trai của Trịnh Bối. Nếu như anh trai lại thích Trịnh Bối, vậy chẳng phải Kiến Tâm sẽ trở thành chị dâu của anh trai sao?

Thở dài một hơi, cô bé Ninh Kiến Tâm lắc lắc đầu.

Cạch một tiếng, cánh cửa phòng được mở ra. Bên trong đã không còn Ninh Kiến Tâm nữa. Cậu bé Ninh Kiến Vũ bốn tuổi nắm lấy tay của Trịnh Bối hai tuổi rưỡi đi vào, sau đó cần đó người cửa lại.

(Na: Này tiểu Vũ, con mới bốn tuổi thôi nhé. 0_o

Vũ: Na im đi. >"<)

Ninh Kiến Vũ kéo Trịnh Bối lại giữa phòng, sau đó quay đầu nhìn Trịnh Bối, nháy mắt một cái: "Trịnh Bối, em đứng ở đây anh có điều bất ngờ này cho em."

Trịnh Bối đứng giữa phòng, thân hình nhỏ bé đứng đó, ôm lấy con mèo kitty trên tay, cô bé chớp chớp hai mắt long lanh nhìn Ninh Kiến Vũ rồi gật gật đầu, cất giọng trong veo: " Vâng ạ."

Ninh Kiến Vũ đi tới, cầm lấy chiếc hộp màu hồng phấn lên, giấu sau lưng rồi tiến tới trước mặt Trịnh Bối. Miệng cậu cười tủm tỉm.

RẦMmmm...

Cánh cửa vừa được mở ra, một bóng dáng liền chạy vào, đang ngỡ ngác thì bàn tay búp măng của Trịnh Bối đã được nắm chặt: "Ninh Kiến Vũ, cậu đừng hèn hạ như vậy, nhân lúc tôi không để ý mà muốn giành Trịnh Bối sao?"

Một cậu bé mặc sơ mi trắng, xắn tay áo, quần jean bạc rách cùng đôi giày NIKE hàng hiệu bước vào, nói với Ninh Kiến Vũ.

Ninh Kiến Vũ dường như cũng không lạ lẫm gì với cảnh này nữa nên cũng không tỏ ra ngạc nhiên à chỉ cười một cái, sau đó một tay bỏ túi quần, ngạo mạn bước về phía trước, vứt hộp quà sang một bên, nắm lấy tay còn lại của Trịnh Bối.

"Mạc Vỹ Hàm, cậu tưởng đây là nhà cậu, là Mạc gia của cậu hay sao mà dám lớn lối? Tôi theo đuổi Trịnh Bối thì sao? Luật nào cấm?"

"Ninh Kiến Vũ, tôi nói cho cậu biết, Trịnh Bối là của tôi, tôi không cho phép cậu tới gần em ấy."

"Ai nói là của cậu? Cha tôi là Ninh Kiến Thần đấy."

"Cha cậu là ai thì kệ cậu chứ, cha tôi cũng là Mạc Thuần Uy đấy."

Hai người, đưa giành qua, kẻ giật lại khiến cho Trịnh Bối bắt đầu mếu máo.

"Còn cha tôi là Trịnh Liệt, có ý kiến gì không?" Một câu nói cắt ngang cuộc tranh cãi. Cả Ninh Kiến Vũ và Mạc Vỹ Hàm đều ngưng lại mà nhìn về giọng nói vừa phát ra, sau đó đồng thanh nói: "Trịnh Thế Phong?"

19:57 29/8/2017

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 52: Ngoại Truyện 4: Chuyện Vợ Chồng Và Kiếp Thê Nô

Câu chuyện nhỏ 1:

Nghe đồn, hồi mới mang thai được bốn tháng, bụng của Lô Vỹ Tinh đã bắt đầu nhô ra khá lớn. Không những dung mạo thay đổi mà tính tình của cô cũng thay đổi không ít.

Ví dụ như nóng tính, hay gắt gỏng, thấy đồ ném đồ, gặp chó đánh chó.

"Á... Lô Vỹ Tinh, em bị điên à? Sao lại đánh anh?"

Từ trong biệt thự nhà họ Ninh vang vọng một tiếng hét, đó không ai khác chính là Ninh Kiến Thần.

Một Ninh thiếu oai phong lừng lẫy ôm một bên mặt đã sừng phù đi ra ngoài từ phòng ngủ của mình.

"Nhìn cái gì mà nhìn? Muốn tôi chọc mù hết mắt các cô không hả?" Ninh Kiến Thần hét lớn với mấy cô hầu nữ đứng ở ngoài đang bụm miệng cười.

Nghe Ninh thiếu nói vậy, tất cả đều vội vàng cúi đầu mà nín bật, không dám hó hé gì.

"Tưởng tôi không biết trong đầu các cô đang nghĩ gì sao? Các người đang nghĩ là tôi sợ vợ chứ gì? Tôi nói cho mà biết, thật ra..."

"Thật ra gì vậy? Ông xã?" Giọng nói ngọt ngào của Lô Vỹ Tinh phát ra từ phía sau lưng khiến cho Ninh Kiến Thần giật mình, vội quay đầu nhìn

lại.

NHìn thấy dáng vẻ đang ưỡn lưng để nâng cái bụng đã có chút nhô cao của vợ, Ninh Kiến Thần cười xòa, chạy lại đỡ lấy cô: "Ấy ấy, vợ ơi, sao em lại ra ngoài vào giờ này. Phải ngủ để cho con nghỉ ngơi nữa chứ."

"Anh vừa nói gì cơ?" Lô Vỹ Tinh nheo mắt nhìn hắn, giọng nói vẫn ngọt ngào như chứa đường.

Có điều, đường này có tẩm thuốc độc. Ninh Kiến Thần tự nói trong lòng như vậy, chỉ là ngoài mặt vẫn nở nụ cười nịnh nọt: "Đâu có, đâu có. Anh chỉ nói là trên đời này anh yêu em nhất. Em phải mệt nhọc khi mang bầu mà anh không giúp được gì, cảm thấy mình thật có lỗi." Ninh Kiến Thần nói dối không chớp mắt.

Lô Vỹ Tinh nghe hắn nói vậy rất mát tai, liền gật gật đầu, mắt khẽ liếc vào bên má đang sưng đỏ của hắn, nói: "Anh biết thế là tốt, em chỉ ra để đưa cái này cho anh thôi." Nói rồi cô dúm vào tay hắn một lọ thuốc nhỏ, sau đó đi vào phòng mà không nói gì.

Ninh Kiến Thần đứng đó, miệng mếu máo.

Đấy! Vợ của hắn tuy hơi bạo lực một tý nhưng vẫn rất thương chồng đấy.

Câu chuyện nhỏ 2:

Hôm đứng chờ Lô Vỹ Tinh sinh, Ninh Kiến Thần sốt hết cả ruột cứ đi qua đi lại trước phòng sinh. Mồm lẩm bẩm cái gì đó không ai nghe rõ, hai tay chắp vào nhau, dường như là cầu nguyện.

Trong phòng bệnh chỉ có tiếng rên rỉ của Lô Vỹ Tinh. Hẳn càng nghe lại càng không an tâm. Bỗng dưng cô hét lớn một tiếng, Ninh Kiến Thần không tự chủ được mà xô cửa chạy vào. Nắm lấy tay Lô Vỹ Tinh: "Vỹ Tinh, Vỹ Tinh, em sao vậy?"

Nhìn mồ hôi trên trán Lô Vỹ Tinh, cùng với vẻ mặt đa đốn của cô, hẳn xót xa.

"Hay là thôi vợ ơi, mình đừng để nữa. Để anh đưa em về."

Những bác sĩ và y tá ở đó thấy sự xuất hiện của Ninh Kiến Thần liền có chút hơi hoảng hốt. Ninh thiếu gia đã ở đây, bọn họ không thể để Ninh thiếu phu nhân đau đớn như thế này được.

"Ninh thiếu phu nhân, cô hãy nghĩ tới những gì cô ghét nhất đi. Sau đó hét thật lớn, như thế có thể sẽ tốt hơn một chút."

"ÁAAaaaa..... NINH KIẾN THẦN, ANH LÀ ĐỒ TỒI, ĐỒ BIẾN THÁI, ĐỒ XẤU XA.... AAAAAA....."

"oe oe oe....." Tiếng khóc báo hiệu cho sự chào đời của một tinh linh.

Mọi người ở đó đều vui mừng mà nở nụ cười, kể cả Lô Vỹ Tinh. Chỉ riêng một người duy nhất vẫn đang ngó người ngơ ngác.

Đánh thương thay!!!

Câu chuyện nhỏ 3:

Dạo gần đây Ninh thiếu nhà ta bận bịu công việc lắm nên giành rất ít thời gian ở nhà, nhất là từ sau khi Lô Vỹ Tinh sinh hai đứa nhỏ thì lại càng ít khi về nhà, điều này khiến cô rất buồn.

Cô thường nhủ bản thân là mọi chuyện không giống như mình đang nghĩ đâu. Có thể là do hấn bấn thật chứ không phải vì món cá kho cháy đen hôm trước đâu.

Để vun đắp tình cảm, hôm nay cô đã lôi kéo Ninh thiếu đi ăn tại một nhà hàng năm sao cao cấp.

Trên đường đi cả hai người không nói lời nào.

Ninh Kiến Thần im lặng lái xe, đầu óc suy nghĩ về chuyện đã sinh con được hơn một tuần rồi, có phati đã có thể "động phòng" rồi không.

Thật sự là chỉ vì chuyện này mà hấn đã khổ sở cả tuần nay. Dù sao cũng ăn kiêng gần cả tháng nay rồi chứ đâu ít.

(Na: Ninh ca, vậy là tận đầu tháng thứ 9 thì anh mới chịu buông tha cho chị sao?)

Ninh tổng: *liếc* cô biết vì sao hôm đấy Võ Tinh lại sinh không? Lại đúng buổi tối nữa? Chẳng lẽ cô nghĩ chuyện đó là tự nhiên mà đến?

Na: *đơ cơ mặt, mắt giật giật* Cầm thú a!)

Để xua đi cái không khí u ám trong xe, Ninh Kiến Thần bật radio lên, radio đang phát bản tin về chương trình "chuyện kỳ thú".

MC : Chào các bạn, hôm nay chúng tôi đưa đến cho các bạn một tin vô cùng lạ lùng, đó là nhà bà Triệu ở vùng X, ngõ Y, số nhà Z có nuôi một con chó cưng giống chó chihuahua, theo như lời bà Triệu kể thì trong năm nay mà nó đã giao phối tận 365 lần....bla...bla...

"Trời đất, vậy chẳng phải là mỗi ngày đều..." Lô Võ Tinh nghe bản tin thì há hốc mồm.

Ninh Kiến Thần nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ của cô thì bĩu môi không cam chịu, nói: "Chồng em chả phải ngày mấy lần sao? Hơn nữa làm gì có con chó nào chỉ chung tình mà giao phối duy nhất một con cái trong cả năm."

Có trời mới biết, cô là đang nghĩ với tình trạng như thế thì con cho giống chihuahua này trong bao nhiêu lâu nữa sẽ chết vì kiệt sức.

Ninh Kiến Thần, anh thật đáng thương... thật đáng thương a!

LẤY EM LÀM ĐIỂM TÂM

Huyền Namida

dtv-ebook.com

Chương 53: Ngoại Truyện 5: Lấy Em Làm Điểm Tâm (H Nhẹ)

Mấy ngày nay Ninh Kiến Thần bận vì dự án mới của công ty. Sự thật là từ sau khi cưới Lô Vỹ Tinh về thì Ninh thiếu nhà ta chăm chỉ làm việc hẳn. Tiền kiếm được cũng luôn đưa cho vợ giữ.

Mỗi cuối tháng cứ nhìn thấy cảnh Ninh thiếu phu nhân đứng cửa chờ thiếu gia đi làm về là các gia nhân trong nhà lại được một phen lắc đầu ngán ngẩm.

Ninh thiếu ngang ngược là thế, vậy mà lại sợ vợ. Thật không có tiền đồ.

Không tin thì các bạn cứ nhìn mà xem, ở dưới lầu một, tại phòng khách đấy. Đúng rồi, thấy chưa? Ở trên ghế sofa có hai người đang ngồi đối diện với nhau đấy.

"Nhưng hôm nay có phải là cuối tháng đâu nhỉ?" Cô gái giúp việc nhìn ông quản gia.

Ninh quản gia không nói gì, chỉ thở dài một cái rồi quay đầu đi về phía phòng bếp, vừa đi vừa lấy tay áo lau nước mắt.

Thiếu gia là lá ngọc cành vàng, từ nhỏ ông đã chứng kiến cảnh hăn lớn lên, từng chút từng chút ông đã nuôi nấng hăn thành một kẻ nông cuồng xuất chúng, nói trắng ra cũng coi như là cha thứ hai của hăn. Nhìn thấy cảnh con trai mình bị ăn hiếp, hỏi có người cha nào lại không đau lòng cho được?

Cô gái giúp việc không hiểu cho lắm, nhưng cũng rất thức thời mà đi theo phía sau quản gia, bỏ lại không gian cho đôi vợ chồng son nọ.

Lô Vỹ Tinh ngồi trên ghế, tay cầm lấy dũa móng tay mà chăm chút cho móng tay út cuối cùng của mình.

"Anh về phòng đi." Lô Vỹ Tinh nói, giọng lạnh lùng.

"Em vẫn còn giận anh sao? Anh thề là cô ta chỉ là thư kí, anh không hề có ý gì?" Ninh Kiến Thần dơ tay lên trán thề thốt.

"Thề? Ôm nhau tình tứ thế mà còn kêu không có gì thì như thế nào mới là có gì?" Lô Vỹ Tinh lăm bằm. "Hôm nay em sẽ ngủ ngoài này."

"Sao lại như vậy được? Bà xã mà bị cảm lạnh thì sao anh ăn nói với anh rể?" Ninh Kiến Thần cười cười, đáy mắt hiện lên tia xấu xa.

Quả thật là rất xấu xa, hẳn biết được điểm yếu của cô vẫn không thể bỏ ngay được, nên những lúc cần uy hiếp thì luôn lôi cái điểm yếu đó ra để hù dọa. Phải, nó chính là Trịnh Liệt.

Nhưng mà cô chịu đựng đủ lắm rồi nha. Tức nước thì vỡ bờ, cô mặc kệ là Trịnh Liệt hay là Ninh Kiến Thần. Cô chấp hết.

"Anh... anh mà dám nói lung tung với anh Trịnh Liệt thì đừng... đừng... ư...ưm...."

Đang lớn giọng đe dọa thì cái miệng nhỏ nhắn của Lô Vỹ Tinh đã bị chặn lại bởi một đôi môi khác. Hai mắt Lô Vỹ Tinh mở lớn, tay chân quấy đạp vùng vẫy. Nhưng sau một hồi quấy đạp vô hiệu lực thì Lô Vỹ Tinh quyết định...

...nằm im chịu trận.

Bàn tay đang dấm trước ngực Ninh Kiến Thần ngưng lại, từ từ rơi xuống, cánh môi cũng nhẹ nhàng hưởng ứng theo nụ hôn đang ngày càng nóng bỏng của hắn.

Khóe môi Ninh Kiến Thần khẽ nhếch.

Ngón tay thô to của hắn rơi trên vai cô, nắm chặt, lãnh ý xuyên thấu qua tấm áo mỏng manh của cô mà đùng chạm tới làn da của cô.

Lô Vỹ Tinh rùng mình một cái, nhưng môi vẫn bị ai đó gặm cắn không buông.

Hắn không cho cô chút cự tuyệt nào, chỉ một mực ham muốn lấy cô, hôn tới khi đầu óc choáng váng, đại não cũng xoay vòng thì hắn mới thả ra, trong lời nói của hắn rối loạn không có chủ đích cụ thể.

"Vỹ Tinh, anh yêu em, anh sẽ luôn bảo vệ em, anh sẽ không làm tổn thương em thêm lần nào nữa" Phải, với hắn thì tổn thương mà hắn gây ra cho cô như vậy là đã quá đủ rồi.

Vừa nói xong, Ninh Kiến Thần liền ôm mạnh lấy cô, vội vàng xé mở quần áo trên người cô.

Lô Vỹ Tinh nắm lấy tay hắn, ngăn chặn: "Và... vào phòng đi."

Nhìn hai gò má Lô Vỹ Tinh đang đỏ ửng lên thì tâm trạng của Ninh Kiến Thần lúc này mới tốt lên chút xíu, vội cười rồi bế xốc cô đi lên phòng.

Bước chân vội vã ôm lấy thân thể của cô đi vào phòng ngủ rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

RẦM...

Tiếng đóng cửa vừa dứt, âm thanh quần áo bị xé rách liền phát ra. Thân thể Lô Vỹ Tinh hiện giờ đã trần như nhộng, đỉnh ngực vung lên rung rinh

trước mắt, da dẻ trắng nõn ửng lên vệt hồng. Thật là một mỹ cảnh.

Đưa mắt xuống bên dưới một chút, sẽ thấy được vùng u cốc mê hoặc đang vun cao như mời gọi. Ninh Kiến Thần nuốt ực một ngụm nước miếng, ghé sát tai Lô Vỹ Tinh thì thầm.

"Đề anh đoán nhé, bên dưới em... đã ướt?"

"E... em... em còn phải chuẩn bị điếm tâm cho bữa tối..." Lô Vỹ Tinh muốn trốn chạy.

"Không cần." Lưỡi Ninh Kiến Thần liếm nhẹ vành tai khiến cho toàn thân cô lập tức có một luồng điện chạy qua: "Lấy em làm điếm tâm là được rồi!"

Hoàn!

00:52 31/10/2017

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Hắc Lang Gặp Bạch Thỏ

Chương 2: Lấy Em Làm Điểm Tâm (1)

Chương 3: Lấy Em Làm Điểm Tâm (2)

Chương 4: Lấy Em Làm Điểm Tâm (3)

Chương 5: Hầu Gái Và Trịnh Thiếu Gia Bí Ẩn

Chương 6: Trong Phòng Tắm

Chương 7: Không Thể Trốn Chạy

Chương 8: Ông Xã

Chương 9: Em Chỉ Được Là Của Riêng Tôi

Chương 10: Chiều Chuộng Người Phụ Nữ Của Tôi

Chương 11: Tình Địch Xuất Hiện

Chương 12: Xung Đột Giữa Ninh Kiến Thần Và Lý Huân Hy

Chương 13: Trừng Phạt Nhỏ (1)

Chương 14: Trừng Phạt Nhỏ (2)

Chương 15: Trừng Phạt Nhỏ (3)

Chương 16: Thỏ Trắng Trong Showbiz

Chương 17: Cái Tát Thứ Hai

Chương 18: Lý Huân Hy Đến

Chương 19: Âm Mưu Với Lý Huân Hy

Chương 20: Tôi Sẽ Là Người Cho Em Sự Ấm Áp

Chương 21: Theo Tôi Hay Hẳn

Chương 22: Cô Có Chết Cũng Là Người Của Ninh Kiến Thần

Chương 23: Đã Ướt Thế Này Còn Xấu Hồ Sao (H)

Chương 24: Cô Đang Ghen Phải Không (H)

Chương 25: Cảnh Sắc Trong Xe (H)

Chương 26: Em Là Của Một Mình Anh (H)

Chương 27: Can Thiệp Vào Cuộc Sống Của Cô

[Chương 28: Cảm Giác Bất An](#)
[Chương 29: Bị Sàm Sỡ](#)
[Chương 30: Nổ Súng](#)
[Chương 31: Cái Giá Phải Trả Là Như Thế Nào](#)
[Chương 32: Ăn Chết Em \(1\)](#)
[Chương 33: Ăn Chết Em \(2\) Sm](#)
[Chương 34: Ăn Chết Em \(3\) Sm](#)
[Chương 34+2: Seitsume \(Giải Thích\)](#)
[Chương 35: Ăn Chết Em \(4\) Sm](#)
[Chương 36: Tôi Rất Vui](#)
[Chương 37: Khóc](#)
[Chương 38: Lô Tiểu Thư Có Thai](#)
[Chương 39: Bị Bắt Cóc \(1\)](#)
[Chương 40: Bị Bắt Cóc \(2\)](#)
[Chương 41: Cút](#)
[Chương 42: Khiêm Mặc](#)
[Chương 43: Gặp Lại Mạt Di](#)
[Chương 44: Tới Cứu Lô Vỹ Tinh \(1\)](#)
[Chương 45: Tới Cứu Lô Vỹ Tinh \(2\)](#)
[Chương 46: Bộ Tứ Gia Tộc](#)
[Chương 47: Lý Huân Hy Còn Sống?](#)
[Chương 48: Nổi Lại](#)
[Chương 49: Ngoại Truyện 1: Sự Thật Về Lý Huân Hy](#)
[Chương 50: Ngoại Truyện 2: Lễ Cưới](#)
[Chương 51: Ngoại Truyện 3: Hai Tiểu Cục Cưng Nhà Họ Ninh](#)
[Chương 52: Ngoại Truyện 4: Chuyện Vợ Chồng Và Kiếp Thê Nô](#)
[Chương 53: Ngoại Truyện 5: Lấy Em Làm Điểm Tâm \(H Nhẹ\)](#)